

СЕСИЛИ ФОН ЗИГЕСАР ЗВЕЗДАТА НА КОЛЕЖА

Част 2 от „Това момиче“

Превод от английски: Ирма Йорданова, 2011

chitanka.info

*Вълнение струи от едното ѝ око, а
пресметливост грее в другото.*

Чарлз Дикенс

1

*Един бухал от „Уейвърли“ е винаги учтив,
дори и с непознати*

Тинсли Кармайкъл погледна назад към блестящата река Хъдзън. Ревът на оранжевия им фамилен хидроплан, понесъл се нагоре към лазурната синева, обозначи нейното завръщане в Академия „Уейвърли“ — престижен частен пансион в северен Ню Йорк, от който миналата пролет беше безцеремонно изключена. Тя зачатка пронизително с острите си токчета по стълбите към входа на „Дъмбъртън“ и усети върху себе си десетките погледи на останалите ученици, надзъртащи през надвисналите над главата ѝ прозорци на общежитието. Отметна дългата си грива от буйна синкавочерна коса и обърна лицето си така, че да им го представи в най-добрата му светлина; вече очакваше трескавите въпроси: „О боже мой, къде беше?!“; „Как се върна?“; „Не те ли изключиха?“; „Беше ли в клиника?“; „Вярно ли е, че си заплашила да подпалиш «Стансфийлд»?“, и накрая, разбира се: „Защо Кели и Брет се измъкнаха от това, а ти — не?“

Тинсли имаше намерение да отрече всичко и да раздуха пламъците на всевъзможни спекулации. Изпитваше особено удоволствие да подхранва теорията, че самоотвержено е поела вината върху себе си, след като миналата пролет и трите второкурснички бяха хванати с екстази. Най-добрите ѝ приятелки щяха да бъдат повече от шокирани да я видят сега. Не беше разговаряла с нито една от тях по време на дългото лято и все още самата тя нямаше никаква представа защо последствията от целия „инцидент“ бяха само за нея, освен ако някоя от двете не я беше изпортила. Но сега лятото беше свършило — феноменално лято при това — тя беше върната в Академията и се чувстваше щедра, всеопрощаваща и готова да забрави — стига Брет и Кели да ѝ изкажат съответните пространни извинения, разбира се, и яко да ѝ нацелуват задника.

Със своите древни, покрити с бръшлян тухлени сгради и полегати зелени игрища, Академия „Уейвърли“ беше копие на „Браун“ или „Принстън“, само че направено от джинджифилови бисквити. Докато Тинсли потракваше през фоайето, вървейки към „Дъмбъртън“ 303, долови познатото ухание на кокосов лосион и бебешки парфюм на Кели, примесено с тежкия дъх на цигари „Парламент“. Усмихна се, като си представи какво ще последва: тя прекрачва с танцова стъпка прага на тройната им стая и се хвърля върху старото си легло досущ като преди, когато се връщаше от отегчителните лекции по математика на г-н Фарнсуърт в залата „Хънтър“. Малката розова уста на Кели зейва; тя понечва да каже нещо готино, но се задавя със собствените си думи. Брет пък остава абсолютно поразена и напълно безмълвна. После двете момичета започват да квичат като малки прасенца и се хвърлят на врата ѝ, обгръщайки я здраво с изящните си нозе. Е, поне такава беше картината в представите на Тинсли.

Вдигна белите пластмасови авиаторски очила над челото си и понамести голямата чанта от избелена кожа, която Кедо беше направил за нея, докато бяха на сафари извън Кейп Таун. Споменът за лятото в Южна Африка прониза сърцето ѝ — партитата в Кейп Рейв с Кедо и приятелите му; изгревите, които посрещаха заедно над планината Тейбъл, а също и „Няма да се върна там, където съм бил“ — документален филм за хората в Южна Африка, върху който тя и баща ѝ бяха работили през цялото време. Тинсли докосна колието си от зъби на акула (отново Кедо, сладкият Кедо), отметна дългата блестяща коса назад и със замах отвори вратата на стаята в общежитието. *Та-дадам!*

Тишината, която тя очакваше, трябваше да бъде породена от пълното изумление на присъстващите, а не от пълната им липса. Къде, по дяволите, бяха всички? Тинсли проучи пейзажа: добре познатата гледка към блестящата Хъдзън през широките бели прозорци; синьо-бялата плажна графика на Брет, поставена върху нощното ѝ шкафче; празните бутилки „Кока-Кола“ до леглото на Кели и традиционно препълнения с фасове „Парламент“ пепелник върху прозореца. Но ни следа от Кели, нито от Брет.

Тинсли сбърчи нос, доловила непозната миризма — възможно ли беше това да е онзи парфюм на „Шанел“, който беше превзел целия площад „Грийнмаркет“ в Кейп Таун? Тя подуши въздуха и проследи уханната следа, водеща до водопад от разрошени кафяви къдрици,

спуснал се от едната страна на старото ѝ легло. *Имаше някакво момиче в леглото ѝ.* Момичето се завъртя в съня си. Тинсли ритна старомодната дървена рамка на леглото с добре подкования си крак и настоятелно изиска отговор:

— Коя си ти?

— Аз съм Джени — момичето седна в леглото и диво заоглежда стаята, докато огромните му гърди подскачаха от рязкото движение. — А ти коя си?

Тинсли тръшна чантата си до крака на леглото. Носът ѝ все още беше сбърчен от отвращение. Определено е онзи парфюм.

— Къде са Кели и Брет? — попита тя.

— Те — започна Джени и разтърка големите си кафяви очи — бяха тук преди минута. Колко е часът?

— Часът е идеален, за да напуснеш леглото ми — обяви хладно Тинсли.

Джени поклати глава в опит да разсее мъглата на съня от мозъка си. Изумителното високо момиче, застанало над нея, носеше бял потник с щампа на бели листа, без сутиен отдолу. Джени завистливо се загледа в мургавите ѝ рамене и линията на закръглените, високи гърди. Какво ли не би дала, за да може да носи такъв потник... Момичето имаше дълга черна коса и невъзможно сини, почти виолетови очи... Чакай малко, *нейното* легло ли?!

— Ти си Тинсли! — изписка Джени с пресилен ентузиазъм и заподскача нагоре-надолу, преди да осъзнае, че е облечена в супер тънката тениска с лого на „Констънс Билърд“, с която обичаше да спи. Надяваше се, че огромните ѝ гърди не изглеждат смешно с бурното си движение, докато се връщат в изходна позиция.

— Не те помня — Тинсли скръсти ръце отпред, сякаш за да намекне, че Джени трябва да прибере гърдите си, преди да нарани някого с тях.

— Тук съм отскоро. Прехвърлих се от „Констънс Билърд“ — Джени посочи големите букви, отпечатани върху тениската и отново се замисли за гърдите си, — в Ню Йорк Сити — прибави тя с надежда, че самото споменаване на града ще ѝ придаде повече надеждност или поне ще намекне, че е готина.

— Знам къде е. — Тинсли отсечено свали белите авиаторски очила от челото към носа си и те прилепнаха идеално върху

потъмнелия от слънцето, малък чип нос.

Джени можеше да почувства вторачения ѝ поглед иззад тъмните стъкла. Притесняваше се от тази среща още откакто предната вечер декан Меримаунт беше обявил завръщането на Тинсли. Но сега, след като тя вече беше тук, ѝ изглеждаше дори по-страховита, отколкото си я бе представяла. Нима трябваше да съжителства с това момиче?!

— Имаш ли нещо против? — попита Тинсли и отвори супер модерната си избеляла кожена чанта, за да извади ароматизирана цигара.

Джени поклати глава и ѝ предложи запалката „Зипо“, купена от Китайския квартал, с която палеше свещта с аромат на ябълка и канела до леглото си.

— Малко трева за разсънване, а?

— Това не е трева — Тинсли отново вдигна очилата на челото си. — Кой курс си, в крайна сметка?

— Новачка съм.

Тинсли издуха дима на кръгчета, също като Катерицата в „Алиса в страната на чудесата“, и Джени си припомни какво ѝ беше разказал Сам — момчето от влака, с който беше пристигнала от Ню Йорк — за партитата в „Бард“ и за това, че миналата година Изи бил изневерил на Кели с нея. Джени си представи как момчетата се влачат зад Тинсли, омагьосани от виолетовите ѝ очи и шоколадовите гладки рамене, и как момичетата я мразят заради същите тези неща. Джени също би я мразила, ако не беше така уплашена и едновременно с това завладяна от присъствието ѝ.

— Значи ти си новата съквартирантка, така ли? — Тинсли се зае изпитателно да я проучва, сякаш беше някакъв винтидж пеньоар от петдесетте, който би могъл да е невероятна находка, но можеше да се окаже и просто осеян с петна парцал след една по-щателна проверка.

— Да. Кели и Брет са страхотни — отговори Джени с превзет глас, надявайки се внуши на Тинсли, че вече са от един отбор. Беше се сприятелила лесно с Кели и Брет, в края на краищата. Е, сравнително лесно. Кели я беше прецакала още през втората училищна нощ, когато остави впечатление у Дисциплинарната комисия, че Изи Уолш е бил в стаята им не за да се види с гаджето си Кели, а заради Джени. След всички разправии Изи пое цялата вина и Джени си бе помислила, че може би, просто *хипотетично*, това е някак свързано с нея самата.

Джени измъкна крака изпод бебешкосиньото си вълнено одеяло и се плъзна към античното дъбово бюро. Грабна опаковка серум за коса „Пантен“ и изстиска малко в шепата си. Шишето издаде пърдящ звук и Джени леко се смути. После се обърна към огледалото, докато заглаждаше дългите си кафяви къдрици, и изпита благодарност, че поне днес няма някоя от онези бели пъпчици покрай носа си, с които понякога се събуждаше сутрин.

— Е — обърна се тя, вече с оправена коса, но всичко, което видя пред себе си, беше затварящата се врата. Тя се трясна ядно и Джени отскочи несъзнателно крачка назад. *Ееей, това не беше истинска пръдня все пак!*

Отвън, пред големите бели прозорци, се забелязваха първите листа, обагрени в оранжево и червено, а Хъдзън се плъзгаше бавно и леко надолу, блестяща под утринното слънце. Стомахът на Джени се сви от ужас. Дали това беше само първоначално лошо впечатление или прословутата Тинсли Кармайкъл е просто една... хм... кучка?

OwlNet Instant Message Inbox

СейджФрансис: Тя се въвърнаааа...

СелинКолиста: Кво?

СейджФрансис: ТК! Върнала се е от изгнанието си или където там по дяволите беше. Чух, че се наложило баща ѝ да обещае на „Уейвърли“ нов театрален център, за да я приемат обратно.

СелинКолиста: Нееееееееееее... Мислиш ли, че ще изритат Дж. от 303?

СейджФрансис: Чух, че всички ще останат там. Дали Дж. и Т. ще си издерат очите?

СелинКолиста: Кой знае, но ако започнат, искам пуканки и място на първия ред!

2

Един бухал от „Уейвърли“ знае, че да простиш, не е като да забравиш

Кели Върнън сънено влачеше токовете на новите си суперскъпи чехли „Лубутен“^[1] през влажната трева, на път към Параклиса. Бяха минали три дни от партито за Черната събота, но все още не можеше да изкара от ума си образа на Изи и Джени, седнали до езерото в имението на Хийт, вперили очи един в друг. *Беше ли истина?* След партито Хийт бе разпратил на всички клюкарски имейл, в който намекуваше нещо подобно, но Кели не беше сигурна. Така или иначе тя самата бе измислила този план — на практика *помоли* Изи и Джени да флиртуват открито, за да направят по-убедителна версията, че когато смахнатата управителка на общежитието Анджелика Пардий завари Изи в стаята им, той е бил там заради Джени, а не заради Кели. Сега обаче точно този план заплашваше да се превърне в абсолютна бъркотия. И сякаш това не бе достатъчно, ами дали пък наистина се натряска яко и се целува с Хийт Феро — ужас! — или пък бе врънкала старото си гадже Върнън да правят секс?! Беше ли истина, че той ѝ отказа?

— Това ти ли си, К.В.?

Кели си беше замаяна, но когато съзря Тинсли до вратата на Параклиса, определено сметна, че напълно си е изгубила ума. Спря и наклони глава на една страна, сякаш в очакване привидението с виолетови очи да се разсее обратно в атмосферата. Появата на старата ѝ съквартирантка върху най-горното каменно стъпало беше сън, точно както бяха сън декан Меримаунт и г-жа Пардий, които снощи вземаха размерите за четвърто легло в стая 303, а гласовете им звучаха като неразбираем шепот на ангели. Вестта, че в края на краищата Тинсли не е изключена заради бурната им нощ на игрището миналата пролет,

беше прекалено фантастична, за да ѝ се вярва, но все пак ето я и самата нея.

Кели изпита порив да се втурне и да се хвърли в обятията ѝ. Искаше да ѝ разкаже за Изи и Джени; за Дисциплинарната комисия; за дистанцията между нея и Брет; за Брет, която тайно се виждаше с г-н Далтън — готиния нов учител по история, до когото ѝ беше гадно да си я представя гола... Всичко около Брет беше толкова оплетено — Кели беше узнала за историята с Далтън, защото случайно вдигна телефона на Брет, която не беше наоколо, и отговори на обаждането на сестра ѝ. После Кели се беше преструвала пред Брет, че нищо не знае, докато самата тя не ѝ сподели всичко предната вечер, но междувреме тайната се разнесе из цялото училище благодарение не на друг, а на Кели. *Ууунс*. И точно сега Тинсли — човекът, който можеше да разреши и най-заплетените ситуации само с едно секси мигване — беше отново тук. Но главата на Кели беше обвита в ореол от мъгла и затова единственото, което успя да направи, бе да продължи да се взира съсредоточено напред.

— *Ехо?!* — настойчиво извика Тинсли, изтръгвайки Кели от унеса ѝ. Познатият глас я изстреля в галоп към стълбите на Параклиса. Тя обви ръце около старата си най-добра приятелка, чието слабо тяло се наклони под тежестта ѝ, и усети, че всички наоколо ги зяпат.

— Липсваше ми толкова много! — каза Кели в емоционален изблик, който не успя да овладее.

След всичко, случило се миналата пролет — екстази фиаското; посещението на Изи в Барселона през лятото, когато му каза, че го обича; фактът, че той не ѝ отвърна и че сега може би е влюбен в развратното миньонче, което имаше за нова съквартирантка — след всичко това ѝ беше трудно да стои пред Тинсли и да демонстрира хладнокръвие. Всичко около приятелката ѝ беше винаги някак лесно и непринудено. И независимо че Кели обикновено не страдаше от липса на увереност, сега ѝ се стори, че застанала редом до нея изглежда като грозната и непохватна заварена братовчедка. Кожата на Кели беше обсипана с лунички, докато Тинсли имаше кадифен и естествено шоколадов тен; червеникаворусата коса на Кели беше хвърчаща и неконтролируема, а черната като въглен коса на Тинсли падаше тежко върху гърба ѝ като плътна мантия. Докато Кели ежедневно се вълнуваше от качеството на кашмирените си пуловери и от чантата,

която е показала Сиена Милър^[2] в последния брой на британския „Вог“, то Тинсли изглеждаше невероятно в каквото и да било. И ето, сега Тинсли стоеше пред нея. Милиони въпроси пробягаха през ума на Кели: „Къде по дяволите беше? Защо не ми се обади? Това на врата ти наистина ли е гигантски зъб на акула?“ Но накрая просто прошепна:

— Какво се случи?

Тинсли наблюдаваше група новачки с руси опашки, които бяха наострили уши към каменните стълби. Тя хвана Кели за ръка и заобиколи откъм южната страна на Параклиса.

— Моля те, кажи ми — какво, по дяволите, се случи? — попита пак Кели, без да успее да се възпре. Тинсли се облегна на каменната стена и на свой ред отвърна:

— Ти ми кажи.

— Нямам представа! — ръцете на Кели отхвъркнаха глуповато встрани.

— Ти ли ме натопи? — изпитателно попита Тинсли, а Кели поклати енергично глава в отрицание.

— Брет ли беше?

За части от секундата Кели се поколеба дали да не обвини за всичко Брет. Точно това ѝ се полагаше, задето беше държала връзката си с учителя в тайна. Но нещата между тях се подобряваха. Почти.

— Не бяхме ние.

— Заклевах ли се?

— Заклевам се — Кели вдигна в нелеп жест дясната си ръка с изпочупени розови нокти. Беше ги съсипала вчера, по време на една напълно непривична за нея среднощна игра на фризби с някои от най-тъпите момичета в общежитието и с надежда, че ще успее да изкара от ума си Джени и Изи.

Тинсли я гледаше подозрително и устната на Кели започна да потрепва. Искаше ѝ се всичко да е както преди, когато тя, Брет и Тинсли бяха трите части на едно цяло; когато довършваха взаимно мислите си на глас и се разсмиваха още преди някой да е казал нещо; когато си имаха безрезервно доверие. Всичко това изглеждаше толкова отдавна.

— Когато Меримаунт ме попита за екстазито, предположих, че ще си поделим вината — каза Тинсли накрая, стрелвайки с очи

приятелката си. Тя изглеждаше така, сякаш беше остаряла с пет години от пролетта досега. — И затова си признах.

Кели пое рязко въздух, вдигайки ръка към устата си.

— А аз... аз отрекох всичко... Мислех, че и трите ще отричаме.

Тинсли забеляза неподдържаните ѝ нокти и обеления лак и изпита съжаление към нея, макар че трябваше ролите им да бъдат разменени в този момент.

— Меримаунт ме изхвърли на мига. Финито.

— Тогава защо ти позволиха да се върнеш обратно? — попита Кели, докато последните закъснели ученички бързаха към Параклиса за сутрешната служба, а вързаните им със сънена припряност високи опашки подскачаха нагоре по стълбите.

— Разбраха, че съм прекарала ваканцията в работа върху документалния филм на баща ми за Южна Африка и промениха наказанието ми от „изключване“ на „временно отстраняване“.

Тинсли прокара пръсти през лъскавата си грива. Искаше ѝ се да сподели всички детайли от това умопомрачително лято, но все още беше рано. Сега по-важно беше Кели да усети колко много е ядосана тя, задето наказаха само нея. Да осъзнае колко нечестно са постъпили те с Брет, като не са си признали и колко са я наранили с това, че никоя от тях двете не се и опита да се свърже с нея през лятото. После евентуално можеше да ѝ разкаже — едва след като напълно смазаната от вина Кели ѝ се извини и ѝ каже, че ужасно съжالياва и че би направила всичко, за да се сдобрят. Наистина *всичко*.

В този миг странен пронизителен звук разкъса тишината. „Иииииийййййха“. Двете момичета обърнаха глави, за да видят Хийт Феро, който цвилеше като кон и вървеше към тях с „Блекбъри“-то си в ръка. Той провлачваше крак през прахта като раздражено муле, а палците му натискаха малките бутони на телефона. Кели си припомни, че точно неговото идиотско парти беше сближило Джени и Изи, и заби нокти в дланите си.

— Какво става, красавецо? — закачливо каза Тинсли. — Липсвах ли ти?

Хийт погледна нагоре изпод разпиляната си тъмноруса коса.

— Уау. Ти се върна? — той се усмихна дяволито; зелените му очи, изпъстрени със златни точки, заблестяха, а после прибра телефона в джоба си. Кели завъртя отегчен о очи. Хийт, както всяко

друго момче, обитаващо „Уейвърли“ и останалата част от Северното полукълбо, беше тотално запленил от Тинсли, и Кели го знаеше.

— Да, върнах се — каза Тинсли. — Засега.

Хийт притисна джоба си, когато „Блекбъри“-то започна да вибрира.

— Кой е? — попита Кели.

— Наистина ли искаш да знаеш? — отговори Хийт и извади телефона с лукава усмивка. Той се насочи към Параклиса, докато щракаше по малката клавиатура. Тържествените звуци на орган долетяха оттам и се разстлаха над футболното игрище. Не след дълго приглушена песен изпълни натежалия от напрежение въздух.

— Искам просто... — започна Кели, но гласът ѝ затихна, щом съзря Изи Уолш да тича по пътеката, вторачен в двойка тлъсти бухали, летящи над главата му. Кели забеляза следите от жълта боя по маншета на избелялата му риза „Ливайс“ и си помисли, че вероятно е буден от изгрев-слънце и е ходил да рисува на тайното си място в гората. Никога не беше разкрил на Кели къде точно е то, но тя обичаше да си представя, че е някоя слънчева поляна с диви цветя наред с гората, където той мечтае за нея и я вижда легнала гола на тревата, с венец от глухарчета върху русите коси — невинна, но и съблазнителна. Сега обаче се страхуваше, че лицето на Джени е заместило нейното в тези мечти.

— Хей! — извика Тинсли и Изи се стресна. Той се престори, че губи ума и дума от вида ѝ със смешен и пресилено театрален жест, който Кели бе виждала хиляди пъти, но все още не беше ѝ омръзнал.

— Йоо, Тинс — изломоти Изи с неустоимия си кентъкски акцент и дари двете момичета с целувка по бузите, тип какви-добри-приятели-сме-всички-ние. Моля?! Откога Кели е *приятелка* на Изи! — Къде беше, Тинсли?

Слънчевите лъчи пробиха през клоните на дърветата над тях, хвърляйки сенки върху тревата. Кели отбеляза новопоявилите се игриви нотки в гласа на Тинсли, когато тя заговори. Може би все пак Изи и Тинсли бяха спали заедно миналата пролет, когато Бен, градинарят с големия нос, ги беше заварил сами на футболното игрище след вечерния час? Тинсли беше отхвърлила с безразличие въпросите на Кели, но го беше направила по типичния за нея уклончив и многозначителен начин. А Кели знаеше със сигурност, че две години

по-рано, когато бяха още новаци и когато Тинсли организира онова парти в къщата на родителите си в Аляска преди пролетната ваканция, между тях все пак се беше случило нещо. Но тъй като се беше случило преди връзката ѝ с Изи, Кели не можеше да използва този факт срещу когото и да било от тях. Но не можеше и да го забрави, разбира се.

— Е, супер е, че отново си тук. — Изи се усмихна, а клепащите му неустойчиво се премрежиха. Кели почувства как стомахът ѝ се свива при вида на дългите му тъмни мигли и невероятно сексапилните му ръце. Припомни си нежната грубост, с която галеха лицето ѝ. — Това място просто плаче за Тинсли-дозата си.

— И аз се радвам да те видя, Изи. — Тинсли бавно описа широк полукръг върху влажната трева с крака си. Кели присви зелените си очи и се заизкачва по каменните стълби.

— Наистина се радвам — чу Тинсли да добавя зад гърба ѝ.

— Г-н Уолш — дълбок баритонов глас се разнесе от вратата на Параклиса. Пред Кели стоеше г-н Далтън, с гладко обръснато лице и пясъчноруса коса, все още влажна и разрошена от сутрешния душ. Кели забеляза, че тялото на Изи се скова. Г-н Далтън беше съветникът на Дисциплинарната комисия, който „награди“ Изи с пробация заради посещенията в стаята на Кели през онази нощ.

— Г-н Далтън — механично отвърна той, марширувайки по стълбите между Кели и учителя по история.

— Добро утро, дами — г-н Далтън кимна към тях, щом Изи се шмугна в Параклиса, заглади вратовръзката си на червено-кафяви и тъмносини райета и Кели забеляза тънка сребърна верижка на китката му. „Ъхх, това не е ли твърде... женствено?“ После той наклони глава към Тинсли и ѝ предложи ръката си:

— Аз съм Ерик Далтън. Не мисля, че сме се срещали.

— Тинсли Кармайкъл — тя стъпи на долното стъпало и подаде ръка си в отговор. — Приятно ми е.

— Да — кимна ентусиазирано г-н Далтън. — Приятно ми е.

Кели все още не можеше да повярва, че Брет излиза с учител. Пфу! Изчака го да влезе в Параклиса, преди да се обърне към Тинсли.

— Кой беше това? — развълнувано я попита тя, а виолетовите ѝ очи изглеждаха по-големи и по-тъмни от обикновено. Преметна един кичур коса през рамото си и започна разсеяно да го сплита.

— Питай Брет — намръщи се Кели.

— Къде всъщност е Брет? Искам да говоря и с нея.

Кели сви рамене. Ще ги остави да се оправят сами. Сега беше неин ред — тя сграбчи бронзовата ръка на приятелката си, подготвяйки внимателно думите, с които да ѝ се извини, преди да влязат вътре. Кели не беше особено добра в извиненията, но все пак се стараше да го направи както трябва.

— Знаеш ли, наистина ми се иска да бяхме съгласували версиите си предварително... — започна тромаво тя и отново прегърна Тинсли.
— Чувствам се ужасно, че пое цялата вина.

Кели усети горещата сълза, която застана на крайчеца на окото ѝ и изпита задоволство, че сутринта предвидливо избра водоустойчива спирала, имайки предвид какво може да се случи, ако види Джени и Изи заедно. Зарови лице във врата на Тинсли.

— Извинението се приема — каза равно Тинсли, отдръпвайки се назад. — Сега остава само едно нещо.

— Какво? — Кели премигна и скри сълзата.

— Коя е онази кучка, в леглото ми?

— О, това е Джени — отговори Кели.

— Ще ми помогнеш да преместя нещата ѝ, нали?

— *Абсолютно* — усмихна се Кели.

OwlNet Instant Message inbox

РайънРейнолдс: Още ли си в Параклиса? Опитвам се да докопам тая мацка Джени. Тъкмо сега се появи от задната врата и Исусе, полата ѝ е КЪСА!

ХийтФеро: Познай кого видях ей сега!

РайънРейнолдс: Джени? Запази ми място, пич!

ХийтФеро: Нее, още по-яко. Тинсли Мега Убийствената Кармайкъл. И трябва да ти кажа, че гледката си я биииииива.

РайънРейнолдс: Бъзикаш ли ме? Мислех, че това, дето щяла да се връща, е само некъв слух...

ХийтФеро: Бая истинска я виждам в момента...

РайънРейнолдс: Снимай я с телефона и ми прати.

ХийтФеро: Сори пич. Нямам снимка. Пък и да имах, немаше да я пратя. Двете с Кели в момента са заети да се прегръщат и целуват...

РайънРейнолдс: Пич, трябва ти камера!

[1] „Louboutin“ — модерна и престижна марка американски обувки. — Б.р. ↑

[2] Популярна британска киноактриса. — Б.р. ↑

3

Един бухал от „Уейвърли“ никога не губи самообладание, дори когато е истински вбесен

Брет Месършмит стоеше пред вратата на стая 303. Острите боти в цвят слонова кост стягаха пръстите на краката ѝ. Чуваше отвътре дрезгавия сексапилен глас на Тинсли, който саркастично констатира, че Брет е заела твърде голямо пространство в гардероба. Брет препрочете бележката, която новата ѝ съквартирантка Джени беше написала на бялата дъска на вратата и цялото ѝ тяло потръпна при мисълта, че ще види Тинсли отново. „Честит вторник! Вечеря днес след практиката? Дж.“ Джени беше толкова... искрена и чиста! Основната ѝ цел беше да се чувства щастлива, а не да се прави на готина; тя сякаш пет пари не даваше кои са родителите ти и дали са от Ню Джърси или Ист Хемптън. Като цяло беше толкова различна от Тинсли, колкото изобщо бе възможно. Брет не спираше да се безпокои, че е само въпрос на време, докато Тинсли информира целия кампус за произхода на семейството ѝ. Самата тя беше разпространила версията, че родителите ѝ имат биоферма в Хемптън, но истината беше, че баща ѝ уголемява гърди и прави липосукции, за да изкара парите си, а майка ѝ се радва на мебелите в дневната си в Ръмсън, Ню Джърси, тапицирани по нейна воля в крещящи леопардови и тигрови дамаски.

Дори и да не бяха изхвърлили Тинсли от Академията по вина на Кели или Брет — никоя от тях не беше я натопила, въпреки че и двете прекараха лятото убедени, че другата го е направила — Брет знаеше, че Тинсли ги обвинява. Тя поклати глава като боксер, който се готви за битка, и отвори тежката дъбова врата.

Тинсли стоеше по средата на стаята, висока и слаба като топмодел, облечена в копринена рокля без презрамки в тюркоазено зелено под червено-кафявото униформено сако на „Уейвърли“. Брет не

вярваше на суеверни безумия като аури, енергии и прочее, но със сигурност можеше да каже, че от Тинсли се излъчваше нещо.

— Така, такаа — хладно каза Тинсли. — Радвам се да те видя, Би.

Брет приглади дънковата си пола, докато се колебаеше дали трябва да отиде и да я прегърне. Досега никога не беше си имала работа с хора, които са ѝ ядосани, особено пък такива, които съвсем лесно биха изкарали наяве най-дълбоките ти мрачни тайни — ей така, за забавление.

— Както обикновено, изглеждаш супер, Тинс.

Кели леко се прокашля и плъзна дебелия си учебник в черната ученическа чанта „Прада“. Косата ѝ беше прибрана в обичайния кок, добил небрежно рошав вид след края на тренировките, а хокейният ѝ екип беше скупчен пред гардероба. Брет беше пропуснала тренировката днес, оправдавайки се с мускулни схващания — тренер Смайл се дразнеше от всякакви извинения, свързани с месечния цикъл — за да се мотае около „Стансфийлд“, с надеждата уж случайно да срещне Ерик Далтън на излизане от офиса. Не извади късмет.

Ерик беше не само учител и съветник на Дисциплинарната комисия, но и най-невероятният... мъж..., когото Брет бе срещала. Миналата седмица, след голямото състезание в Черната събота, тя беше абсолютно убедена, че е готова да му подари девствеността си. После се уплаши, избяга от яхтата на Ерик и директно налетя върху бившето си гадже Джеремая, който учеше в близката Академия „Св. Луций“. Ууупс.

— Ще ви оставя да се видите на спокойствие — промърмори Кели и се отправи към вратата. На Брет наистина ѝ се искаше Кели да не си тръгва. Въпреки че нещата между тях се бяха обтегнали напоследък, тя малко се страхуваше да остане насаме с Тинсли. Ами ако вече беше казала на Кели, че Брет е просто едно обикновено момиче от Джърси? Ако бяха стопили ледовете помежду си, присмивайки се на идиотския яркочервен цвят на косата на Брет? Ако Тинсли прогори дупка в душата ѝ с налудничавите си виолетови очи?

— Благодаря, че ми помогна с багажа, Кей! — Тинсли сви сочните си устни и ѝ изпрати превзета въздушна целувка, преди да затвори вратата зад нея. Брет се чудеше дали Кели ще подслушва отвън, както самата тя беше направила. Вероятно.

Куфарите „Луи Вютон“ на Тинсли бяха струпани върху старото ѝ легло, а в ъгъла, където момичетата обикновено криеха кофата за боклук, беше набутано едно провиснало походно легло. Отгоре се виждаха омотаните на топка одеяло и чаршафи на Джени. Една от възглавниците ѝ беше на пода.

Тинсли гледаше Брет, изправена в другия край на стаята. Острото ѝ малко носле беше алено, почти колкото безумно боядисаната ѝ коса, което Тинсли разпозна като знак за нервност. Какъв ѝ беше проблемът? Можеше да симулира поне леко вълнение от срещата със старата си най-добра приятелка, завърнала се там, където ѝ е мястото. Беше ѝ спасила задника, в края на краищата... къде остана благодарността? Уважението? *Раболенното подмазване*? Беше се завърнала от другото полукълбо на Земята, за бога, не от съседната столова!

— Изглеждаш бледа — първа каза Тинсли.

Брет доближи бюрото си и метна блейзъра „Уейвърли“ върху стола.

— Не ми е добре — отговори престорено тя.

Тинсли дръпна ципа на кожения плик за дрехи и извади оттам един куп шифон и коприна. Тръгна с него към гардероба, присвивайки прилежно гримираните си очи към Брет, след което плъзна встрани нещата ѝ, за да освободи място. Това навя на Тинсли спомен за всички онези дни, в които трите представяха фалшиви разрешения от родителите си за дневен отпуск и хващаха влака, за да отидат на шопинг в „Барнис“ и бутиците в Сохо. Тя съзря сребрилата рокля „Мисони“^[1], която Брет беше задигнала от „Сакс“ под вещото ѝ ръководство. „Да те вземат дяволите!“, искаше ѝ се да изкрещи, „Трябва само да ми се извиниш и да ми поцелуваш задника, и отново ще бъдем приятелки!“. Но Брет просто стоеше там неподвижно и поглаждаше с пръст златните халки на лявото си ухо. От какво пък би могла да е сърдита тя?

— Още ли си с Джеремая? — попита Тинсли най-накрая.

— Не, това приключи — Брет се покашля и си наложи да прогони от ума си Ерик Далтън. Тинсли притежаваше почти свръхестествената способност да предусеща тайните, а веднъж доловила нещо подозрително, започваше да рови, докато не открие и последния сочен детайл.

— О, няма? И коя е следващата жертва? — целенасочено подхвърли Тинсли, докато си мислеше за г-н Далтън, за сексапилните му сиви очи, за платинените му копчета за ръкавели с монограм и за начина, по който Кели ѝ беше подхвърлила да пита Брет за него. Тя познаваше приятелките си и знаеше отлично какво означава това. Ерик би трябвало да е *голямо* попадение за едно затворено момиче от Джърси като Брет.

— Това тепърва ще се разбере — Брет се обърна и започна да събира книгите си. — Виж, аз отивам да уча с Бени, минах само да си взема някои неща — излъга тя.

Тинсли се скова. Брет предпочиташе учебниците и конското лице на Бени Кънингам вместо най-добрата си приятелка, завърнала се след дълго отсъствие!?

— Добре, и без това мислех да видя какво правят Брендън и Хийт — равнодушно каза Тинсли. Те със сигурност щяха да бъдат доста по-щастливи, че я виждат. Грабна огромната си чанта „Прада“ в цвят мандарина и се насочи към вратата. — До после.

Трясна вратата зад себе си, разпръсквайки момичетата, които подслушваха, и след миг чу как отвътре Брет промърмори: „Кучка“. „Кучка?!, помисли си Тинсли, докато слизаше надолу. Чудесно. Нека видим какво има да каже прекалено-готиния-за-учител г-н Далтън по въпроса за кучките“.

OwlNet Instant Message Inbox

ТинслиКармайкъл: Кво ще кажеш за тоя новия супер готин пич?

БениКънингъм: Високия ли, от Сиатъл? Изглежда изкушаващо, но е новак — тъпо, нали?

ТинслиКармайкъл: Неее, пичът определено не е новак. Казва се Далтън или нещо подобно...

БениКънингъм: ОМГ, говориш за Г-Н Далтън? Учител по история е, плюс съветник в ДК.

ТинслиКармайкъл: Мисля, че е съветник и на мен.

БениКънингъм: Ах, ти, кучко J. Чух, че двамата с Брет били доста близки на последната среща на ДК.
ТинслиКармайкъл: Хм, интересно...

Owl Net Email Inbox

To: JennyHumphrey@waverly.edu
From: RufusHumphrey@poetsonline.com
Date: Вторник, септември 9,15:14
Subject: Нов телефон

Здрасти, лютива тиквена поничке,
Получих писмото ти миналата седмица. Все още съм удивен от имейла. Невероятно!

Дан се установи в Евъргрийн. Все още не е постъпил в болница заради алкохолно натравяне, менингит или носталгия, значи може би всичко ще е наред.

И така, ти искаш Трипод, Треон или нещо подобно? Нямах представа какво е това, затова попитах Ванеса, която сега живее в твоята стая — споменава ли съм това? — и тя ме придружи в магазина за мобилни телефони. Там разгърнах философската си дарба, показах тирантите си в цветовете на дъгата и, разбира се, продавачката ми направи отстъпка. А ти мислеше, че нищо не разбирам от мода. Очаквай опакована в тиксо кутия от обувки, ще дойде със СнейлМейл!

Обичам те до Луната!

Татко

[1] „Missoni“ — дизайнерска марка облекла. — Б.р. ↑

4

Бухалът от „Уейвърли“ е бухал, на когото може да се има доверие

Джени тичаше обратно към „Дъмбъртън“ след тренировката по хокей на трева и се наслаждаваше на приятната умора на мускулите си, на просторните зелени площи на кампуса, на старите тухлени сгради и спретнатите ученици с порозовели страни. Всички тези задължителни физически упражнения я караха да се чувства като гъвкавите руси момичета с конски опашки, които правеха игриви салта на уебсайта на Академия „Уейвърли“, въпреки че тя самата беше къдрокоса брюнетка, висока едва метър и петдесет. След петнадесет години, прекарани в Ню Йорк, Джени удивено откри, че притежава атлетични умения, различни от тези да спре такси, но факт — тя беше в официалния отбор по хокей на трева! Щеше ѝ се да звънне на брат си във Вашингтон и да му се похвали, веднага щом получи новия си телефон, но знаеше, че Дан няма да се впечатли особено. Вероятно ще я обвини, че е снобарка или нещо също толкова гадно. Джени вдиша от следобедния въздух, пропит с лек аромат на прясно окосена трева и горяща камина някъде в далечината. Можеше да се закълне, че помирисва как листата сменят цвета си. Реши по-късно да прати имейл на Дан, в който да му разкаже за листата, без да споменава тренировките. Дан беше поет. Поетите обичаха листа.

— Хей, секси — извика я някой с ленив, сякаш напушен глас. Тя се завъртя и видя Хийт Феро, излегнат по гръб на една от артистично разпръснатите из кампуса дълги каменни пейки, върху всяка от които беше гравирано името на нейния дарител — някое от светилата на „Уейвърли“.

— Що не дойдеш насам да поседнеш, мм? — той потупа скута си. — Накъде всъщност си се затичала?

— Надалеч от теб! — игриво извика Джени, без да спира.

Бяха се целували в Параклиса през първата нощ в „Уейвърли“, а после той разтръби на всички, че са правили доста повече от това. Очевидно Хийт беше достатъчно палав, за да си спечели сред момичетата прозвището Пони, тъй като бил възсядан по-често от всяко едно конче на селска панаирна въртележка. Цялата история с него можеше да ѝ повлияе наистина зле, но тя успя да обърне нещата в своя полза по време на големите есенни състезания по случай Черната събота, точно преди мача на „Уейвърли“ срещу „Св. Луций“. Кели нарочно ѝ беше дала фалшиви куплети на песента на мажоретките — нецензурни и адски тъпи — но Джени не само се вживя в тях, ами дори добави и собствени строфи. Сега си ги припомни и запя наум, докато бягаше по архаичната каменна пътека към „Дъмбъртън“:

*Има тук едно момче, на което викат Пони!
Грубоват и похотлив е, и с крака от макарони!
Мисли се за много надарен, ала малкото му пони
толкова е зле, че всички мацки гони!*

С това определено изравниха резултата помежду си. Независимо че Хийт е лигльо, все пак беше успяла да привлече вниманието на едно от готините момчета в „Уейвърли“ и този факт я ласкаеше. Боже, тя обичаше това място!

Джени влетя в стая 303 като адреналинова фурия и завари съквартирантката си Брет седнала на прозореца, загледана в един бухал върху кленовото дърво от другата страна на моравата.

— Хей, Брет — поздравя я Джени, все още задъхана. В този момент видя леглото си, затрупано от куфари „Луи Вютон“.^[1] — Чии са тези неща върху леглото ми? — почти излая тя.

— Мисля, че Тинсли преподреждаше тук — тихо каза Брет. — Бях убедена, че знаеш...

— Знам, че е тук, но не знаех, че ще си позволи да мести нещата ми просто така!

Сутрешният им сблъсък беше кратък и изненадващо неприятен. Но сега направо се вбеси при вида на иначе спретнато оправеното си легло, разхвърляно и окупирано от скъпите вещи на Тинсли, и на собствените си завивки, омотани върху изтърбушената походна

кушетка. Вдигна възглавницата си от земята, изгупа я от прахта и се опита да се успокои.

— Не е честно.

Брет сви рамене и задържа гримираните си клепачи затворени за момент.

— Наистина не бих могла да си представя Тинсли да спи на походно легло...

Ах! Джени не познаваше друг с виолетови очи, освен може би Елизабет Тейлър, която намираще за най-красивата кинозвезда, преди да остарее и да се разплуе, но в момента изобщо не се вълнуваше от прелестта на Тинсли — постъпката ѝ беше *подла*. Ако връщането на старото легло щеше да я направи по-щастлива, тогава Джени щеше да ѝ го отстъпи. Но ѝ се искаше, първо, да я бяха попитали и второ, да не ѝ се налага да спи на легло, което мирише на влажното мазе, от което най-вероятно пристига.

— Липсваше ни на тренировката днес — каза Джени и седна на ръба на глупавото си провиснало легло, за да свали влажните хокейни чорапи. После се почувства като пълен лицемер, защото истината е, че дори не беше забелязала отсъствието на Брет, докато не влезе в стаята и не видя, че тя все още е облечена в тесния си зелен кашмирен пуловер и ботите в цвят слонова кост. Беше вторник и преди спортните занятия Джени имаше час по рисуване, което означаваше само едно — следобед, прекаран на сантиметри разстояние от Изи. Бяха рисували, бяха си разменяли погледи и бележки, и през останалата част от деня тя не беше способна да мисли за каквото и да било друго, освен за него. Близостта им караше Джени да забравя за всичко друго... като например за това, че той практически е все още гадже на Кели.

Джени грабна топката завивки от новото си легло и започна да поставя калъфката върху малкия, тънък матрак. Приличаше на раздърпани бабешки гащи.

Шумът на група новаци, които пееха с цяло гърло „Drop It Like It’s Hot“, долетя през отворения прозорец. Брет все още съзерцаваше реката с отсъстващ поглед. Джени направи няколко крачки и седна на неоправеното ѝ легло. Нито тя, нито Кели оправяха леглата си, но на Джени ѝ беше неудобно да оставя завивките си по начина, по който ги оставяха те. Все едно да им позволи да ѝ видят сутиена — още беше твърде рано, за да споделя с тях бельото си. Преобличаше се в банята.

— Добре ли си? — попита Джени загрижено, като се стараеше да не я безпокои, но и да не бъде от онези съквартирантки, които не питат приятелките си „Добре ли си?“ тогава, когато очевидно те не са добре. — Тренерът каза, че си болна.

Брет обърна глава към Джени и отвърна:

— Нещо такова.

Имаше причина да се чувства слаба и неуверена: Ерик. Да, наистина беше учител, но беше *нейният* учител. Когато миналата седмица той я заведе в семейното си имение „Линдисфарн“ в Нюпорт, Роуд Айлънд, и когато седяха на верандата на къщата им за гости, ѝ беше нужна само глътка от виното, по-възрастно от самата нея, за да му каже истината за семейството си. И Ерик Далтън — потомствен възпитаник на „Уейвърли“, наследник на почтена американска династия, с прекрасна, стилна къща в Нюпорт и прекрасно, стилно семейство със синя кръв от Ню Ингълънд — я накара да се чувства интересна и секси, въпреки далеч не толкова изискания ѝ произход.

Брет прибра огненочервената си коса зад ушите. Джени ѝ се стори толкова сладка, докато си седеше там, на крайчеца на леглото ѝ, и се боеше да не я притесни. Не беше чудно защо всички говореха, че Изи Уолш бил влюбен до уши в нея. Брет не знаеше дали това е вярно, но определено би могла да си го представи. Тя се отпусна на леглото си до Джени, а коленете им се опряха.

— Трябва да се закълнеш, че няма да казваш нито дума на никого, чу ли? — Брет познаваше Джени само от седмица, но се бе чувствала така самотна, докато Тинсли я нямаше, а Кели се държеше като ледена кралица... Сега те двете изглеждаха отново най-добрите приятелки на света и вероятно крояха планове как да съсипят живота ѝ. Освен това Джени вече знаеше за Ерик Далтън, защото миналата седмица я завари да се вмъква в стаята посред нощ.

— Обещавам — Джени се прекръсти пред сърцето си.

— Добре. Нали знаеш какво е да харесваш много някого и просто да не си способна да спреш да мислиш за него и всичко, за което искаш да говориш, да е той? — Брет прехапа края на устната си. Може би имаше поне *мъничко* истина в слуховете за Джени и Изи. Джени *сигурно* щеше да я разбере.

— Да — отвърна тихо Джени. — Знам.

Джени си припомни как с Изи се взираха в обсипаното със звезди небе над имението на Хийт и как той й каза, че би искал да се влюби точно както в онази реклама на диаманти. Веднага след това се смути от сравнението си, но Джени го беше разбрала идеално. Думите му означаваша, че иска нещо, което никога досега не е изпитвал, което пък означаваше, че не е влюбен в Кели така, както би му се искало. Джени се беше запитала дали пък няма да поиска да го изпита със самата нея.

— Виж, знаеш за това... нещо... за това, което имам с... — Брет се взря в Джени — знаеш с кого — Джени кимна, затова Кели продължи, — но проблемът е, че той спря да отговаря на обажданията и съобщенията ми.

— Откога? — попита Джени.

Брет се престори, че мисли, макар че отлично знаеше колко дни, часове и минути бяха минали.

— От два дни. Звънях му два пъти. — Всъщност бяха единадесет пъти, но Брет не искаше Джени да я помисли за вманиачена.

Учениците, които пееха „Drop It Like It’s Hot“, бяха започнали шумно да обсъждат кои са най-готините момчета в „Уейвърли“. „Изи Уолш е супер секси!“, дочу се в стаята отвън и лицето на Джени тутакси се изчерви. Брет се усмихна. Явно и Джени криеше своите тайни.

OwlNet Instant Message Inbox

СелинКолиста: Би, не успях да свърша навреме с есето си за Херодот. Мислиш ли, че Далтън ще ми позволи да удължа срока си?

БретМесършмит: Откъде да знам, да не съм в твоя клас!

СелинКолиста: Е, вие сте приятели, нали? Може би ще успееш да му кажеш някоя добра дума за мен...

БретМесършмит: Работя с него в Дисциплинарната комисия... също както и ти.

СелинКолиста: Добре де, но не се ли срещате и лично, на четири очи?

БретМесършмит: Единствено по въпроси относно ДК.

СелинКолиста: Това е доста зле. За удължаването на срока ми, имам предвид.

[1] „Louis Vuitton“ — скъпа дизайнерска марка чанти и обувки.
— Б.р. ↑

Бухалът от „Уейвърли“ не употребява органични или неорганични халюциногени

— Добре де, как изглеждаше Тинсли? Като Джесика Алба в „Син Сити“? — питаше умоляващо Райън Рейнолдс. — С какво е облечена? Защо не съм я видял все още?

Брендън Бюканън остави елегантния си черен сак на износения, но блестящ дървен под във фойето на „Ричърдс“. Макар и пренаселена с тийн-момчета, стаята приличаше на стара английска ловна хижа, с тъмните си махагонови орнаменти, горскозелени стени и библиотеки, пълни с подвързани с кожа класически издания, за които никой не беше чувал. „Липсва ми само някоя от лулите на татко“, помисли си Брендън.

Той извърна очи към Джулиън Маккафърти — високия дългочос новак от Сиатъл — с когото току-що се бяха върнали от тренировка по скуош. Брендън победи, разбира се, но разликата в резултата беше прекалено малка, та да го накара да ликува. Заради подобно нещо Брендън би започнал да го отбягва, ако не беше така изненадващо готин. И момичетата щяха да мислят така за него, каза си Брендън ревниво, ако си отреже първобитната коса.

— Коя е Тинсли? — попита Джулиън с ироничен шепот. Както винаги, стаята гъмжеше от момчета, които, изтощени от тренировките, се адаптираха отново към училищния живот след отпускащата лятна ваканция, прекарана в провинциалните им или крайморски вили. Каналът ESPN примигваше от телевизора в ъгъла, чийто звук беше спрял, за да могат, както предположи Брендън, да клюкарстват за Тинсли. Бяха по-зле и от момичетата. Всички се засмяха на невежеството на Джулиън.

— Пич, личи си, че си новак — каза Алън Сейнт Жирар, свежият първокурсник, чиито родители преподаваха философия в скъп колеж

по свободни изкуства в Ист Коуст и, както се говореше, притежаваха плантация за марихуана в Ню Хемпшир. Той имаше буйна кафява коса и неизменно набола брада, която момичетата намираха за неустоима, а Брендън — за отблъскваща. „Просто се обръсни, пич!“

— Тинсли е единственото, най-красиво и най-сексапилно момиче на планетата.

— Пише ли нещо за нея в наръчника на „Уейвърли“? — попита Тийг Уилямс, чието тяло се потеше след футболната тренировка върху едно скъпо кожено кресло. — Нещо като: „Мъжки бухали от «Уейвърли», пазете се от нея! Тя ще ви дразни и измъчва; ще обсеби сънищата ви със сладно присъствие не само за четирите ви години в Академията, но и през всичките ви останали години земен живот“?

— Нямам търпение да я видя. — Джулиън пусна кафявия си сак за скуош „Найки“ на земята и сваляйки един гумен ластик от китката си, върза светлорусата си коса на опашка. — Как изглежда?

Момчетата изпуснаха колективна въздишка, Брендън потъна в едно от старите кресла. Тинсли беше секси, да, но тези пичове ставаха смешни. Тя не беше красива колкото Кели, която беше гадже на Брендън в първи курс, докато Изи Уолш, да го вземат мътните, не му я открадна под носа. Бяха на парти в библиотеката, после Брендън отиде да ѝ вземе питие като истински джентълмен, какъвто си беше, а Изи се беше появил отнякъде и я беше завлякъл в стаята за редки книги, където я завладя с някакво каубойско проклетие от Юга. Сега витаеха слухове, че я бил изоставил заради Джени Хъмфри, готината новачка, с която Брендън всъщност се надяваше да замести Кели в живота си. Гаднярът Уолш. Брендън хвърли гневен поглед към потното тяло на Изи, проснато върху издрасканата кушетка.

— Не се и надявайте, дечица — каза Райън, докато правеше място на дивана за Джулиън, — Тинсли не разговаря с новаци.

— Имам чувство, че се очертава доста интересна учебна година, предвид нейното завръщане — провлечено каза Изи, без да вдига поглед от скицника в скута си. Брендън изпита порив да завърти отегчено очи. Имаше ли момиче в този кампус, по което Изи да не си падаше? Първо Кели, после Джени, а сега и Тинсли? Носеха се приказки, че те двамата с Тинсли са имали нещо по време на пролетната ваканция през първата им година в „Уейвърли“, в къщата

на родителите ѝ в Аляска, но Изи така и не ги потвърди. Не че на Брендън му пукаше.

— Ооо, боже, да! — всички се извърнаха и видяха Хийт Феро, застанал на вратата с дяволито изражение на лицето си. — Тъкмо говорих с братовчед си, който завърши „Уейвърли“ преди пет години, и научих от него нещо абсолютно яко. Каза, че ако минем от другата страна на Кратера, където всичко е блатисто и смрадливо, ще намерим — познайте какво? — Хийт загледа всички с очакване, като че някой би могъл да проумее думите, които току-що бе изрекъл. — Гъби, пичове! — извика той. — Мислех си, че може да отидем в гората и да се порадваме на малко природоестествени забавления, тип „Алиса в страната на чудесата“. Беше дълга седмица все пак — добави той, въпреки че бе още четвъртък. — Кой идва? — щракна нетърпеливо с пръсти Хийт.

Райън и Алън незабавно опряха юмруците си о неговия в знак на съгласие.

— Ние!

Брендън изстена и прокара ръце през току-що измитата си и оформена с гел коса.

— Четвъртък е, по дяволите. Имам да чета пет глави от „Тес от Д'Ърбървил“ за утре.

— Оооо, горкият Брендън — изви до фалцет гласа си Хийт, за да подиграе женствения маниер на съквартиранта си. — Цели пет глави!

— Майната ти, Феро. Не всички бащи могат да купуват оценки на синовете си.

— Ако се допускат новаци, аз също съм „за“ — прогърмя дълбокият баритон на Джулиън, докато той се изправяше. Беше ужасно нечестно един новак да е толкова висок и мъжествен. Когато Брендън беше новак, бе едва метър и шейсет и гласът му звучеше като на момиче. Изи хвърли скицника на пода и протегна краката си.

— Защо не? — рече той.

Брендън тайно въздъхна. Въпреки че искаше да прекарва колкото е възможно по-малко време покрай гнусния Уолш, нямаше намерение заради него и някакви си новаци да изглежда като женчо.

— Окей. Да се махаме оттук — отстъпи накрая и Брендън.

Томас Харди и книжките му щяха да бъдат пропуснати така или иначе. Изи и Алън си подхвърляха фризби, докато групата пресичаше

кампуса по посока на гористото петно, разделящо тухлените сгради от реката, и Брендън ги оприличи на двойка мокри златисти ретривъри. Спретнати момчета и момичета с пуловери и раници на гърба сновяха към библиотеката за малко зубрене преди вечерния час и на Брендън му се прииска просто да седят отново с Кели на стъпалата, както преди — да си говорят, да се закачат и да се целуват, ако няма никой наоколо. Вместо това обаче беше тръгнал на лов за гъбки с банда задници, един, от които всъщност му беше отнел любимото момиче и сега се канеше да разбие и нейното сърце. Кожените мокасина „Гучи“ на Брендън стъпваха леко по пътеката към гората, но Хийт и Изи се отклониха от каменната алея и се шмугнаха в храстите. Брендън се опитваше да не съсипе обувките си, когато започнаха да си проправят път сред високите треви и ниските клони. Гората скоро разкри пред тях малка поляна с големи скали, която учениците използваха за тайните си партита от десетилетия насам — Кратера. Небето над тях потъмняваше, но все още не беше станало студено.

— Каза да търсим най-голямата скала в края на поляната и после да вървим в гората, докато не стигнем до блатата. — Хийт идентифицира най-голямата скала и започна да маха към тях като същински регулировчик пред рулиращ по пистата самолет.

Брендън погледна обувките си и се смръщи. Момчетата трошаха клони с крака и тъпчеха листата, докато накрая не стъпиха на еластична и влажна земя. „По дяволите“, измърмори под носа си Брендън.

— Внимание! — Хийт се наведе към дънера на едно дърво. — Гъби!

Всички започнаха да събират мръсните гъбени шапчици в шепи. Брендън очакваше те да изглеждат малко по-екзотично, а не така невинни и... хм... подходящи за готвене, все едно бяха подбрани от семейната им готвачка Грета за някой сечуански специалитет.

— Сори, че го казвам, Феро — Райън беше взел една гъба и я душеше като истински гъбен инспектор, което, предвид слуховете за семейството му, като нищо можеше да е вярно, — обаче тези не стават.

— Тъпо, пич — изломоти Хийт. — Да си починем ли при Кратера или да се връщаме обратно?

Всички разочаровано гласуваха за почивка и няколко минути по-късно, докато останалите възобновяваха дебата върху сексапила на

Тинсли, Брендън усети как студената влага на тревата се просмуква през дънките му „Долче и Габана“. Затвори очи и остави песента на щурците да заглуши гласовете на момчетата. Наистина не беше ентусиазиран да обсъжда Тинсли. Обичаше *Кели*. Беше го зарязала заради Изи преди повече от година, така че практически бяха разделени повече време, отколкото бяха прекарвали заедно, но Брендън все още не можеше да я забрави. А и тя не му помагаше особено — миналата седмица я беше срещнал след едно от женските уелкъм партита и тя пиянски го беше помолила да правят секс. Той искаше само да я прегърне и да ѝ говори, докато алкохолната мъгла над главата ѝ се разсее. Би седял с нея и цяла нощ, но не би се възползвал от тялото ѝ, когато тя очевидно беше емоционално нестабилна заради това, което се случваше с нея и с лекето Изи. Служестия Изи.

— Звездите изгряват. Мацките си падат по звезди — отбеляза Хийт. — Знаете ли кого бих довел тук?

— Тинсли — казаха неколцина в хор.

— Успех в начинанието, Феро — провлачено рече Изи. Лежеше на тревата, загледан в небето.

Кели веднъж беше кръстила звезда на него в някакъв глупав сайт, но сега, вирайки се в небосвода, не си представяше, че я търси с нея. Единственото момиче, с което искаше да гледа звездите, беше Джени. Ако тя беше тук в този момент...

— Трябва да се връщаме — прекъсна Брендън мислите на Изи и момчетата тронаво започнаха да се изправят на крака. Все още говореха за Тинсли и се чудеха какво ли би било усещането да са с нея.

Изи всъщност *знаеше* какво е да си с нея — още преди Кели, когато всички се бяха събрали в Аляска за пролетната ваканция, бяха прекарвали будни цяла нощ, голи в горещата вана; говореха си и наблюдаваха звездите. Тинсли беше великолепна, но Изи беше убеден, че това, което подлудяваше останалите момчета, беше същото, което го караше да страни от нея. Тя беше някак... *порочна*.

Няколко минути по-късно, когато отново стъпиха на перфектно окосената морава на кампуса, Изи видя Тинсли да марширува към тях през тревата. Гледаше я как приближава, облечена в тюркоазена рокля без презрамки и черен шал от тези, които можеш да купиш в забутаните китайски магазинчета за сувенири. Само Тинсли можеше да съчетае подобна рокля с обувки от пет долара например.

— Не изглеждате ли твърде подозрително всички вие, докато се измъквате така от гората? — провокативно отбеляза тя. — Какво *точно* правехте там? — продължи Тинсли, след като момчетата се приближиха достатъчно, за да усетят сладкия ѝ мускусен парфюм.

— Събрание на тайния ни клуб — отговори загадъчно Изи. Почти черните му къдрици висяха разпилени около лицето, тук-там осеяни с паднали листа. — Няма как да разбереш.

Тинсли го сръчка в стомаха с лакът.

— Така ли? И в какво се състоеше събранието? Пушихте трева и обсъждахте момичета? — Виолетовите ѝ очи грееха. Тинсли винаги надушваше тайните. — Мога ли да дойда следващия път?

— Съжалявам, лейди — направи гримаса Изи, говорейки от името на всички, — в клуба се допускат само джентълмени.

— Е, това е тъпо — каза Тинсли и нацупи розовите си устни. — Предполагам, че в такъв случай се налага да създам свой собствен таен клуб.

Тя закачливо прокара език между зъбите си, а после се обърна и отдалечи, виртуозна в уменията да оставя публиката си въздишаща и жадна за още.

6

Всеки бухал от „Уейвърли“ трябва да спазва вечерния час, но това не означава, че не може да стои буден цяла нощ

Сребърната „Нокиа“ на Брет започна шумно да вибрира върху дървеното нощно шкафче и двете с Джени едновременно вдигнаха глави от антологите си и се спогледаха. Ярkozелените котешки очи на Брет засияха триумфиращо, когато се пресегна към телефона и видя името, изписано на малкото екранче.

— Най-сетне! — извика тя победоносно, преди да си поеме дълбоко дъх и да се опита да изтрие вълнението от лицето си.

— Да? — отговори хладно на повикването Брет, а Джени се изкиска и прибра към гърдите си колене, облечени във фланелена пижама на черешки.

— Можеш ли да дойдеш у нас, в Ринклиф? Трябва да говоря с теб — дълбокият глас на Ерик незабавно изтри всякакво безпокойство от душата на Брет, все едно той току-що беше отместил кичур коса от ухото ѝ и беше прошепнал думите меко и задъхано. Тя почувства как се облива в горещина, а Джени посочи вратата и беззвучно попита: „Искаш ли да изляза?“. Брет поклати отрицателно глава и се обърна към прозореца и смрачаващата се вечер навън. Беше девет и петнайсет. По-малко от шейсет минути до вечерния час.

— Как да дойда? — промълви накрая Брет и сведе поглед към бледорозовия потник и любимия си чифт супер меки черни йога панталони, които носеше в дните, посветени на депресия.

— Ще изпратя кола за теб. Бъди пред входа след 20 минути, ОК? Брет затвори бързо и веднага започна да събува панталона си.

— Знаех си, че ще се обади! — изпищя тя и извади чифт тъмни дънки от дълбините на гардероба си. Щеше да остане с розовия топ, тъй като носеше подходящо бельо отдолу, а тя винаги се чувстваше

много по-секси, когато всичко по нея беше комплект. Брет се погледна в огледалото. По лицето ѝ нямаше грим, тъй като вече беше изпълнила вечерния ритуал по дълбоко почистване на кожата. Разнесе малко гланц по устните си, доволна от начина, по който той започна да ги гъделичка. После obu равни розови балерини „Марк Джейкъбс“^[1] и извади романтичния блейзър от кафяво кадифе.

— Добре ли съм?

Джени не знаеше какво да каже, освен:

— Тъ... излизаш сега?

— Никой няма да разбере. Няма да казваш на Тинсли и Кели къде съм, нали?

Брет изглеждаше страхотно — чиста, сладка и деликатна, но Джени все още не можеше да реши какво чувства по отношение на аферата ѝ с г-н Далтън. Да, Брет е малко по-опитна от нея, добре... но все пак имаше нещо нередно в цялата работа. Въпреки това сега, застанала пред огледалото, докато нагласяше сияещо червената си коса зад ушите, тя изглеждаше искряща от щастие. Коя беше Джени, та да играе ролята на Глас на разума, след като Брет не бе изглеждала полъчезарна през цялата отминала седмица?

— Ще измисля нещо — каза Джени и стана, за да отстрани едно влакънце от рамото на Брет. — Изглеждаш невероятно!

Брет изхвърча от стаята като облак от романтично вълнение, но стомахът ѝ нервно се сви, щом се настани в черната лимузина, която я очакваше пред входа на „Уейвърли“. Шофьорът не ѝ каза нищо и Брет внезапно се почувства като любовница на някакъв заможен banker, призована да се яви, докато съпругата му е в спацентъра.

След като прекоси притихналата главна улица на малкото градче Ринклиф, колата зави към реката и подкара между гъстите дървета. Между тях проблясваха светлините на изисканите домове. После, точно когато изглеждаше, че ще се плъзнат върху бавното течение на Хъдзън, колата рязко зави и навлезе в дълга алея. Клончета почукваха нежно по стъклото и вратите на колата. Абсолютно уединено, отбеляза мислено Брет.

Спряха пред модерна ъгловата къща от червено дърво и стъкло, сгушена на брега на реката. Ерик отвори предната врата на колата, облечен в дънки „Дизел“ и морскосиня винтидж тениска. Непретенциозното му облекло внуши на Брет атмосфера на

интимност. Изглеждаше точно като красивите, но леко небрежни колежани, които Брет бе мечтала да срещне по време на безбройните си ученически екскурзии. Логото на „Ред Сокс“ върху тениската на Ерик накара Брет да се сети за Джеремая и тя мигновено изпита вина, но бързо изтри мисълта за него от ума си.

— Извинявай, че не се обаждах, но бях доста зает — Брик се наведе, за да целуне Брет по бузата, задържайки устни върху нея по-дълго от обикновеното. — Липсваше ми. Ухаеш прекрасно!

Брет се мразеше, че изпитва толкова силно вълнение, но колко момчета познаваше тя, които произнасят „прекрасно“ с цялата сериозност на света? Със сигурност не и Джеремая. Тя начаса прости на Ерик пропуснатите обаждания. Той беше възрастен, в края на краищата. Беше зает човек.

Ерик я поведе към тясното антре, което разкриваше слабо осветена дневна с катедрален таван. Стена с прозорци гледаше навън, към вероятно умопомрачителния през деня речен пейзаж, който в момента представляваше само едно тъмно петно. Стаята беше пестеливо и елегантно обзаведена с ниски, правоъгълни мебели, които очевидно бяха проектирани специално за тази къща. Свещи осветяваха масичката за кафе, а въздухът беше изпълнен със звуци на саксофон.

— Тази къща на Франк Лойд Райт ли е? — попита Брет. Франк Райт беше единственият модерен архитект, за когото бе чувала.

— Нее — отвърна Ерик и наля червено вино в двете кристални чаши, поставени на малката маса пред тях. — Дядо ми беше голям почитател на работата на Райт, но не и на начина му на живот. Ерик направи жест към дивана и Брет седна, като се зачуди какво ли значи „начина му на живот“, но се срамуваше да попита. Диванът се оказа неочаквано твърд и неудобен. Тя се облегна на една кадифена възглавница зад себе си и се намести малко по-добре, но пък започна да се опасява, че позата ѝ е прекалено подканваща. Ерик ѝ подаде чашата и седна до нея — достатъчно близо, че коленете им да се допрат.

— Дядо ми беше доста дръпнат.

— Звучи така, сякаш дядо ти е бил човек с... принципи — каза Брет, опитвайки се да звучи изтънчено, но вместо това подозираше, че звучи изплашено. Отпи от виното си и внезапно се почувства не на място.

— Той си мислеше, че има принципи — каза с насмешка Ерик и остави чашата си на масата. Вдигна перфектно оформената си руса вежда и я погледна. — Но имаше слабост към хубави момичета.

— О! — тя не може да овладее руменината, която се разля по лицето ѝ. Покри коленете си с ръце. — Това наследствена черта ли е във вашето семейство?

Ерик се наведе към нея и нежно отмести кичур червена коса, като внимаваше да не закачи златните халки, които тя винаги носеше на извивката на лявото си ухо.

— Наследява се само слабостта към хубави червенокоси момичета... — дрезгаво прошепна той в ухото ѝ. Пръстите му се плъзнаха надолу към рамото на Брет, която едва успяваше да се концентрира.

— Ъм... Ерик? Какво точно правим тук? — заекна тя и се опита да изглежда, колкото е възможно по-наивно и неангажиращо. — Искам да кажа, сериозно... Можеш да си навлечеш куп неприятности. Ние двамата...

Ерик въздъхна и махна ръката си от рамото ѝ, оставяйки я да падне зад гърба на дивана. От светлината на свещите пясъчнорусата му коса изглеждаше по-тъмна, а лицето му стана сериозно.

— Мислих много по този въпрос и въпреки че има куп логични причини защо това не трябва да се случва, аз не искам то да спре.

Брет беше безпомощна. Притисна коляното си в неговото. Гледката на обутите им в дънки крака, опрени заедно, ѝ изглеждаше напълно в реда на нещата. Той беше просто мъж — красив, умен и неустоим. Брет бавно премести ръката си върху неговото бедро и я задържа там, наслаждавайки се на мускулите под блестящите ѝ бледолавандулови нокти. Припомни си името на лака, който беше взела от чантата на Кели — „Джейлбейт“^[2] — и я напуши смях.

— Аз просто... — Ерик сви рамене и премахна въображаем кичур коса от очите си, — аз знам само, че си най-невероятното момиче, което съм срещал.

Брет се почувства пияна, въпреки че едва бе докоснала виното. Приблужи бавно лицето си до неговото, без да отмества поглед от устните му. Най-накрая ги срещна със своите и по тялото ѝ пробяга електрически ток. След дългата целувка Ерик притисна устни към шията ѝ. Неволно тя си припомни последната им среща — бяха на

неговата яхта, събличаха дрехите си в леглото му и когато останаха почти голи, тя внезапно осъзна, че не е готова да го направи. Но сега беше друго, сега беше сигурна. Нима можеше да има някой по-подходящ, с когото да сподели първия си път, от този изумителен мъж пред нея, който, освен всичко друго, я намираще за прекрасна?

Но докато усещаше дъха на Ерик във врата си и ръцете му се плъзгаха към гърдите ѝ, Брет не успя да се сдържи и отново помисли, че той като че ли изглежда твърде опитен в това... Знаеше прекалено точно как да я докосва, хипнотично и възбуждащо. Всеки път, щом обръщаше сериозно внимание на този въпрос, а Брет го правеше често, можеше лесно да си представи как той прави същото с всяко едно друго момиче на нейно място, което също нарича „прекрасно“ и с което вероятно се шегува по същия начин, заменяйки думата „червенокоси“ с „русокоси“, „луничави“ или каквото там прилагателно пасваше в момента. Колко момичета — или жени — е целувал на същия този диван, в тази осветена от свещи стая? Мисълта я отрезви моментално и тялото ѝ замръзна. Ерик се отдръпна от нея и я погледна въпросително.

— Аз... аз мисля, че още не съм готова — запъна се Брет, чувствайки се като най-голямото бебе на света. Гледаше в скута си и полагаше огромни усилия да овладее сълзите, които заплашваха да потекат.

— Няма проблем, Брет — Ерик обгърна лицето ѝ с ръце. — Погледни ме. Не се притеснявай за това, нямаме бърза работа. Ще я караме по-спокойно.

— Съжалявам, че съм такава... — започна Брет и вдигна очи.

— Каква „такава“? Красива и секси? — засмя се той и Брет се усмихна плахо. — Повярвай ми, не бързам за никъде. Имаме толкова време, колкото ни е необходимо.

Той ѝ предложи прегръдка и Брет облекчено я прие, доволна от допира на напълно облеченото му тяло. Щеше да бъде готова скоро, знаеше го. Но не точно сега. Два часа по-късно Брет лежеше полуоблечена до Ерик, който дремеше до нея под меките и вероятно безумно скъпи чаршафи от египетски памук. Колкото и вълнуващо да беше всичко това обаче, Брет не успя да се въздържи и си представи собственото си легло в настоящия миг. Почти успя да чуе тихите скимтящи звуци, които Кели издаваше и съня си. А сега мъжественото

хъркане на Ерик някак ѝ напомни за баща ѝ. Прииска ѝ се да беше спала с него и проклетият първи път да е вече зад гърба ѝ — поне нямаше да се чувства такова дете и всичко щеше да е по-лесно при следващата им среща.

Тя се изплъзна изпод ръката му, като внимаваше да не го събуди, за да отиде до тоалетната. Пресегна се към копирения панталон на пижамата му „Ралф Лорън“, хвърлен върху бюрото и върху нейното бельо. Докато стягаше ластика около талията си, сноп лунна светлина освети нощното шкафче. До черния изискан портфейл от италианска кожа на Ерик лежеше пластмасово пликче с марихуана. Брет го взе и за всеки случай го подуши. Ерик и трева!? Брет никога не беше пушила, но ѝ хрумна, че точно това може би ще ѝ помогне да се отпусне достатъчно, че да го направи с него. Следващия път.

— Какво правиш? — тя се обърна и видя Ерик, изправен в леглото, с рошава коса и сънен, неустойимо привлекателен поглед. — Не си тръгваш, нали?

— Отивам до банята — отговори Брет и изведнъж се зачуди как ли според него би могла да си тръгне сама...

— Остани за цялата нощ! — промълви Ерик с обожание. — Искам просто да усещам как спиш до мен.

Брет се разтопи. Без да мисли за вечерни часове, съквартирантки или какво ще облече сутринта, тя се съгласи и добави, че и на нея ще ѝ бъде приятно.

Owl Net Instant Message Inbox

СейджФрансис: Стана ли вече? Ей сега почуках на вратата на г-жа Пардий, за да ѝ кажа, че кенефът ни пак се е запушил, и чух отвътре г-н Пардий, който страшно беснееше

БениКънингам: Успя ли да чуеш нещо интригуващо?

СейджФрансис: Не, изобщо. Може би тя му изневерява? С г-н Далтън?

БениКънингам: Едва ли. Някой е видял Брет да слиза от тежкарска лимузина твърде рано призори...

СейджФрансис: Да не би да казваш, че...

[1] „Marc Jacobs“ — скъпа дизайнерска марка облекла и обувки. — Б.р. ↑

[2] Jailbait — букв. — Примамка към затвора; прен. — Сексуално атрактивно, но непълнолетно момиче, за секс, с което се полага присъда. — Б.р. ↑

Един бухал от „Уейвърли“ не се заглежда по гаджетата на съквартирантите си, поне докато те не се разделят

Джени метна гигантската чанта от пурпурен велур купена от един открит пазар в Прага това лято — под чина в залата за изкуства, който нарочно беше заплюла за свой. Беше се влюбила спонтанно в тази чанта, а майка ѝ беше побързала да подаде двете хиляди крони на продавача, без дори да направи опит да се пазари — надяваше се, че подобна постъпка ще я направи по-грижовна майка и ще заличи факта, че почти беше изоставила нея и Дан като деца. Джени обожаваше чантата, макар да беше престъпно скъпа и прекалено гръндж вместо фешън. След първата си седмица в „Уейвърли“ тя откри, че все по-малко се интересува от представата на останалите за това, кое е готино, яко и модерно. Нещо в онзи момент от Черната събота, в който обърна нещата в своя полза по време на танца на мажоретките, вместо да потъне в земята от срам, ѝ даде увереността, че би могла да прави същото всеки път, щом реши. На кого му пукаше как изглежда чантата ѝ?

Вчера г-жа Силвър беше поканила Джени, Изи и Алисън Куентин да се включат в групата за напреднали портретисти, която се събираше всяка сряда. В тази група повечето ученици бяха в по-горен курс, затова Джени се чувстваше особено горда с постижението си. Още повече, че щеше да вижда два пъти по-често Изи.

Тя отиде до шкафа, в който държаха нещата си за рисуване, и свали от рафта огромния скицник, върху който беше изписала с елегантен почерк фамилията си име. Усмихна се при вида на надписа на Изи — вълнистите тъмни букви от пращен въглен вече бяха започнали да се размазват върху белия етикет.

— Много се радвам, че успяхте да се присъедините към нас, г-н Уолш. — Г-жа Силвър поздрави Изи, който се вмъкна в момента, в който тя затваряше вратата.

— Удоволствието е изцяло мое! — Изи се плъзна на стола до Джени, хвърляйки ѝ поглед с ъгъла на кристалносините си очи.

Всичко това беше някаква смесица от благословия и изкушение, все едно размахваха парче пица пиперони под носа ѝ, докато беше на диета. Какво ѝ ставаше? Нямаше представа дали Изи и Кели все още бяха заедно, но така или иначе, Кели ѝ беше съквартирантка.

— Хей! — прошепна той едва чуто.

— Хей! — прошепна тя в отговор. Какво правеше? Трябваше да си наложи насила да спре да флиртува с него. Да се съсредоточи върху рисуването си например или върху каквото и да било друго.

— Мисля, че всички сте се справили с пропорционирането на лицето си, работейки с огледалата и собствените си отражения — г-жа Силвър, сивокосата хипарка, се усмихна благо на класа си. — Сега искам от вас да уловите автентичността на нечие чуждо лице. Вие, двата реда, групирайте се с човека до вас... — тя посочи редовете на Изи и Джени. — А тези два реда...

Джени беше спряла да я слуша. Изи обръщаше чина си към нея. Сякаш целият свят се беше съюзил, за да я подлага на изпитания и мъчения.

— Кой ще започне първи? — попита Изи, а моливът му беше вече върху листа.

— Ти — каза Джени, която определено не беше готова все още да бъде рисувана от него. Щеше да се черви като идиот през цялото време. Пък и не ѝ се искаше той да я сравнява с Кели — никога не би могла да се съревновава с нея. Кели беше от момичетата, които изпипват всичко по себе си от глава до пети, дори и само за да се потят няколко часа на тренировка по хокей на трева. Кели беше краста. Джени погледна собственото си не-дотам-идеално тяло с непропорционален гръден кош и се зачуди за пореден път, защо на Изи би му хрумнало дори и за минута да замени настоящата си повече от забележителна половинка, за момиче, което му стига до раменете? Ще изглеждат нелепо!

— Добре, но знай, че никога преди не съм позирала, затова може и да не се справя достатъчно добре.

Изи изглеждаше леко смутен от цялата ситуация и нервно потропваше с пръсти по дъската за рисуване.

— Няма проблем, не е нужно да позираш — каза той и Джени се засмя. — Можеш да говориш или да рисуваш, ако искаш, стига да не се движиш прекалено много. И трябва да ме гледаш в очите, разбира се. — Изи срещна погледа ѝ и широка усмивка се разля по лицето му.

— ОК, шефе — тя сведе очи надолу към листа си и започна да скицира линиите на главата му с парче въглен от лоза, но веднага отново ги вдигна към неговите. Отклонявайки поглед само за няколко мига, докато скицираше, Джени успя да разучи лицето му по-добре от всеки друг път досега, вглеждайки се в леката гърбица на носа му, въгълчетата на големите сини очи, в леко различните уши. Листът ѝ бързо се изпълваше.

— Добре — каза г-жа Силвър зад гърба ѝ, — отлично. Клас, забележете как Джени не откъсва очи от лицето на Изи, вместо да се взира в рисунката си. Искам да се концентрирате върху това, което виждате, защото само тогава портретът ви ще се получи, както трябва.

„Идеално“, помисли си Джени. Още смесени послания. Не можеше да откъсне очи от Изи и я хвалеха за това.

— Днес почти закъсня — отбеляза Джени, след като г-жа Силвър се отдалечи към следващата двойка, с желание да разсее тишината между тях. Сърбеше я носът, но не искаше да се почеше, защото ноктите ѝ бяха черни от въглена.

— Бях навън с Кредо. Времето беше много хубаво и ми се искаше да яздя възможно най-дълго.

Лицето на Изи винаги се озаряваше, когато стане дума за коня му. Джени беше отраснала с много момичета, чиито семейства имаха къщи и конюшни в Уестчестър и Кънектикът, и които говореха за най-ценните си коне по същия начин — като че бяха влюбени в тях. Може би радикално настроеният ѝ баща носеше отговорност за това, но тя винаги бе намирала тези момичета с жокейски панталони и елегантни ботуши за езда за прекалено претенциозни. А е възможно и просто да ревнуваше.

— Никога не съм яздила — призна Джени, прехвърли нов лист и започна нова скица. Беше заменила въглена с мек графитен молив и сега работеше върху формата на очите му: перфектен повод да гледа право в тях.

— Майтапиш се! — Изи зяпна от почуда.

— Аз съм от Ню Йорк — сви рамене Джени. — Мисля, че веднъж яздих пони на уличен панаир. Една жена ме водеше в кръг. Не знам дали това се брои. — Джени вирна глава и се усмихна широко. — Всъщност може и магаре да беше.

— Има съществена разлика — засмя се Изи. Прокара ръка през косата си и разбърка още повече и без това разбърканите си къдрици. Гледаше към Джени срамежливо. — Винаги си добре дошла с мен някой път. Ако искаш... — той сви рамене, сякаш не беше сигурен, че ще я заинтригува. — Кредо е много внимателен с начинаещи.

Джени се съсредоточи върху очертаните с въглен очи на Изи върху листа си, вместо върху истинските срещу себе си. Защо той ѝ *причиняваше* всичко това?

— Бих искала да... — тя си пое дълбоко дъх и погледна към него, снижавайки гласа си, за да не бъде чуто. — Ами... виж... ти все още ли си с Кели? Заедно ли сте, или не? Защото... — гласът ѝ заглъхна.

Изи изглеждаше изненадан и смутен.

— Не, аз и Кели не сме наистина... — той направи пауза, без да знае какво всъщност са. Взе меката гума за триене и започна да си играе с нея; разпъваше я, докато се разпадне на парченца, и после пак я събираше. — Мисля, че и двамата знаем, че всичко свърши... но технически все още не сме го обсъдили и обявили официално.

Сърцето на Джени се стегна — от една страна, перспективата да бъде с Изи я развълнува, а от друга страна, се ужаси, че Кели щеше да разбере.

— Просто смятам, че не е добра идея да прекарваме много време заедно, докато вие двамата сте, ами... докато все още сте легална двойка. — Джени беше изненадана, че го казва. Тя дори продължаваше да рисува, докато говори, и успя да улови блясъка в очите му, когато той едва сдържа смеха си. — Тя ми е съквартирантка и не ми се ще нещата да стават нелепи.

„По-нелепи, отколкото са сега“, добави наум.

— Ей, виж, разбирам всичко — Изи се пресегна през чина и дръпна единия край на нейния скицник, за да привлече вниманието ѝ. — Никога не съм имал намерение да ти създавам неприятности.

Тя мълчаливо скицираше разпуснатите къдрици, които обрамчваха лицето на Изи.

— Знам — каза накрая. Забеляза нещо в косата му и без да се замисли, се приведе напред, като внимаваше да не опре с гърдите си листа и да размаже рисунката. Той също леко се наведе към нея и Джени беше убедена, че го видя да се изчервява, докато тя махаше листото от една тъмна къдрица. Подаде му го, за да го види.

— Чудех се какво искаш да направиш — каза Изи леко разочаровано, сякаш мислеше, че... какво? *Че ще го целуне?* Ръцете на Джени настръхнаха, макар в залата да беше милион градуса заради пещите за изпичане на глина. — Бях в гората тази сутрин — добави той загадъчно.

— Наистина ли? И как беше? — Джени си падаше по него, защото беше диво момче, зъл горски дух, а не момченце, което носи модни гейски клинчета. Вдигна поглед при звука от затварянето на врата. Беше забравила къде се намира. Всички бяха тръгнали да излизат, взели скиците си, за да ги напръскат с фиксатор. Наистина ли часът почти е свършил? Кога стана това? Тя хвърли поглед пред себе си и видя, че е нарисувала един куп портрети на Изи.

— Обичам да рисувам там. Тихо е. Страхотно място... — Изи се прозя и се протегна, оглеждайки стаята, в която учениците бяха започнали да връщат бюрата по местата им, а металните им крачета скърцаха по дървения под. — Ще отида и утре, искаш ли да дойдеш с мен? — Пронизващите сини очи на Изи срещнаха погледа на Джени и тя се опита да вникне в съдържанието на въпроса му. Утре? Означаваше ли това, че щеше да скъса с Кели... *днес!*? Внезапно изпита чувството, че всичко се случва прекалено бързо. Беше ли бързо? Не че я интересуваше.

— Да, с удоволствие ще дойда.

OwlNet Email Inbox

To: EasyWalsh@waverly.edu
From: CallieVernon@waverly.edu
Date: Сряда, септември 11, 15:55

Subject: Re: Конюшните

Получи ли последния ми имейл? Среща в 17!

Целувки, а може би и още нещо...

Xxx

К.

8

Бухалите от „Уейвърли“ вадят кирливите си ризи винаги зад затворени врати

Изи се протегна в леглото и се заслуша в шума на момчетата, които се връщаха от тренировка. Напомпаните им от адреналин гласове кънтяха из общежитието, докато те отиваха да вземат душ преди вечеря. Алън, неговият съквартирант, щеше да вечеря навън с родителите си и вероятно да се натръска с тях. Изи усили звука на айпода и се съсредоточи в музиката на „Уайт Страйпс“^[1]. Беше освободен от задължителните спортни занятия заради Кредо и би излязъл да поязди този следобед, ако не се стараяше всячески да избегне срещата с Кели. Нямаше представа какво точно се беше променило между тях двамата — само преди година не можеше да се отлепи от нея. Тогава би скочил на мига при възможност да прекарат дори и малко време заедно преди вечеря, уединени в конюшните, а сега не можеше да събере сили да отговори на съобщенията и обажданията ѝ. Какво, по дяволите, му ставаше? Защо беше такъв гадняр? Защото срещна Джени. Изи се усмихна, когато си я представи. Беше неизбежно да говори с Кели, но дали не можеше да го поотложи още малко?

Звукът от високи токчета, звънтящи върху мраморните стълби на общежитието, успя да заглуши странната китара на Джек Уайт. „О, боже“, промърмори Изи. Станало е време. Той намали музиката. Вратата се отвори широко и Кели се яви, по-гневна от всякога. Изглеждаше красива и с леко налудничав вид, досущ като освиркан дебютант.

— Какво правиш тук? Не получава ли съобщенията ми? — левият ѝ клепач леко потрепваше, както ставаше винаги, когато Изи успее достатъчно да я вбеси. Той се опита да сдържи смеха си. Все още я обичаше и винаги щеше да я обича. Особено когато беше бясна.

— Избягах по-рано от тренировката по хоккей, за да мога да се срещна с теб, а ти не си направи труда даже да се появиш?

Косата на Кели беше прибрана назад и тя определено беше намерила време да се приготви след тренировката специално за него. Изглеждаше прекалено чиста и излъскана в сивата си къса вълнена пола, черни чорапогачи и черни жокейски ботуши с ток. Доколкото Изи знаеше, тя не беше яздила от седемгодишна и отклоняваше неколкочкратните му опити да я накара да язди Кредо. Уханието на шампоана ѝ му напомни за салоните, в които майка му и всичките ѝ приятелки прекарваха цели следобеди, докато лицата и косите им се претопяваха в напълно неразпознаваема маска.

— Съжалявам, наистина съжалявам — каза той неубедително. После седна на леглото и забеляза колко не на място изглеждаше тя сред безпорядъка в стаята му. Боксерки и шорти бяха пръснати по пода, а обелка от банан лежеше върху високия скрин, точно на нивото на лицето на Кели. Тя я видя, но я игнорира.

— Това ли е всичко, което можеш да кажеш? Че *съжаляваш*?

Кели махна шнолата от косата си и разтърси глава, разпилявайки червеноруси буйни вълни по раменете си — нещо, което обикновено възбуждаше Изи. Тя се загледа в добре познатите ѝ сини очи, опитвайки се да проумее какво се беше променило в тях. Може би начина, по който я гледаха в момента?

— Чакай... съжаляваш, че ми върза тенекия или че... — сърцето ѝ беше започнало да бие толкова бързо, сякаш искаше да изскочи от гръдния ѝ кош. Беше вбесена, докато бягаше от конюшните към общежитието, готова да го зашлеви през лицето и след това да приеме обясненията и извиненията му, гарнирани с изобилие от нежни целувки. Но сега ситуацията изглеждаше така, сякаш гарнирането беше последното нещо в ума му.

— Не мога повече така, Кели — измърмори той тихо, обърнат към стената.

— Не можеш повече как! Да бъдеш с мен? — тя задави риданието си. Нямаше намерение да плаче. Това не беше *краят*! — За какво говориш?

Ако само знаеше какво точно трябва да каже, щеше да оправи нещата, Кели беше сигурна. След минути щяха отново да се прегръщат и целуват.

— Виждаш, че нещата между нас не са наред — колебливо каза Изи. Боже, в какво се беше забъркал...

— Това не е вярно! Ние сме страхотна двойка — Кели отметна косата си и се постара гласът ѝ да звучи спокойно. — Просто... просто е още началото на годината, напрежението е разбираемо. Всичко ще се оправи, обещавам.

Изи поклати глава. Кели осъзна, че той отбягва погледа ѝ.

— Не се получава — каза той с нисък глас, докато си играеше с копчетата на айпода, — не се преструвай, че не си забелязала. Ако всичко беше наред, нямаше да се целуваш с онзи идиот Хийт Феро по партитата.

— Не сме се целували! — запротестира Кели, а умът ѝ бушуваше в опит да измисли тактика.

Какво в *действителност* знаеше той? Дали просто да не се прави на глупава и да отрича всичко? Но част от нея се гневеше — да, тя беше пияна и беше играла на шише, но причината на първо място се криеше в мъкмата ѝ по Изи, така че той беше длъжен да прояви разбиране. — Това беше *игра*!

Изи се загледа в нея, прокара изцапана с боя ръка през рошавите си къдри и отвърна:

— Това не е оправдание.

— Виж, Изи, знам, че нещата не вървяха гладко след... ами, след Испания и всичко останало... — Кели се сети за нощта в Барселона, когато тя му беше признала, че го обича, а той фактически беше отвърнал единствено с въпроса какво ще има за вечеря. — Но можем да ги оправим.

Кели седна до него на леглото, сложи ръката си върху коляното му и се опита да изглежда, колкото е възможно по-убедителна. Захапа долната си устна по начина, по който винаги успяваше да накара строгия си баща да отстъпи и да ѝ даде това, което иска. Изи въздъхна тежко, сякаш се канеше да каже нещо, което Кели не би искала да чува. „Затова не го казвай!“, помисли си тя.

— Работата е там — започна той, — че не искам да ги оправям. Гледаше ръката ѝ върху коляното си, сякаш му се щеше да се махне оттам. После вдигна поглед към нея, а сините му очи бяха сериозни и студени. Кели отдръпна ръката си и се изправи рязко на крака.

— Всичко това е заради Джени, нали? — почти изкрещя.

— Не точно — отвърна бавно той. — Всичко това е заради нас. Не точно? Не *точно*? Но може би все пак има нещо *такова*?

— Не мога да повярвам, че късаш с мен заради този дребен... този нищожен... *цирей* — пищеше Кели. — Как смееш?!

— Не е така, Кели — Изи поддържаше гласа си нисък и спокоен в отговор на нарастващата ѝ истерия. Знаеше, че ще стане сложно. Кели имаше способността да се държи като петгодишно момиченце, когато не желаше да приеме определени факти. Тя присви лешниковите си очи към него.

— Значи сега, както изглежда, си *падаш* по нея?

— Престани! — Изи притисна юмруци към слепоочията си. Това не беше част от разговора „късам с теб“. Каквито и да бяха чувствата му към Джени, те нямаха нищо общо с Кели. — Всичко е само между теб и мен.

— О, разбира се — яростно поклати глава Кели, — как ли пък не! Разбира се, че нетърпеливата малка Джени, която се чуди как побързо да се нахвърли върху теб, няма нищо общо! — Кели стисна юмруци. — Тази *кучка*!

Изи се изправи. „О, да, нека поговорим за кучките“, помисли си той.

— Как смееш да наричаш хората по този начин? Помниш ли изобщо как се случиха нещата между мен и теб, или си блокирала този спомен в съзнанието си?

Лицето ѝ се вкамени и Изи разбра, че не е добре да ѝ припомня как заради него беше зарязала Брендън като парцал. Изи винаги беше чувствал срам заради недотам почтения начин, по който започна връзката им — зад гърба на Брендън и пред всички останали в „Уейвърли“. Тогава химията между него и Кели беше така силна, че всичко изглеждаше напълно в реда на нещата и дори романтично. Но сега този детайл се беше превърнал в още едно от нещата, които го безпокояха във връзката му с Кели.

— Помня, да! Помня, че онази вечер в библиотеката беше доста нетърпелив да завреш ръцете си под полата ми! — извика злобно Кели. Изи се опита да снижи гласа си, защото за първи път си даде сметка, че вратата на стаята все още зее отворена.

— Знам — той сви рамене и му се прииска просто да я прегърне и всичко да свърши. — Съжалявам, че повдигнах въпроса. И двамата

направихме грешка. Нека не забъркваме други в това, ОК?

За бога, колко много мразеше конфликти. Всичко ставаше на каша в главата му и накрая започваше да говори някакви незначителни неща, докато забравяше истински важните.

— Просто не мисля, че двамата си подхождаме вече. Променили сме се. Това е всичко.

Цялото тяло на Кели се тресеше и Изи за момент помисли, че тя ще започне да хлипа, което той нямаше да понесе. Да, Кели се бе опитала да манипулира и него, и Джени. Но той не би желал... не би могъл да я нарани. Просто се стараяше да я накара да разбере. Но това сигурно би било твърде трудно за нея, тъй като на този етап самият той не можеше да разбере. Вместо да избухне в сълзи, Кели пооправи косата си и се обърна към вратата.

— Добре. Хубаво. Стана ми ясно. — Гласът ѝ беше иронично жизнерадостен, досущ като на детския аниматор от единствения корабен круиз на Изи, на който родителите му успяха да го замъкнат. — Край. Няма проблем.

Кели погледна през рамо към Изи — единственото момче, което бе обичала — и го дари със смразяваща усмивка. Задържайки дъха си, докато спринтираше надолу по стълбите, тя изскочи като стрела от „Ричърдс“, а после се срути на тревата и избухна в ридания.

OwlNet Instant Message Inbox

РайънРейнълдс: Чу ли кво стаа? Май за Уолш няма да има повече бонбончета J

ТийгУилямс: Кели е вбесена, че той ВЕЧЕ е получил повече бонбончета от онази нова мацка с циците.

РайънРейнълдс: Верно? Тва е новина...

OwlNet Instant Message Inbox

ЕмилиДженкинс: Току-що видях Кели на двора,
гримът се стичаше по лицето ѝ. Кво става?
АлисънКуентин: ИЗ е скъсал с нея.
ЕмилиДженкинс: Неее, няма начин...
АлисънКуентин: Мда. Заради Джени.
ЕмилиДженкинс: Здравей, веселба в стая 303!

OwlNet Instant Message Inbox

ХийтФеро: Хей, секси, чу ли най-сочната клюка?
ТинслиКармайкъл: Чух за сочния ти прякор, Пони.
ХийтФеро: Нее, забавна моя, Изи току-що посочил
вратата на Кели. Било напечено.
ТинслиКармайкъл: ОМГ. Тя ОК ли е?
ХийтФеро: О, айде, Уолш не е Брад Пит, все пак.
Чух, че не бил и кой знае колко надарен. Или може би ти
знаеш по-добре?
ХийтФеро: Ехо?
ХийтФеро: Ееехooooоооооо?

[1] „White Stripes“ — американски рок дует. — Б.р. ↑

9

Един бухал от „Уейвърли“ помага на съквартирантите си да си бършат носа, без значение колко е напечено

Кели пресече двора замаяно; знаеше, че с размазания си грим изглежда като същество от филм на ужасите, но не ѝ беше до това в момента. Усещаше сърцето си разбито — хвърлено от прозореца на двеста и първия етаж, и размазано върху камъните долу — затова и можеше да си позволи да изглежда разбито. В момента перфектната сива вълнена пола ѝ изглеждаше прекалено къса, а ботушите за езда, купени с надежда, че ще вдъхновят Изи за някоя секси-инструктор-пунконна-езда фантазия — непоносимо евтини и нелепи.

Тя усещаше всички погледи, приковани върху нея, но противно на всеобщото схващане, това не ѝ харесваше; не обичаше да е център на внимание. Една от най-често повтаряните сентенции на майка ѝ беше: „Никога не им позволявай да видят, че плачеш.“ Кели беше благодарна, че бе изпратена в пансион още в шести клас, три години преди майка ѝ да стане губернатор. Така можеше да се спаси от ежедневните напомняния колко важни са правилната стойка и дикция. Технически погледнато, родителите на Кели бяха пропуснали цялото ѝ съзряване, но може би точно това се бе оказало най-доброто за нея. Мразеше да се прибира вкъщи, ако „вкъщи“ можеше да се нарече имение в гръцки стил с над трийсет стаи, декорирани изцяло с музейни експонати и вещи, които принадлежаха не на тях, а на щата Джорджия.

Когато Кели отвори вратата на стая 303, завари Тинсли, която седеше на бюрото си пред отворения бял лаптоп и чаткаше свирепо с пръсти по клавиатурата, а на перфектния ѝ нос се мъдреха бели пластмасови очила за четене, купени в Милано.

— Какво е станало? Нещо с Изи ли? — попита настойчиво тя. Беше боса, облечена в черен панталон и къса черна тениска, която разкриваше част от изваяния ѝ корем, а абаносовата ѝ коса бе прибрана в хлабава плитка. Приличаше на момиче, което в близките милион години със сигурност няма да бъде зарязано — нещо, което вече не можеше да се каже за Кели.

— Той ме *заряза!* — Кели изстена и отново избухна в сълзи. Все още не ѝ се вярваше, но вече го беше приела. „Зарязаха ме. Изи Уолш ме заряза“, повтаряше си тя наум, сякаш по този начин щеше да направи реалността по-лесно смилаема. По изражението на Тинсли Кели се досети, че тя предварително се е подготвила за природно бедствие. Естествено, че клюката е литнала навсякъде със скоростта на светлината. Изи вероятно има фен клуб, напрегнато дебнещ мига, в който той отново ще е сингъл, та да разтръби тутакси новината.

— Защо? Защо го направи? — Тинсли грабна кутия с кърпички от шкафчето си и ги занесе на Кели. След като Брет бе напълно погълната от собствения си живот и пикантната си любовна афера с г-н Далтън, Тинсли беше останала единствената истинска приятелка на Кели.

— Защото вече не ме харесва — Кели грабна кърпичка и подсуши лицето си. — Не знам... Защото мисли, че съм противна?

— Ставаш смешна — Тинсли стисна рамото ѝ с пръсти, оформени във френски маникюр. — Той не би могъл да си намери друго, толкова красиво и забележително момиче като теб, ако ще да прекара следващите 50 години в търсене. Не мога дори да си *представя* какво си въобразява. Трябва да е луд!

Тинсли поклати невярващо глава, сякаш подобен факт беше толкова невъзможен за проумяване, колкото и последния им САТ тест, от което Кели се почувства мъъъничко по-добре.

— Права си — отвърна тя, като изкопира презрителната гримаса на Тинсли. — Какъв задник!

Беше доста по-приятно да си ядосана, отколкото съкрушена. *Майната ти, Изи.* Дребосъкът Джени да върви по дяволите също. Майната му и на всичко, което се случва между тях. Кели седна на леглото си и издърпа от краката си тежките ботуши, които така или иначе правеха краката ѝ прекалено слаби.

— Трябва да го накараме да си плати за това — злобно каза Тинсли, а виолетовите ѝ очи пробляснаха, все едно самата тя току-що е била зарязана. Както винаги, беше готова за подмолни кроежи, проекти и планове, а перспективата да заговорничи и да отмъсти за разбитото сърце на своята приятелка я изпълваше с небивало вълнение. Родителите ѝ бяха лудо влюбени един в друг повече от двадесет години, така че тя отлично знаеше как трябва да изглежда любовта и не обичаше да вижда хора, които я оскверняват.

— Абсолютно — отговори Кели, като се надяваше Тинсли да знае някоя магия, която на мига би направила Изи непривлекателен за жените. Нещо, от което къдравата му коса ще започне да избуява по цялото му тяло, докато не заприлича на Кинг Конг.

— Ти беше прекалено добра за него. Той мирише на коне — успокояваше я Тинсли.

Кели изстена и лешниковите ѝ очи се напълниха със сълзи за пореден път. Обожаваше миризмата на Изи. Напомняше ѝ за времето, когато беше малка и също яздеше коне.

— Трябва да го изхвърлиш от съзнанието си. Мисли за други неща — Тинсли запали цигара и ѝ я подаде.

„По-лесно е да се каже, отколкото да се направи“. Кели пое дима в дробовете си. Тинсли седна по турски на леглото зад нея — занимаваше се с йога всеки ден и беше най-гъвкавият човек, когото Кели беше виждала. Без да пита, Тинсли грабна четката за коса и започна да сресва дългата ѝ червеникаворуса коса — нещо, което миналата година постоянно правеше. Тинсли беше нежна, задържаше главата на Кели с една ръка, докато с другата прокарваше гребена през кичурите ѝ. Това беше много мило и Кели почти се разплака отново в прилив на сантименталност. „Сладко“ не беше дума, която повечето хора биха асоциирали с Тинсли, но тя можеше да бъде невероятно мила, когато поискаше.

— Вчера видях момчетата — изнизваха се от гората и всички изглеждаха някак потайно — смени темата Тинсли, докато разплиташе възел коса на тила ѝ. Кели наклони глава назад. Обичаше друг да я сресва, беше успокояващо, почти колкото да си на педикюр.

— Нещо като мъжко парти, а? — сънливо попита тя.

— Да, на което вероятно се удрят в гърдите и си въобразяват, че са животни и нямат задачи по математика за домашно.

Тинсли все още таеше горчивина, че продължава да бъде изключена от разни забавни мероприятия, като например да се шляе с момчетата. Сега просто ѝ се налагаше да си измисли собствена забава.

— Нека да им покажем как се прави... Хайде и ние да организираме таен клуб, само че с малко по-умни и сексапилни членове, разбира се! — Вълнението в гласа ѝ беше осезаемо и твърде заразно. — Можем да свикаме например нещо като тайно общество.

— В което никой от тези задници няма да бъде допуснат — твърдо заяви Кели. Би било добре да се държи настрана от лигави момченца за известно време. — И никакви гаджета също. Знаеш, че отдавна не съм оставала сингъл — преди Изи беше Брендън, а преди Брендън беше...

— Итън Лесър! — добави Тинсли с носов глас, подигравайки акцента му. — Той не се ли премести в „Диърфийлд“, след като скъса с него и разби сърцето му?

Кели отново се засмя и дръпна от цигарата си. Страхотно е, че Тинсли се върна обратно, трябваше да признае. Въпреки че оскърбително много приличаше на супермодел, знаеше и как да те разсмее.

— Е, не съм сигурна дали това беше причината да се премести. Но със сигурност разбих сърцето му.

— Знаеш ли какво си ти? Едно серийно гадже. Впускаш се само в дълги връзки, преминаваш директно от една в друга, без дори да спреш за малко и да се огледаш наоколо. — Тинсли захвърли четката за коса на леглото и потупа съчувствено Кели по главата, преди да се излегне до нея. — Трябва да си вземеш почивка. И да не си толкова сериозна постоянно.

Лесно ѝ беше на *Тинсли* да го каже, мислеше си Кели. Двайсет минути в компанията, на което и да е момче, и вече беше отегчена. Не го правеше нарочно, просто Тинсли си беше такава — способна единствено на краткотрайни и буйни изблици любов, които свършваха така бързо, както са дошли. Но може би беше права. Може би наистина щеше да ѝ бъде полезно да се отдаде на няколко авантюри за по една нощ вместо на поредното сериозно гадже.

— Гадже — каза бавно Кели, все едно се опитваше да установи латинския корен на думата. — *Гадже*. Каква странна и рядко непривлекателна дума!

— Виждаш ли? Гаджетата са страшно потискаща работа. — Тинсли се излегна по гръб, а смолисточерната коса се разпиля като ореол около главата ѝ. — Винаги се тревожиш за това, къде са, с кого са, какво правят, бла-бла-бла!

— Точно! — засмя се Кели, а после тежко въздъхна. Всъщност единственото, което действително я интересуваше в момента, беше къде е гаднярът Изи и по-важното: с кого е! — Съвсем права си! Добре, че и Брет разкара Джеремайя.

Кели се поколеба за секунда, докато се двоумеше дали е удачно да споменава г-н Далтън. Би било ужасно да държи разни неща в тайна от Тинсли точно сега, когато си бяха близки като сестри.

— Е, истината е, че се вижда с друг. Споменава ли ти е?

— Не — Тинсли беше разочарована, че Брет не ѝ е казала, но не искаше да го показва. — Все още не сме успели да се видим като хората.

Тя извади тубичка червило „Герлен“^[1] от джоба си и започна уж небрежно да го нанася върху устните си.

— И с кого се вижда?

Кели остави Тинсли да се гърчи в трепетно очакване, преди да ѝ отговори бавно, повлечено и драматично:

— Ерик. Далтън.

— Моля? *Наистина ли?* — Тинсли скочи от леглото. Значи слуховете все пак бяха верни. Брет е докопала учител? И то най-сексапилния учител на света? Би трябвало тя да е първата, която да се похвали с такова завоевание, а не Брет! Въпреки че, ако трябва да сме честни, Брет беше точно от типа момичета, по които би си паднал един учител. С брутално червената си коса и множеството обици на ухото, Брет изглеждаше много по-обиграна и опитна от нея. Само изглеждаше така обаче, защото всъщност беше напълно непорочна Д-Е-В-И-Ц-А. Брет я беше излъгала, че се е простила с девствеността в Швеция, Швейцария или нещо такова, но Тинсли просто усети лъжата ѝ. — Спят ли заедно?

— Тц — Кели за кратко се върна към онзи момент в миналото, в който беше изпитала желание и готовност да подари своята непорочност на Изи и на практика му се беше молила да го направят, а той бе останал безучастен пред възможността. После изгони спомена от ума си. Брет не се бе прибрала предната нощ, нито пък им беше

разказала нещо, така че трябва да е била с г-н Далтън. Кели беше сигурна, че тя щеше да им сподели, ако бяха правили секс. Нима би могла да премълчи такова нещо? — Не. Мисля, че още не са спали заедно.

— Хм, значи възнамерявам да инспектирам гаджето ѝ по-отблизо утре. — Тинсли се облегна на възглавницата, като изглеждаше напълно доволна от себе си. — То по случайност ми се явява съветник.

— Късметлийка!

Кели ясно усети, че някаква идея се заражда в главата на Тинсли и изпита облекчение, че е на нейна страна. Поне засега.

OwlNet Instant Message Inbox

ЕмилиДженкинс: Б., в стаята ли си?

БретМесършмит: Не. Крия се в библиотеката. Какво става?

ЕмилиДженкинс: Харесваш съквартирантката си Джени, нали?

БретМесършмит: Да, готина е.

ЕмилиДженкинс: Значи искаш да остане жива?

БретМесършмит: За какво говориш?

ЕмилиДженкинс: Ами... Изи преди малко скъса с К. и всички я чуха да крещи нещо за Дж.

БретМесършмит: Къде е Кели сега?

ЕмилиДженкинс: Обратно в „Дъмбъртън“, мисля.

БретМесършмит: Трябва да кажа на Джени, а?

ЕмилиДженкинс: Това ми беше идеята...

БретМесършмит: Гадост.

Owl Net Instant Message Inbox

БретМесършмит: Ей, Дж., къде си?

ДжениХъмфри: Проверявам имейли в лабораторията.
Как си? Как беше снощи...?

БретМесършмит: Добре. Слушай, Изи е скъсал с
Кели.

ДжениХъмфри: Ъмм...

БретМесършмит: Всички говорят, че е заради теб.
Кели мисли същото.

ДжениХъмфри: Олеле.

БретМесършмит: Да. Затова може би ще искаш да се
промъкнеш след вечерния час...

ДжениХъмфри: Благодаря ти, че ми каза. И ти ли
отбягваш стаята?

БретМесършмит: Може и така да се каже.

[1] „Guerlain“ — скъпа Маркова козметика. — Б.р. ↑

10

*Бухалите от „Уейвърли“ трябва да търсят
обща почва със съветниците си*

В четвъртък сутринта Тинсли се отправи към „Стансфийлд Хол“ за срещата със своя нов съветник, прочутия г-н Далтън. Не беше положила никакви специални усилия по отношение на облеклото си — усилията са излишни, когато половината ти дрехи са шити специално за теб — и съвсем несъзнателно се бе спряла на изчистен, строг тоалет. Прекрасната ѝ бяла блуза със закачливи къси ръкави в стил четирийсетте и тясната права шоколадовокафява пола с бродирани маргаритки изглеждаха на пръв поглед прекалено обикновени. Но вторият поглед неизменно откриваше цепката на полата и почти цялото ѝ перфектно бедро отдолу, както и начина, по който червеният ѝ сутиен прозира под деликатния шифон, когато тя заема определени пози (със сигурност щеше да ги заеме). Дори тъмночервените ѝ велурени обувки на платформа „Миу Миу“^[1] излъчваха стаен сексапил, а Тинсли знаеше, че стаеният сексапил действа далеч по-изкушаващо от очебийната показност. Баща ѝ беше световноизвестен бизнесмен, активно ангажиран в десетки международни начинания и инвестиции, които го отвеждаха по места като Кейп Таун, Пекин или Осло. Майка ѝ беше фотожурналист и бивш модел, наполовина португалка, наполовина датчанка — етническа комбинация, която беше радост за окото и на която Тинсли дължеше невероятните си виолетови очи. Родителите ѝ се бяха отнасяли с нея като с възрастен човек, още откак бе произнесла първите си думи, затова тя се чувстваше напълно комфортно в компанията на хора, по-големи от нея — всички те се движеха по-бързо, говореха по-бързо и Тинсли обичаше да живее по същия начин, на възможно най-стремителни обороти. Кедо, техният преводач и водач през лятото, вероятно беше на двайсет и пет, макар че никога не ѝ беше хрумвало да го попита. А Ерик Далтън, ако току-що

се е дипломирал от „Браун“, не би могъл да е на много повече от двайсет и две. Това беше дребна работа. Да не говорим, че когато се срещнаха пред Параклиса, той практически я разсъбличаше с поглед.

Тинсли евентуално би се чувствала виновна, ако Брет ѝ беше споделила какво се случва между тях, но след като Брет си *въобразяваше*, че тя тъне в неведение и нямаше намерение да я просвети, то Тинсли имаше пълното право да флиртува с г-н Далтън толкова, колкото си поиска. И вече го правеше.

Чу песен на Били Холидей иззад затворената врата на офиса. „Само мисълта за теб ме кара да забравя... тези обикновени неща.“ Тинсли си го представи как рови между дисковете си, в опит да подбере най-подходящия фон за тяхната първа официална среща. Били Холидей беше дързък избор — джаз класика, която в никакъв случай не би се възприела като неподходяща, но пък толкова гърлен, драматичен и открито сексапилен глас лесно би разкрил нещичко за текущите процеси в мозъка на г-н Далтън. Още не го беше опознала, а вече четеше мислите му.

Г-н Далтън отвори вратата и Тинсли отново беше поразена от неговата привлекателност. Косата му беше влажна, което инстинктивно я накара да си представи как той излиза от душкабината и се пресяга за една мъъничка хавлийка. Ухаеше на афтършейв „Поло“ и тя изпита желание да докосне меката му, гладко обръсната буза.

— Тинсли Кармайкъл. Много ми е приятно да ви видя отново. — Гласът му беше дълбок и звучеше много професионално, но със сигурност тази среща беше акцентът на деня му. Какво щеше да прави после? Да се опитва да предизвика у отегчените новаци вълнение от Тукидид, Херодот или някой друг от безумно архаичните си историци? Интимна среща с очарователно служебно протеже беше безспорно върховният старт на деня му.

— Здравейте, г-н Далтън. — Тя пристъпи в разхвърляния офис с мисълта, че много харесва и офиса, и неговия собственик.

— Наричай ме Ерик, моля те! — изстена той шеговито и посочи кожения стол пред бюрото си.

Тинсли седна, пригласяйки полата си и кръстоса крака с отработен, елегантен жест. Ерик се престори, че не забелязва цепката и

се настани зад бюрото. Прехвърли купчина папки, преди да извади една и да я отвори.

— Винаги съм смятал, че учениците трябва да се обръщат към учителите си с малките им имена. Това би им придало по-човешки облик. А мен би ме накарало да не се чувствам толкова престарял.

За Тинсли беше съвсем лесно да се концентрира върху човешкия облик на Ерик — облик на един много здрав и пълнокръвен представител на мъжкия пол. Вероятно античната история щеше да ѝ бъде далеч по-интересна, ако Ерик ѝ беше учител. Той се усмихна към нея през бюрото.

— Е, как са нещата след завръщането ви?

„Неясен въпрос“, помисли си тя, „Кои неща! Уроците? Момчетата? Досадните съквартирантки?“

— Добре. Хубаво е, че отново съм тук.

Колкото и вълнуващи да бяха пътешествията с родителите ѝ по света, зелените морави на „Уейвърли“ ѝ вдъхнаха сигурност — тук тя знаеше как да омайва учителите си и как да скалъпи теста за Натаниъл Хоторн за по-малко от час, но да получи най-висока оценка. А и храната не беше чак толкова екзотична и почти негодна за ядене. Ерик се наведе към нея и каза:

— Знаете, че като ваш съветник съм длъжен да ви следя, за да съм сигурен, че инциденти като миналогодишния случай с екстази никога повече няма да се повторят.

Ерик доби сурово изражение за момент и Тинсли отчете провала му в опита си да я сплаши. Все пак кимна смирено и изписа покаяние върху лицето си.

— Няма да се повтори.

— Добре — каза Ерик със задоволство. — Част от моята работа е да ви помагам да не се отклоните от правилния път.

— Правилният път? — попита Тинсли. — Звучи така, сякаш има и други пътища...

— За вас има, убеден съм — отвърна Ерик с усмивка, която разкри снежнобели зъби и ѝ напомни за времето, когато беше на единадесет и упражняваше техниките за целуване върху една снимка на Аштън Къчър. — Помислили ли сте вече за колеж? Някой конкретен?

— Да, насочила съм се към „Колумбия“ засега — излъга Тинсли, която мразеше дори мисълта за колежи. Когато я питаха по-настоятелно, винаги казваше „Колумбия“, но в действителност и „Колумбия“, и „Принстън“, и „Амхърст“, и „Уилямс“, всички ѝ изглеждаха по един и същ начин: уголемени копия на „Уейвърли“, пълни с разглезени самодоволни деца като нея.

— „Колумбия“ е добро училище. А след колежа? — Ерик заглади вратовръзката върху гърдите си и хвърли поглед към папката на бюрото. — Виждам, че оценките ви са добри по всички предмети, но... всъщност не мога да кажа, че е ясно какви конкретно са вашите интереси.

Той вдигна очи и срещна погледа на Тинсли, като го задържа малко по-дълго от благоприличието. По гръбнака ѝ пробягаха тръпки, толкова силен беше зарядът, с който я гледаше.

— Като изключим тениса, който сте посещавали през първата година — продължи Ерик и вдигна одобрително вежди, сякаш би се радвал да я види на корта някой път, — единственото ви странично занимание извън задължителните часове е членството в „Синефилс“, филмовото общество на Академията.

— Всъщност „Синефилс“ е *основано* от мен — отговори Тинсли със защитна нотка в гласа си.

— Е, това е впечатляващо.

— Не е кой знае какво — започна тя да скромничи. — В сутерена на „Хопкинс Хол“ имаме невероятен киносалон, истинско произведение на изкуството, който се използва само когато някой учител реши да покаже филм на учениците си. — Тинсли поклати глава. — Били ли сте там?

Филмовата зала беше едно от най-еротичните места в кампуса, със скъпи кожени кресла, огромен екран и модерни свръхтехнологични осветление и звук. Имаше само двайсет места, затова и атмосферата беше някак интимна — като частната прожекционна зала на някой прочут холивудски режисьор в имението му в Бевърли Хилс.

— Не, не съм — заинтригувано каза Ерик. — И дори не знаех, че съществува такова нещо тук. По мое време с положителност нямаше кинозали.

— Трябва непременно да я посетите.

Тинсли се замисли колко ли вълнуващо би било да седи в мрака с Ерик и двамата да гледат някаква възбуждаща драма на големия екран, като „Горещи тела“ например. Или пък да не я гледат. Отвън на двора някакви музикални фенове взеха да обсъждат кои песни са най-подходящи за завръщане вкъщи. Лузъри.

— Знаете ли какво си мисля? — попита Ерик, поставяйки лакти върху бюрото си. Тя се досети за няколко варианта на неговите мисли. Помести се грациозно в креслото си и вместо да докосва игриво коса — жест, който момичетата прекалено често използваша, за да привлекат мъжкото внимание — тя се съсредоточи в докосването на погледа му, което се оказа по-трудно от очакваното. Очите му я пронизваша.

— Според мен вие сте от онези рядко срещани хора, чиито таланти са толкова много, че им е трудно да изберат правилните, които да използват и развиват.

Хм, колко загадъчно. И кои са „правилните таланти“?

— Не съм сигурна, че разбирам какво имате предвид — произнесе хладно Тинсли и придърпа полата към коленете си.

— Нищо лошо — побърза да я увери той и я дари с интимна усмивка. — Просто казвах, че сте умна и съответно успешна във всичко, което правите. Но се опитвам да разбера кое ви доставя най-голямо удоволствие.

Окуражена, Тинсли посвети следващите десет минути на разказ за преживяванията си в Кейп Таун и Йоханесбург; за тръпката да работиш върху документален филм, посветен на невероятния контраст между шокиращо богатство и отчайваща бедност, които вървят ръка за ръка, докато страната се мъчи да се съвземе след апартейда. Усилията на цяла една нация, бореща се за своята идентичност, я бяха вдъхновили и пробудили желанието ѝ да работи върху още такива филми, а защо не и върху един за собствената ѝ объркана държава. Беше много интензивно лято. Тя усещаше как бузите ѝ пламтят, чувстваше се развълнувана и ентузиазизирана, а думите просто се лееха от устата ѝ. Ерик кимаше и си отбелязваше нещо в тефтера. Тя забеляза, че той има бледи лунички по скулите си, после внезапно спря да говори.

— Отегчавам ли ви?

— Ни най-малко.

Тинсли си представи как двамата седят в някое френско кафене и пият третото поред еспресо, увлечени в поглъщащ разговор.

— Чели ли сте книгата на Фицджералд „Пиратът край брега“?

Тинсли поклати отрицателно глава и гарвановочерни кичури коса нежно се плъзнаха по блузата ѝ.

— Напомняте ми на главната героиня — в дълбоките му сиви очи проблесна нещо недоизказано. Тинсли изчака, но той не го произнесе на глас.

— Надявам се, че това е комплимент — засмя се тя, като вече планираше да мине през библиотеката между часовете и да хвърли око на книгата. Сравнението с героиня на Фицджералд би могло да бъде и обида, но тя имаше предчувствие, че в случая не е така.

— Вижте, колкото и да не ми се иска, трябва да тръгна, имам часове — тя се надигна от стола си без желание.

— Ако имате нужда от нещо, когато и да е — Ерик изглеждаше така, сякаш полагаше усилия да запази изражението си неутрално, — знаете къде да ме намерите.

Той стана и се приближи към вратата, хвърляйки поглед към часовника „Картие“ на дясната си китка. Редом с него носеше и инкрустирана с платина гривна. Без да се замисли, Тинсли протегна ръка и я докосна. Далтън леко се изненада от неочаквания жест, но не отмести ръката си.

— Това е великолепно! — каза Тинсли, останала без дъх, а пръстите ѝ се движеха по деликатната верижка. — Баща ми имаше точно такава, но я откригнаха. Викторианска ли е?

Тя вдигна очи към него и видя, че лицето му беше съвсем близо до нейното. Бързо се върна на гривната и започна да разглежда нейната закопчалка, като се наслаждаваше на близостта на кожата му. Сантиметър по вдясно и щеше да я докосне. Сърцето ѝ се ускори.

— Предполагам, че и вие познавате добре миналото си — Ерик я дари с бърза усмивка, без дори да направи усилие да отмести ръката си. — Да, викторианска е. Принадлежала е на працядо ми, всъщност даже на прапрацядо ми. Подарък от кралското семейство на... не съм сигурен на коя държава точно.

Гръдният му кош се издигаше и спускаше под идеално изгладените риза и вратовръзка. Беше ясно, че агонизира, но Тинсли все още не беше готова да го освободи. Забеляза, че бузите му са

поруменели. Отвори виолетовите си очи още по-широко, с ясното съзнание, че така насочен, погледът ѝ през гъстите черни мигли е неустоим.

— Мога ли да я понося малко? — Това за нея беше най-сигурният тест. Ако ѝ я даде, значи е готов да забрави за Брет и да се възползва от шанса си да бъде с Тинсли. — Ще се радвам да я усещам на ръката си, поне за няколко дни...

Ерик примигна със сивите си очи. Без да проговаря и без да отделя поглед от Тинсли, той откопча гривната с лява ръка и я подаде. Вместо да я вземе, тя протегна дясната си китка с дланта нагоре, за да може той лично да ѝ постави бижутото.

— Бъди много, много внимателна с нея — тържествено каза Ерик, докато се бореше със закопчалката, а пръстите му докосваха нейната кожа. — Китката ти е по-тънка от моята, така че дръж гривната под око. Тинсли проследи очите му, които се придвижиха бавно от фината ѝ ръка към тялото ѝ.

— Ще я пазя с цената на живота си — закле се тя, неспособна да изтрие флиртуващата победоносна усмивка от устните си — и ще ти я върна следващия път, когато се видим. Обещавам.

Тинсли импулсивно се изправи на пръсти, с идеята да го целуне по бузата. Той ухаеше на сапун и паста за зъби. Но тъкмо когато беше вече съвсем близо до целта, Ерик обърна леко глава и устните ѝ се срещнаха с крайчеца на неговите. „Ууууупс“, възкликна тя на себе си щастливо. Задържа устните си за момент, преди да се отдръпне окончателно. Гледаха се в очите. Ерик заговори първи — тихо, сякаш се опитваше да прикрие някаква емоция в гласа си:

— Тогава се надявам да те видя скоро.

Отвори вратата, без да отделя погледа си от Тинсли. Коридорът беше пълен с ученици, забързани към класните си стаи. Тя се завъртя пред офиса му и докосна гривната игриво:

— Не се безпокой, ще ме видиш.

OwlNet Instant Message Inbox

ИзиУолш: Ей, как си?

ДжениХъмфри: Скуууука. Чета в библиотеката. Вече знам как да използвам десетичната система!

ИзиУолш: Кошмар... Чу ли, че вече, хм, официално се разделихме с Кели?

ДжениХъмфри: Да, чух... добре ли си?

ИзиУолш: Мда.

ДжениХъмфри: Супер.

ИзиУолш: Надявам се да не прозвучи лигаво, но искаш ли да се срещнем днес в гората — за оня проект, за който ти споменах днес?

ДжениХъмфри: ОК.

ИзиУолш: Ще ти обясня къде точно по време на обяда.

ДжениХъмфри: Добре. Аз...

ИзиУолш: Да, да... Мисля, че знам какво имаш предвид.

OwlNet Instant Message Inbox

БретМесършмит: Мога ли да те видя по-късно?

БретМесършмит: Мислех си за теб...

[ЕрикДалтън has signed off четвъртък, септември 12,10:37]

[1] „Miu Miu“ — скъпа дизайнерска марка облекла и обувки. — Б.р. ↑

Един бухал от „Уейвърли“ не позира гол на първа среща

Беше сряда. Джени едва успяваше да се концентрира в часа си по английски, който обикновено ѝ носеше удоволствие. Харесваше ѝ обстановката в тази стая, подобна на конферентна зала, в която централни елементи бяха гигантската овална маса с петнадесет стола, заети от ученици с кашмирени пуловери, и супер миньончето мис Роуз с яркорозовото си червило. Това беше час за дискусии, което означаваше, че мис Роуз ще говори около десет минути и после ще даде думата на учениците. Отначало Джени беше изненадана от интимната, почти изискана атмосфера на часа. Нямахше вдигнати ръце или грешни отговори, както например си представяше часовете в колежа. Бяха минали вече една трета от „Мадам Бовари“^[1] и Джени беше очарована от Ема и усилията ѝ да живее с мъж, когото не обича. Караше я да се чуди какво ли е никога да не намериш любовта, или пък да си принуден да се обвържеш с посредствен партньор, само защото всички го правят. Да бъдеш завинаги обречена на Чарлз Бовари, когато наоколо се разхожда Изи Уолш?

— Джени — каза мис Роуз, докато останалите прибираха чантите си и напускаха стаята, — всичко наред ли е? Беше необичайно тиха днес.

Косата на мис Роуз, прибрана на кок, ѝ придаваше малко по-строг вид от обичайното, но все пак тя беше красива като китайска кукла, облечена в черен вълнен костюм „Долче и Габана“. Всеки път, щом някой кажеше нещо неуместно, като например, че Ема Бовари е била лесбийка, мис Роуз отвърщаше: „Добре. Какви доказателства за това намирате в текста?“, вместо просто да му направи забележка. Джени вярваше, че е научила повече от начина, по който преподаваше

мис Роуз, отколкото от съдържанието на учебната програма в нейния клас.

— О, да, добре съм! — Джени прибра тетрадката в кадифената си чанта, съдържаща всичко необходимо за срещата с Изи. Видът на чисто новите пастели „Рембранд“ и на кутията с моливи, наострени и готови да опрат листа, ѝ припомни, че след двайсет минути ще бъде насаме с вече официално свободния Изи. — Аз просто... малко съм разсеяна днес.

Мис Роуз кимна разбиращо и каза:

— Много ми хареса краткото есе, в което сравняваш атмосферата на книгата с художествения стил на художника реалист Гюстав Корбе. Намирам за уникална идеята ти да направиш такава връзка, поздравления!

С тези думи мис Роуз ѝ върна есето, с огромна шестица най-отгоре. Това беше първата оценка на Джени в „Уейвърли“. Какво добро предзнаменование за деня! Тя нервно потърси листчето, което Изи ѝ беше дал по време на обяда. В стомаха ѝ пърхаха пеперуди. Романтичното ѝ досие до момента включваше както малко на брой, така и семпли като съдържание преживявания — кратката задявка с Нейт беше приключила веднага щом се разбра, че той само я използва, за да се добере до бившата си. После беше историята с Лео, която тръгна добре, но впоследствие ѝ стана ясно, че той ужасно я отегчава. Освен тези два опита любовният ѝ архив включваше едно грубо посегателство от ръцете на отвратителния Чък Бас и едно опипване от Хийт Феро в първия учебен ден. Беше толкова неопитна в това отношение... не беше чудно, че е тъй нервна.

В столовата Изи ѝ се беше усмихнал, пускайки парченце хартия върху таблата ѝ за храна. Тя се насили да вземе сандвича с риба тон и да си сипе малко салата от бюфета. После седна в края на една празна маса — благодарна, че само официалните вечери бяха с разпределени места — отхапа от сандвича си и разгъна бележката.

„Указания към ТАЙНОТО пасище за рисуване.
(шшшшшшт...)

Пресечи главния двор към гората. Тръгни към навеса за лодки.

Преполовиш ли пътя към реката, ще видиш група брези вдясно.

Обърни се към тях (внимавай за ниските клони) и извърви около 20 метра. Излиза се на малка поляна. Продължавай да вървиш и ще стигнеш до по-голяма поляна. Аз съм там.“

Докато пресичаше кампуса, с големи не маркови авиаторски очила на носа, закупени от един уличен базар, Джени се опитваше да се успокои и да се наслади на прекрасния следобед. Не беше свикнала с влажната пръст, окосената трева и сухите листа, които я поздравяваха всеки път, щом излезеше навън. Дори когато си в сърцето на Сентръл Парк и наистина забравяш, че се намиращ в Ню Йорк, този вълшебен аромат продължава да липсва, а клаксоните на градските таксите не спират да се чуват. Приближавайки гората, Джени усещаше как приятното ухание се засилва — ухание на бор, примесено със свежия дъх на чистата река Хъдзън. Изпита прилив на благодарност, че в момента не се намира в градския автобус и в грозната си униформа, на път от „Констънс Билърд“ към вкъщи, както беше миналата година. Когато стигна до брежите, пеперудите в стомаха ѝ отново се появиха, но тя се гмурна между дърветата, като внимаваше клоните да не закачат къдриците ѝ. Все едно беше истински беглец от цивилизацията, който навлиза в свят, обитаван единствено от Изи. А сега вече и от нея. Пресече малката поляна, която той беше споменал, и забеляза една запалка „Зипо“, оставена до куп подредени в кръг камъни. Определено не приличаше на тайното място за рисуване. Тя продължи напред през сгъстяващите се дървета, където свършваха всякакви следи от пътека. За миг се притесни да не се изгуби — никога не беше посещавала скаутски лагери — но долови следа от терпентин във въздуха, наситен с боров аромат, и разбра, че Изи е някъде наблизо. Дърветата внезапно се отдръпнаха покрай голяма зелена поляна, само че той не беше там. Джени реши, че това трябва да е мястото и сложи чантата си върху един голям камък, след което се възхити на пейзажа. Остри диви треви се издигаха буйно наоколо, а покрай дърветата грееха лилави и жълти цветя. Тя се доближи до скалата пред себе си и тъкмо тогава Изи се изправи зад нея. Сърцето

на Джени прескочи два удара — нещо, което досега бе смятала само за художествена метафора. Изи, с дънките си „Ливайс“ и бебешкосинята тениска с надпис „Храна, а не бомби“^[2], предизвика у нея такова силно вълнение, че сърцето ѝ наистина забрави да бие. Лицето му се разтегли в широка усмивка.

— Харесва ми тениската ти — срамежливо промълви Джени, а дългите тъмни къдрици гъделичкаха раменете ѝ. — Баща ми има значка със същия надпис.

Изи сведе очи към тениската си, като че ли да си я припомни.

— Моят баща пък я мрази. Казва, че съм хипи, когато ме види с нея.

Беше сглобил статива и сложил върху него боите, четките, шишенцата с масло и терпентин, както и покрит с петна парцал. Джени го доближи и започна да вади от чантата своите пособия за рисуване, като ги подреждаше върху една плоска, обрасла с мъх скала.

— Хм, моят баща е *нещо като* хипи, така че би я одобрил, сигурна съм.

— Щастливка!

Той не каза нищо повече и Джени усети, че вероятно двамата не се разбират добре. Но не искаше да настоява. Изи се усмихна и добави:

— Радвам се, че ме намери.

— Прекрасно е — отвърна Джени искрено, — разбирам защо обичаш да рисуваш тук, толкова е уединено!

— Да, мястото наистина е вълшебно — Изи протегна ръце над главата си, от което тениската му се повдигна нагоре и Джени мерна крадешком над дънките ръба на боксерки „Келвин Клайн“. — Е, успя ли вече да прегледаш конспекта по приложни изкуства?

— Конспект? — Джени дори нямаше идея, че съществува подобен конспект.

— Даа — закачи я Изи, — онези неща, знаеш, които учителите раздават през първия учебен час.

— Добре, умнико, знам какво е „конспект“ — изплези му се Джени. — Просто не помня да съм виждала конспекта по приложни изкуства.

— Ами, включва например портрет на пейзажен фон. Свободно избираеми тема, обект, материали и място. — Изи погледна смутено

към нея. — Моят избор на място вече е ясен — посочи той наоколо, — а се надявах ти да се съ согласиш да ми бъдеш обект.

Джени едва опази челюстта си от увисване. *Изи искаше да я рисува? Тук??*

— Нямах идея, че ме каниш да дойда заради това. Мислех, че ще... ами, че ще работим.

— О, ти също можеш да работиш — усмихна се той. — Свободна си да рисуваш или да говориш, стига да не се движиш прекалено много — повтори думите си от часа по рисуване той. — Така и не успях да завърша портрета ти в часа, помниш ли?

— Трудно ми е да повярвам, че отсега се захващаш с проект, който трябва да предадем чак в средата на срока!

— Знам — сините очи на Изи потърсиха кафявия поглед на Джени. — Обичайно не съм толкова амбициозен с учебните задания, но дивите цветя скоро ще изчезнат, така че сега ми се предоставя идеална възможност. Винаги съм искал да нарисувам някого тук... — той внезапно се запъна и доби изненадващо нервен вид.

„Винаги е искал“, помисли си Джени, т.е. „никога не е“. Никога не е рисувал Кели тук? Уау. Сякаш е чакал нея. Джени не можеше да повярва.

— Не трябва да съм гола, нали? — изведнъж попита тя и мигновено съжали. Страните ѝ се обагриха в червено. Защото аз... аз не мисля, че съм готова да покажа тялото си на целия клас, дори и на рисунка — със заекване добави.

Всъщност целият ѝ клас нямаше значение. Джени просто недоумяваше какво би правил Изи с гърдите ѝ — нямаше да му стигне боята! Той въздъхна с шеговито разочарование:

— Е, добре, може и с дрехи.

— Трябва ли да позирам по някакъв определен начин? — неловко се огледа Джени. Ръцете ѝ си играеха с колието, което носеше около врата си — сребърна магнолия на двойна кожена връв — и внезапно ѝ хрумна, че листото на магнолията прилича на стрела, директно насочена към щедрото ѝ деколте. Боже, като че ли има нужда от допълнителни знаци, които да привличат вниманието натам. Изи се приближи към нея и умислено хвана брадичката ѝ.

— Мислех за Климт^[3], но с техниката на Модилиани^[4], ако това ти говори нещо. Легнала на тревата, ако не е много влажна, естествено,

и ако нямаш нищо против. Някъде сред дивите цветя. Знам, че звучи тъпо, обаче смятам, че мога да се справя, ако използвам розовото попестеливо.

Според Джени беше много по-удачно да я сравнят с пълните девойки на Рубенс^[5] вместо с удължените силуети на Модилиани, но нека Изи я вижда така, както иска. Толкова е хубаво, че разбира от изкуство! Преди време Нейт ѝ беше позирал за серия от портрети, които тя в крайна сметка опропасти, и как би могло да бъде иначе, като всеки път, щом се отвори дума за изкуство, той просто я даряваше с отсъстващ празен поглед. Виж, ако темата включва наргиле или цици, тогава беше друго и далеч по-интригуващо за Нейт.

Джени хвърли поглед около себе си. Беше прекрасен слънчев ден, земята беше суха, слънцето — топло, а листата сияеха в ръждиви оттенъци. Изи я заведе до едно равно местенце на поляната и тя легна настрани, като сложи скицника пред себе си. Той ѝ връчи своя айпод и Джени се зае да преглежда списъците с песни. И двамата имаха „Нирвана“, както и Боб Дилън, но той слушаше повече Лусинда Уилямс и Еми Лу Харис, докато при нея преобладаваха „Уийзър“ и „Лемънхедс“^[6]. Тя избра певец, когото не беше чувала преди, и извади пастелите си. Слънцето печеше директно върху нея — топлеше лицето ѝ и несъмнено умножаваше луничките, но не я беше грижа. Затвори очи и остави ярките лъчи на късното лято да проникнат през клепачите ѝ, докато се чудеше дали пък няма, години по-късно, да разказва на децата си за този момент: за гората и за Изи; за това, как е започнало всичко. За начина, по който родителите им са се срещнали. Усети ръка на рамото си.

— Ей, спяща красавице — Изи я разтърсваше леко. Очите ѝ се отвориха и го видя коленичил до себе си. Имаше петно от жълта боя на носа си. Джени се засмя, като се надяваше, че не се е събудила с лош дъх.

— Не мога да повярвам, че съм заспала! Не съм хъркала, нали? — попита тя и седна. Изи ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да се изправи. Тя се опита да запамети завинаги в ума си усещането на топлите му пръсти, обхванали нейните. Дори и когато беше права, Изи се извисяваше над нея; караше я да се чувства крехка.

— Неее — изхили се той и я задърпа към статива, — но говореше в съня си.

Джени пое рязко въздух. Брат ѝ Дан често бе чукал на вратата на нейната спалня, за да прекъсне бълнуването ѝ.

— Шегуваш се! Какво казах?

Изи се почеса по главата и се престори на смутен.

— Ами, мърмореше нещо, не успях да разбера точно какво... но звучеше като „Изи Уолш, ти си моят герой“.

Боже, той беше толкова готин...

— Ха-ха, много смешно. Обикновено споменавам само кинозвезди насън.

— О, да, сега като каза, се сетих, че смотолев и нещо от сорта на това, че ти напомням на Джейк Гиленхол!

Джени се разсмя и чак тогава забеляза, че все още са хванати за ръце. Въздухът ухаеше на терпентин, сапун и цветя. Изи ѝ се усмихна и тя се загледа в съвсем леко, наистина незабележимо и очарователно неравните му зъби. Лицето му беше толкова близо до нейното, че тя просто може... тя се накланя... към...

— Нека да видим рисунката — рече тя рязко и прекалено силно, за да заглуши някак неистовите удари на сърцето си. Беше си фантазирала милиони пъти как целува Изи, но не можеше да го направи точно сега — та той беше скъсал с Кели едва *вчера!* И Изи, колкото и да е невероятно, като че ли я разбра.

— Засега съм направил само основната скица, така че да не се разочароваш.

Когато Джени погледна към платното, едва се позна. Това беше портрет в близък план на момиче, легнало върху обляна в слънце трева и заобиколено от диви цветя — точно както вероятно е изглеждала през отминалите два часа. Разтворен скицник, бели слушалки на айпод, същите бяла блузка, дънки и розови обувки като нейните, водопад от кестеняви къдрици, спуснат върху ръката... Но лицето, което всъщност представляваше най-завършената част от рисунката — не, просто нямаше начин това да е тя. Идеална порцеланова кожа, розови скули, леко разтворени устни и премрежени очи, обкръжени от гъсти тъмни мигли — целият образ бе прекалено мечтателен и сюрреалистичен, сякаш Изи знаеше как би ѝ се искало да изглежда. Възможно ли е наистина неговите очи да я виждат така? Целият портрет, макар и незавършен, беше уловил много точно чувствата ѝ: пълната наслада от това да лежи и да слуша музиката му; да споделя

приказното му тайно място с него така, сякаш тя и той са единствените двама на света. Трябва Изи да е чувствал същото.

— Уау — изрече тя накрая.

— Само почакай да го завърша — отвърна Изи замечтано.

Започнаха бавно да прибират нещата си. Изи тръгна напред, като отстраняваше клоните пред нея, докато си проправяха път през гората. Щом излязоха пред „Уейвърли“, закрачиха плътно един до друг по пътеката към главния двор, а телата им се опираха, докато Изи залиташе, носейки голямото платно с дървени рамки. Точно в този момент съзряха Тинсли Кармайкъл, която прекосяваше двора пред тях, облечена цялата в черно, с малка червена велурена чантичка „Марни“^[7]. Джени незабавно се отдалечи на прилично разстояние от Изи и се почувства така, сякаш е хваната в крачка, въпреки че Тинсли, изглежда, не беше забелязала, че се задават откъм навеса за лодки.

— Всичко е наред — прошепна Изи. — Няма да те ухапе. Дори не ни видя.

Джени не бе никак сигурна и в двете твърдения.

OwlNet Email inbox

To: TinsleyCarmichael@waverly.edu;
BrettMesserschmidt@waverly.edu
From: CallieVernon@waverly.edu
Date: Четвъртък, септември 12, 15:25
Subject: СПЕШНО

Привет, дами,

Навън денят е прекрасен — толкова прекрасен, че не си струва да бъде пропилян в тренировки. Ето и по-добрата идея: да прекараме следобеда в кръчмата на „Уейвърли“ и да пием джин с тоник, но без да споменаваме едно определено смотано момче, чието име започва с прокълнатата буква И.

Носете си фалшивите пропуска и изглеждайте изискано. Барманът е изкопаемо, но приложете най-професионалните си обиграни усмивки и няма да има проблем.

Колкото до среднощните промъквания в стаята ни... Познавам те твърде добре, Брет Ленор Месършмит, и ти казвам, че си лъжкиня!

Спешната среща на Светата Троица ще бъде открита в 16.00. Ще се видим там.

Хохо:

К.

OwlNet Instant Message Inbox

To: JennyHumphrey@waverly.edu
From: EasyWalsh@waverly.edu
Date: Четвъртък, септември 12, 16:16
Subject: Неделя?

Хей,

Благодаря, че ми позволи да те рисувам днес. Най-искрено и сериозно заявявам, че си прекарах отлично.

Може би ще искаш да дойдеш да се запознаеш с Кредо в неделя?

Надявам се...

Изи

[1] Класически френски роман от Гюстав Флобер (1876). — Б.р.

↑

[2] „Food Not Bombs“ — американско независимо движение, което се бори против световния глад и популяризира вегетарианството. — Б.р. ↑

[3] Gustav Klimt (1862 — 1918) — австрийски художник
символист. — Б.р. ↑

[4] Amedeo Modigliani (1884 — 1920) — италиански художник и
скулптор, работил във Франция. — Б.р. ↑

[5] Peter Paul Rubens (1577 — 1640) — класически бароков
художник, известен с пищните женски форми в картините си. — Б.р. ↑

[6] „Nirvana“, „Weezer“ и „The Lemonheads“ — американски рок
групи. — Б.р. ↑

[7] „Marni“ — скъпа дизайнерска линия. — Б.р. ↑

12

Един бухал от „Уейвърли“ може да изглежда на толкова години, на колкото се преструва, че е. И обратното

Странноприемница „Уейвърли“ се намиреше на известно разстояние пеша от кампуса и Брет съжали, че е обути във високите заострени обувки от зелена змийска кожа, които изглеждаха секси, но ѝ убиваха ужасно. В новата си черна права пола и ултраженствена блуза с бухнал ръкав и в бледокоралов цвят, Брет се почувства изненадващо щастлива, че се е запътила към „спешната среща на Светата Троица“, без значение колко тъпо звучеше това. Закле се пред себе си да се държи добре и мило с Тинсли. В края на краищата, благодарение на нея се отърва суха от оная история с екстазито, докато тя беше прекарала цялото лято с мисълта, че е изключена — трябва да се е чувствала зле тогава, въпреки всичките южноафрикански левенти около себе си, а и сега, след като се завърна и откри, че е тотално изместена от Джени. Брет все още не беше чула шушукания зад гърба си, че е една невероятна лъжкиня от Ню Джърси, така че може би беше добре да се помири с Тинсли.

Тя пристъпи към лобито на заведението, подмина огромното прашно пиано и се насочи директно към бара. Тъй като това беше най-близкият до кампуса хотел и общият му вид на повехнал разкош пасваше идеално на Академията, в него често отсядаха родителите на учениците. Барът очевидно бе прехвърлил златните си времена и се бе установил в период на бавен упадък. Сега вътре нямаше почти никой, като изключим Тинсли и Кели, вече настанили се в дървено сепаре в ъгъла, с три напитки пред тях.

— Амаретото ти — поздрави я Тинсли и посочи единствената все още пълна чаша. Брет се плъзна до Кели, която приличаше на филмов продуцент или собственик на галерия, с изумрудено зеления

си копринен топ и късата жилетка с едно-единствено копче, закопчано точно под гърдите. Вълнистата ѝ руса коса беше прибрана назад с две старинни златни шноли. Би била напълно перфектна, ако лицето ѝ не бе така измъчено, все едно лишено от обичайната си доза десетчасов разкрасяващ сън.

— Вие сте супер, мацки! — Брет грабна чашата си и отпи. Коктейлът беше силен, точно както го обичаше, но все пак потръпна след първата си глътка. Тинсли беше облякла обикновена черна тениска с къс ръкав и дънки, а устните ѝ грееха в червено (червило „Герлен“, както винаги), но излъчваше около себе си аура на кинозвезда, успяла да се измъкне от папараците за едно бързо питие. Брет се облегна на дървената пейка и хвърли поглед към окачените в рамки на стената мастилени миниатюри на „Уейвърли“, правени през XIX век.

— Толкова отдавна не сме били тук. Липсваше ми.

— Май и прахът не е бърсан оттогава — Кели задуши влажния въздух, — но плебеите нямат избор.

Кели отново надигна чашата си и Брет забеляза, че вече почти нищо не е останало в нея. Уау. Явно приемаше раздялата с Изи доста тежко.

— Как беше денят ти, Кели? — неловко попита Брет и Кели замръзна, сякаш заподозря, че тя се кани да я съжалява.

— Добре. Ще оцелея... Но нека не говорим за Изи известно време, ОК? — Кели отправи скръбен поглед към приятелките си и тъжно завъртя кичур руса коса около пръста си. — Да приказваме за други неща.

— За други момчета, искаш да кажеш? — додаде Тинсли, допи коктейла си и се измъкна от сепарето. — Ще трябва да започнете беседата без мен, аз отивам да си взема още едно.

Брет беше едва на първата чаша, а вече се чувстваше леко замаяна.

— Как е Д-пичът? — изведнъж попита Кели.

— Д-пич? — повтори Брет. — Моля те, това звучи като прякора на някой трагичен DJ или на извратеняк, който си пада по големите цици.

— Е, пада ли си? — Кели облегна лакти върху масата и се наведе напред. — По жени с големи цици?

— Определено не — изпъчи Брет напред семплите си дарби. — Тези тук приятелки му се виждат напълно достатъчни.

— Добре ли ги познава? — изкиска се Кели и захапа тънката коктейлна сламка, а кубчетата лед потракваха в празната ѝ чаша.

— Добри приятели са вече, мога да кажа — Брет си играеше със златните си обици. Първата половина от питието ѝ беше я ударила директно в главата и я накара да се разприказва повече от обикновеното. „Ето така се създават проблемите“, помисли си тя. По някаква причина си припомни една нощ от първата им година в „Уейвърли“, когато трите си бяха купили ръжени крекери, шоколади и меки бонбони, и се бяха промъкнали в къщичката на игрището. Някак бяха успели да запалят гигантския грил на въглени, който понякога се използваше при пикници, да опекаат меките бонбони маршмелоус и да си направят от онези вълшебни шоколадови сандвич-бисквити, с които така добре изпиха бутилката червено вино. Всичко е винаги по-вкусно и очарователно, когато целият кампус спи.

Брет почувства прилив на топли дружески чувства към Кели и тъкмо се канеше да добави още нещо за Ерик, когато Тинсли се появи отново, заедно с възрастния барман, който се влачеше зад нея, крепейки табла с три чаши и бутилка шампанско.

— За какво е всичко това? — изписка Кели от радост. Тя обожаваше шампанско; то беше единственото нещо, което правеше баловете и сватбите поносими. След като барманът се оттегли, Тинсли каза:

— Аз черпя. Мисля, че трябва да вдигнем тост за първата си женска сбирка и за създаването на тайното ни общество! — Кели отбеляза, че мъжете в бара ги зяпат и се опитват да доловят разговора им. Но това не само не я потисна, но и я накара да се почувства предизвикателна и сексапилна. Не би отказала мъжко внимание точно в момента, пък макар и от страна на похотливи застаряващи алкохолици.

— Наздраве! — Кели вдигна чашата си и я чукна с тази на Брет. „За теб, Изи“, помисли си, докато отпи. После си наложи да го изхвърли от ума си.

— И така — каза Брет с кискане, очевидно резултат от вече подеиствалото шампанско, — какво се предполага да прави едно тайно общество?

— Според мен достатъчно е членовете му да могат да излизат, да си говорят и да правят това, което ги кара да се чувстват предизвикателни и сексапилни — предположи Тинсли.

— Нещо като „Силни момичета“^[1]? — скептично попита Кели. — Трябва ли да си горим сутиените? Щото моят така или иначе не ми трябва — тя се изхили и посочи почти плоския си гръден кош.

— Схващам идеята на Тинсли — каза Брет, с което изненада Кели. Въпреки чудесната идея да се върнат към нормалното поведение на най-добри приятелки, тя си мислеше, че напрежението помежду им все още се усеща. — Бриана каза, че всеки път, когато скъса с момче, получава толкова силна подкрепа от приятелите си, че почти не усеща негативните емоции.

Бриана беше готината по-голяма сестра на Брет — тази, която работеше в списание „Ел“ и на която Кели постоянно се подмазваше ей така, за всеки случай, ако един ден тя случайно реши да се отърве от невероятните си дизайнерски дрехи. Всичко става на този свят, знае ли човек...

— Да го наречем „Кафе Съсайъти“^[2]? — вметна Кели. — Това име не ви ли навява мисли за групичка момичета, която се е събрала на задушевно място, пие, разисква сексуални въпроси и обменя женски оплаквания и съвети? В Париж, например, през двайсетте?

Тинсли и Брет се усмихнаха пиано една на друга и Кели определено усети как ледовете между тях се топят. „Не е ли прекрасна тази момичешка сила, хм?“ мислеше си тя, а главата ѝ бе някак странно олекнала и може би малко замаяна.

— Харесва ми — каза Тинсли. — За срещите си може да се контим и да идваме тук или пък да си организираме мини салони в стаята! Без грам момче наоколо, което да ни досажда. — Тя отметна коса и отправи към останалите заразителна усмивка.

— Колко интересно... само като споменеш думата „секс“ и вече се чувстваш по-секси, не е ли така? — отбеляза Брет.

— Разкажи нещо пикантно от лятото, Тинсли, сигурно имаш един куп вълнуващи неща за споделяне! — Кели се приближи към нея, като умираше от нетърпение да чуе за всяко едно нейно приключение до момента на завръщането ѝ от нищото. — Откъде се сдоби с този зъб на акула?

— О, Кедо... — замечтано промълви Тинсли. — Беше ни водач в Южна Африка. — Тя се облегна назад и затвори очи, което ѝ придаде много драматичен вид. — Няма да повярвате колко секси беше, целият в мускули... Всеки път, щом ме погледнеше или докоснеше, имах чувството, че ще експлоадирам. Караше ме да се усещам толкова... дива и свободна. — Тинсли потрепери, сякаш самият спомен за Кедо беше наелектризиращ. — Той ми беше вторият. — Тя отвори едно виолетово око, за да види реакцията им.

— Вторият?! — възкликна потресена Кели. Не беше успяла да стигне дори наполовина до това за цяло лято, и то, при положение че дори имаше *гадже*!

— Преди да срещна Кедо, се порадвах на малко флиртче с един холандски колежанин в Кейп Таун. Приличаше на бейзболиста Дерек Джетър, само че по-млад и с акцент. Но в сравнение с Кедо беше кръгла нула.

Брет потри ръце. Макар Тинсли да не беше казала, че е правила секс, можеше да предположи, че е било така. Не се въздържа и се запита наум, какъв ли ѝ беше проблемът, че толкова време не желаше да се раздели с девствеността си... Тинсли беше успяла да го направи с цели две супер яки момчета само за едно лято? А ако Брет не можеше да го направи с Ерик, то с кого тогава изобщо *би могла*?

— Ние с Изи никога не сме го правили. Странно ли е? — внезапно се обади Кели.

— Не — отвърна Брет, едновременно с Тинсли, която каза „Да“. Това им се стори особено смешно.

— А ти, Би? Щом си зарязала Джеремая, на кого си хвърлила око сега? — Тинсли повдигна една от извитите си тъмни вежди. Брет почувства, че се изчервява и смутено се прокашля.

— Ами аз, знаеш, мисля да не се занимавам с момчета известно време. Прекалено много ме разсейват.

— Е, хайде, и с какво ще се занимаваш? С момичета? — Тинсли се наведе към масата, а очите ѝ трескаво блестяха. — Или може би с *мъже*?

Брет я погледна право в очите.

— Това тепърва ще се разбере — Брет беше убедена, че ако Тинсли някак е узнала за нея и Ерик, досега да е намерила начин да хвърли бомбата пред всички момчета или пред цялата столова или

пред декан Меримаунт например. Тинсли беше известна със способността си фино да предизвика цунами от клюки. — Пък и може би трябва да припомня, че в правилника на „Кафе Съсайъти“ изрично се споменава: „Никакви гаджета“.

— Гаджетата са нещо различно от мъжете — каза Тинсли с прозявка и изви гръб като котка. — Мъжете са препоръчителни.

— Защо не отидем да си вземем пица? — прекъсна ги Кели. — Умирам от глад.

Думите на Кели, чиято очевидна и сериозна загуба на тегло издаваше нарастващ проблем, незабавно омиротвори двете момичета и ги подтикна към действие.

— Разбира се — каза Тинсли, довърши шампанското и постави деликатно чашата си върху леко лепкавата маса. — Да тръгваме.

— „Колониъл“? — попита Брет. — Или „Ритолис“? — Тя с удоволствие би погълнала нещо солидно, което да попие ликьора в стомаха ѝ, а тези две пицарии бяха съвсем близо.

— „Ритолис“. Там има повече *атмосфера* — отсече Тинсли, като под „атмосфера“ явно имаше предвид италианските момчета, които работеха там. Те бяха наследници на семейния бизнес, който съществуваше в Ринклиф от цяла вечност, а мястото беше традиционно любимо на женското население на „Уейвърли“. По всяко време в „Ритолис“ имаше поне по трима млади мъже, до един мургави, мускулести и божествени.

— Глупав въпрос — каза Брет и трите се развиха. Излязоха от странноприемницата, оставяйки щедър бакшиш за бармана върху масата. Брет не беше осъзнала колко е гладна, докато не влязоха в пицарията и ароматният топъл въздух не ги обгърна.

— Ммм — промърмори Тинсли и потърка стомах. После сръчка с лакът Брет при появата на красавеца, който приближаваше към тях с менюта в ръка.

— Какво ще искате, девойки? — попита Тинсли.

— Ами например него — прошепна Кели една идея по-високо. „Браво“, помисли си Брет.

— Ще разгледате менюто или сте готови да поръчате? — попита момчето и им се усмихна с разбиране. Изглеждаше на седемнайсет, с гладка маслинена кожа и тъмни очи с най-дългите мигли, които Брет

беше виждала. Той дори успя да я накара да забрави за Ерик Далтън за няколко секунди.

— Три диетични коли засега — поръча Тинсли и го дари с една от високоволтовите си усмивки, — за другото не сме решили все още.

— Няма проблем. Ще се върна след няколко минута.

Вътре беше топло и Брет вееше с менюто пред лицето си, след което си припомни как миналата година, точно след първото голямо състезание по лакрос^[3], двамата с Джеремая бяха се срещнали с Изи, Кели, Тинсли и Хийт тук. Наложих се бързо да поръчат втора пица, защото момчетата изгълтаха първата за секунди. Двамата с Ерик никога нямаше да могат да излизат така с приятели, помисли си тя малко тъжно. Но пък щяха да могат едни по-различни неща, далеч от поглъщане на пица, докато момчетата се опитват да пуснат люта чушка в питието си. Това щеше да е нейната първа истинска любовна афера, с много по-висока стойност. Тинсли и Кели бяха започнали да обсъждат слуха, че цялото италианско семейство от пицарията било особено надарено и се чудеха дали те двете могат или не могат да го докажат. Сервитьорът се върна и Тинсли си поръча пай с повече сирене и никакви гъби.

— Земята вика Брет — пред лицето на Брет се размаха елегантната ръка на Тинсли. — Ехо, има ли някой тук?

Брет не отговори. Очите ѝ бяха фиксирани върху платинената верижка на дясната китка на Тинсли. Напрегнато се взираше в нея. Това не беше ли... *на Ерик*? Изглеждаше абсолютно същата като онази, която Брет го беше забелязала да носи, когато ходиха в Нюпорт. От прапрадядо му. Как, за бога, беше възможно да стигне до Тинсли?

— Готина гривна — отбеляза Брет, опитвайки се да владее паниката в гласа си. — Откъде я имаш?

— О, моята откачена леля Елинор ми я даде миналия път, когато се видяхме — отговори Тинсли и изви китка, за да се полюбува на бижутото. — Вече съвсем е изкрейзила и си раздава нещата на всеки, който се завърти покрай нея. Сдобих се и с това прелестно перлено колие.

Хм. Колко вероятно бе тези две уникално редки и скъпоценни платинени гривни от прастари времена, които си приличаха като две капки вода, да се окажат едновременно в незначително градче като Ринклиф? Малко вероятно.

OwlNet Email Inbox

To: EricDalton@waverly.edu

From: TinsleyCarmichael@waverly.edu

Date: Четвъртък, септември 12, 21:43

Subject: Девойчета и философи

Ерик,

За мен беше голямо удоволствие да се запознаем тази сутрин. Прочетох разказа, който спомена. Имам греховно ефирна рокля в стил двайсетте, която напълно би подхождала на една героиня на Фицджералд... Мислех си, че може да ти е приятно да ме видиш с нея някой път.

Колкото и да съм щастлива от завръщането си в добрата стара „Уейвърли“, понякога ме обзема болезнено желание да усетя твърдата градска настилка под краката си. Случвало ли ти се е да ти се прииска да изчезнеш и да се затвориш в луксозен хотелски апартамент, излежавайки се в леглото до обяд, докато поръчваш „Дом Периньон 1958“^[4] от румсървиса?

Хм, мисля, че блажените мечти са поредното общо нещо между нас...

Т.

OwlNet Instant Message Inbox

БретМесършмит: Тъкмо довърших една бутилка шампанско и знаеш ли какво? Мисля, че вече няма нужда да го даваме толкова бавно. Кога ще те видя?

ЕрикДалтън: Брет, мислех си...

БретМесършмит: Хубави неща, надявам се.

ЕрикДалтън: Работата е там, че според мен това вече не е добра идея. Глупаво е. Съжалявам.

БретМесършмит: Какво???

ЕрикДалтън: Може би трябва да проведем този разговор очи в очи?

ЕрикДалтън: Брет, тук ли си още?

БретМесършмит: Има ли някоя друга?

ЕрикДалтън: Разбира се, че не. Но е хубаво да се върнем към чисто професионалните отношения учител — ученик. ОК?

ЕрикДалтън: Ехо?

ЕрикДалтън: Брет?

БретМесършмит: Да, сър. Мисля, че разбирам. Перфектно даже.

[1] „Girl Power“ — културен феномен на 90-те години, още познат като „Третата вълна феминизъм“. — Б.р. ↑

[2] Café Society — букв, кафе общество. — Б.р. ↑

[3] Lacrosse — американски отборен спорт, популярен и сред мъжете, и сред жените; хокей на трева. — Б.р. ↑

[4] „Dom Perignon“ — една от най-скъпите марки шампанско в света. — Б.р. ↑

13

Един умен бухал от „Уейвърли“ знае как да предпазва приятелите си от зложелатели

— Не съм се снимала сама, нали? Как е възможно тогава вината да е моя? — крещеше Кели в телефонната слушалка, изморена от поредната разправа с публициста на майка си, Никълсън Адамс. В уикенд секцията на „Атланта Журнал“ се беше появила някаква снимка на Кели от миналогодишно лятно парти край един басейн, под огромното заглавие: „Мери-Кейт Олсън, Никол Ричи^[1] и дъщерята на губернатор Върнън — жадни за внимание“. Добре де, какво от това, че е поотслабнала малко в Барселона заради сърдечните си проблеми с Изи? На кого му влизаше в работата, по дяволите? Със сигурност не и на „Атланта Журнал“, нито пък на скапания Никълсън Адамс...

Тя стоеше наред празната стая, само по потник и къси панталонки — телефонът ѝ беше звъннал, тъкмо когато се канеше да си обуе пижамата. Докато Никълсън ѝ държеше лекция за хранителните разстройства и за начина, по който те могат да повлияят негативно на губернаторския имидж на майка ѝ, тя загледа отражението си в огледалото. Обърна се няколко пъти, за да види тънкото си тяло от различни ъгли, но отникъде не съзря дори подобие на онези кльоцави фигури, превзели всички списания. Със сигурност не беше анорексичка — току-що беше погълнала три парчета пица и половин бутилка шампанско, за бога!

— Майка ми е загрижена от вероятността дъщеря ѝ да страда от хранително разстройство или от вероятността хората да си помислят, че дъщеря ѝ страда от хранително разстройство? Ако действително ѝ пука за моето здраве, предай ѝ следващия път да ми се обади лично. — Тъкмо се канеше да прекъсне разговора, когато Адамс добави:

— Просто се помъчи да ядеш нещо от време на време, нали?

— Гледай си работата! — изкрещя Кели и затвори. Точно тогава Брет се показа на вратата, с вид на човек, който току-що е станал очевидец на катастрофа. Тя беше излязла навън с телефона си, когато Никълсън звънна. Кели нахлузи червения сатенен панталон на пижамата си и попита:

— Какво има, мила моя? — Гласът ѝ незабавно омекна и тя остана изненадана от лекотата, с която това „мила моя“ се изплъзна от устата ѝ. Сега, след раздялата с Изи, изглежда започваше да прехвърля несподелената си любов върху приятелките си.

— Ерик тъкмо ми писа — промълви Брет с невярващ глас. Обикновено бледото ѝ лице сега беше станало призрачно бяло. — И той... той мисли, че вече не трябва да се виждаме.

— Моля?! — Кели изстина. *По дяволите*. Това звучеше като работа на Тинсли. Беше ли се добрала действително до г-н Далтън? *Вече?* — Каза ли защо?

— Каза, че не било разумно — леко поклати глава Брет, — само че преди два дни очевидно не го беше грижа за разума, докато лежахме голи в леглото му.

— Да не би да се е случило нещо, което го е накарало да осъзнае какви проблеми може да си навлече? — попита Кели колебливо. — Може би се е срещнал с Меримаунт и се е уплашил?

— Може би — Брет прехапа устни, сякаш всеки момент щеше да се разплаче. — Но не ми се вярва. Той не спомена нищо за Меримаунт.

Кели се зачуди дали Брет има съмнения, че случилото се е свързано по някакъв начин със завръщането на Тинсли, но, разбира се, нямаше намерения да я пита. За бога, защо тази година всичко беше оплетено в тайни и недомлъвки?

— Е, в края на краищата това са три реда съобщение по телефона, какво би могъл да каже повече?

Брет се взря в Кели с невиждащ поглед.

— Аз го чувствах толкова... близък. Ние почти го... направихме. — В този момент коленете ѝ се подгънаха и тя се отпусна театрално върху леглото си. — И сега, тъкмо когато му казах, че вече съм готова да стигнем и по-далече, да го направим наистина, той ми отвърща, че всичко е свършило. Чувствам се толкова... зле... и тъпо. Сякаш съм била просто едно глупаво дете и той е изгубил търпение с мен.

— О, майната му. Далтън е смотаняк така или иначе — буйно каза Кели. Тя искаше да успокои Брет, естествено, но в същото време почувства прикрито облекчение, че не е единственото зарязано момиче в стая 303 на „Дъмбъртън“.

— Кой е смотаняк? — попита Тинсли, застанала до отворената врата, а „Блекбъри“-то ѝ се подаваше от големия преден джоб на късия ѝ пуловер. Известно време не последва никакъв отговор, но малко преди тишината да стане многозначителна, Кели лениво каза:

— Никълсън, публицистът на майка ми — ако Брет и Тинсли не оправеха нещата помежду си скоро, щеше да се побърка. — Мисли, че съм анорексичка, идиотът му с идиот.

Тинсли се усмихна снизходително. Щом искаха, щеше да влезе и да се престори, че им вярва. Брет не искаше да говори, докато тя беше в стаята? Няма проблем. На Тинсли ѝ беше писнало да се съобразява с емоциите на Брет — Брет можеше да ѝ целуне задника.

— Ами, ти наистина си ужасно слаба, Кей. Дрехите ти стоят като на закачалка — което си беше самата истина.

Кели завъртя очи и хвърли многозначителен поглед към Брет, докато Тинсли окачваше хавлията си, но Брет лежеше на леглото, все още обути в жълтите си гумени ботуши и се взираше в тавана, потънала в собственото си нещастие. Кели се зачуди с какво ли може да я разсее и незабавно се сети за „Кафе Съсайъти“.

— Къде е четвъртият мускетар? — Тинсли посочи към леглото на Джени. Брет я погледна без интерес.

— В стаята на Сейдж и Емили. Утре имат тест по френски.

Тинсли направи иронична гримаса, взе черното стерео от прозореца и го пусна. От малките тонколонки се чуха „Рейдиоход“ и тя усили леко звука, преди да се плъсне по корем на леглото до Кели. Късите ѝ розови шорти на точки разкриваха дълги, добре оформени бедра.

— Трябва да обсъдим някои важни неща, девойки. И да измислим правилата на „Кафе Съсайъти“.

— Правила? — попита Брет и седна, за да огледа още веднъж китката на Тинсли, но сега там нямаше нищо. Колко удобно. Или пък се превръщаше в параноичка? Тя отиде до шкафчето и извади от горното чекмедже най-любимата си дреха за спане — едно от старите долнища на Джеремая, което беше толкова меко като материя и толкова

избеляло, че едва личаха сините му райета. Беше спала с него толкова дълго, че би било нелепо да му го върне, след като скъсаха.

— По-скоро принципи — каза Тинсли, обърна се по гръб и кръстоса глезени — или дори цели, ако предпочитате.

Изведнъж на Брет ѝ се стори, че отново е на парти с пренощуване заедно с най-добрите си приятелки в шести клас. Грабна шише с боди лосион и кацна на ръба на леглото до Тинсли. Голите ѝ крака бяха съвършено гладки, в очакване на вечерта с Ерик. Е, явно усилията са били напразни, но пък винаги е приятно да си с гладки крака.

— Правило номер едно — никакви гаджета! — каза Брет и насила се усмихна. Тинсли отбеляза внезапния ѝ прилив на ентузиазъм.

— Точно така. Особено важно е за нашето развитие като млади жени да не бъдем разсейвани от хленчеци, самовлюбени момченца, които биха повлияли на стила ни лошо.

— Номер две — Кели се изправи с грейнало от възбуда лице, — алкохолът задължителен.

— Три — Тинсли раздели косата си на път и заприлича на хипи, — препоръчително е членовете на клуба да флиртуват и да се целуват с предварително селектирани обаятелни момчета, но без никакво обвързване и единствено за забавление!

— Какво? — Брет се запита дали това не е поредният план на Тинсли, чрез който да доминира над другите. — Мислех, че само ще си говорим за флиртове.

— И що за забавление би било това? — изуми се Тинсли. — Но, вижте, като казвам „флирт“, аз съвсем нямам предвид секс или нещо такова. Поне засега. — Тя ги дари с типичната си демонична усмивка, която отново извика въпроса, дали изобщо някога оставаше сериозна или животът за нея беше просто една голяма игра.

„Може би затова Тинсли никога не е страдала от разбито сърце“, помисли си Брет. Затова, но и защото имаше лице, което би засрамило дори Елена от Троя.

— И кои например ще са тези обаятелни момчета? — попита Кели, сложи си малко балсам за устни и го подаде на Брет.

— Които си поискаме — Тинсли разпери широко ръце, сякаш за да демонстрира огромното количество момчета, които се тълпяха пред

тях, в очакване да бъдат избрани.

— Паркър Дюбоа — предложи Кели. — Секси е.

Кели обичаше да мисли за себе си като за опитен социален посредник — беше успяла да събере и да раздели доста двойки в „Уейвърли“, благодарение на ловките си задкулисни машинации. И наред с професионалната си убеденост, че Брет и Паркър ще си паснат идеално — и двамата бяха емоционални и артистични — самата тя също не би имала абсолютно нищо против да усети устните на готиния Паркър върху своите.

— А какво ще кажете за Чарли Сунг? — вметна Брет. Чарли беше първокурсник от Тайван, който често се шляеше с китара и въпреки че не говореше за това, очевидно се радваше на тайванска звездна слава. Миналата година момичетата бяха пуснали името му в Гугъл и бяха открили хиляди фен страници, създадени от неговите местни тийн почитатели — в тях публикуваха снимки, клюки и въздишки, и се чудеха какъв ли е личният му живот в частния пансион в Америка, който посещавал. Доста сюрреалистично. — Встрани от факта, че пее акапелно, той има от онези прекрасни, мускулести футболни крака...

— Мда, това е опция — замисли се Тинсли и се помъчи да си представи какво ли е да се целуваш с тайванска поп звезда. Сигурно е по-различно. Тя стана и се приближи към античното дъбово бюро, за да изследва веждите си за нежелани косми. Една от личните цели на Тинсли — нещо, което никога не би споделила с училищния си съветник — беше да покори по едно момче от всяка страна в света. Или поне от тези, до които се стига без парашут или кучешки впряг. Хм, ами онова височко момче, което беше видяла да излиза от гората с Брендън и останалите? Каквото и да беше името му, нямаше да бъде новак завинаги. Можеше да влезе в списъка.

— Знаете ли кой трябва да е на първо място в селекцията? Смуглият пич от пицарията — каза Кели запалено, мислейки за топлите му кафяви очи и небрежно разпиляната черна коса. Той винаги ухаеше апетитно на прясно изпечена пица, а колко ли по-апетитен щеше да е на вкус? — Ще ми подадеш ли лака? — помоли тя Тинсли, която седеше достатъчно близо до шкафа на Кели.

— Анджело — каза тя, докато подаваше на Кели розовия лак.

— Да — останалите момичета я погледнаха, изненадани, че знае името му.

— Попитях го — отвърна тя протичко. — Мислех, че може да ни потрѣбва.

— Е, явно те очаква пица парти — добави Брет, като се старѣеше да звучи вѣщо и опитно в тези неща, но като цяло се съмняваше, че успѣва. Да се целуваш с почти непознат всъщност е извратено, мислеше си тя, докато гледаше как Кели професионално нанася лак върху ноктите на лявата си ръка.

— Предполагам, че ще трѣбва внимателно да обмислим и кого още да поканим в „Кафе Съсайъти“, тъй като не може да сме си само ние все пак... — отбѣляза Тинсли.

— Джени, разбира се — отговори Брет и взе лака от Кели, когато дойде ред на ноктите на дясната ръка. Бяха пропуснали тренировките днес, а после и вечерята, затова тя не беше виждала Джени от сутринта и внезапно усети прилив на вина, задето така е изоставила новата си приятелка. Особено пък след като самата тя беше казала на Джени да стои надалеч от Кели и стаята за известно време. Брет се зачуди дали всичко с Джени е наред.

— Но тя е новачка — каза Тинсли с презрителна гримаса и сбръчка перфектното си носле.

— Да, но е готина — защити я Брет. Имаше нещо около Джени — някаква *топлота* — което определено ѝ липсваше, когато тя не беше наоколо.

— Така ли? — Тинсли се престори, че изучава с интерес белите връхчета на френския си маникюр. — Имам предвид, възможно е... аз не съм общувала много с нея. Ти какво мислиш, Кей?

— Според вас има ли нещо между Джени и Изи? — колебливо попита Кели.

— Е, скоро ще се разбере все някак, нали? — логично предположи Брет, макар да не прозвуча особено уверено. — Живеем заедно все пак. Така или иначе, би било тъпо да не включим съквартирантката си в „Кафе Съсайъти“.

Кели сви рамене. Беше ѝ трудно да мисли за Джени като за сериозна заплаха.

— Ами Бени? И тя трѣбва да е в клуба.

— И Селин, и Алисън. А Емили? — добави Брет.

— Ъхх... Емили е толкова мекушава, нека я оставим засега — Тинсли направи снизходителна физиономия, — трябва обаче да поканим Сейдж Франсис, въпреки че понякога е кучка. Иначе е забавна.

— Какво ще кажете за Верена Арневал? — попита Кели. Верена беше от по-горните курсове, идваше от Буенос Айрес, а майка ѝ беше продуцент на популярна латино сапунена опера. Отличаваше се със своите секси акцент и ултракъса, изрусена до бяло коса, и винаги носеше рокли и обувки с ток, все едно е някоя ретро филмова звезда. — Готина е.

В този момент се чуха гласове в коридора и трите се заслушаха в тях.

— Ще се видим в клас — извика Джени, докато отваряше вратата на „Дъмбъртън“ 303, а после едва не подскочи, като видя трите си съквартирантки, вторачени в нея.

— О! Здравейте, момичета... — Джени потърси очите на Брет. — Какво става?

Тя спря на входа за момент, обезпокоена, че прекъсва нещо интимно. Пъхна ръце в джобовете на вълнения си пуловер и попита: — Притеснявам ли ви? Защото мога да отида да си измия зъбите или...

— Не, влизай — каза Брет и потупа леглото до себе си, — ти също участваш в това.

Брет метна остър поглед към Тинсли, която многозначително го задържа. Джени се престори, че не забелязва и седна на леглото на Брет.

— Да — започна Тинсли след продължителна пауза, — ние създаваме тайно общество, към което искаме да те поканим да се присъединиш.

Сърцето на Джени прескочи няколко удара, зашеметено от щедрата усмивка на Тинсли. Джени потисна порива си да стане и да запрегръща наред всички в стаята — беше *вътре!* Тинсли искаше да я включи! — но знаеше, че това би било най-неготиното нещо, което можеше да направи, затова се ограничи до развълнувано потриване на ръце.

— Тайно общество? — попита тя, замаяна от възторг. — Звучи супер яко!

— Мда, такава е идеята — Тинсли разпиля дългата си тъмна коса по раменете и се облегна върху възглавниците върху леглото си. „Като Клеопатра е“, каза си Джени. — Но първо трябва да говорим с теб за нещо.

Стомахът на Джени се преобърна. Естествено, че нямаше да е толкова лесно. Трябваше да се досети, че има уловка. Вероятно Тинсли щеше да ѝ предложи да бъде портиер на входа на тайните им сбирки или нещо подобно...

Кели рязко се изправи и отиде до нощното си шкафче. Взе четката за коса и започна да се сресва, но Джени усещаше погледа ѝ отсреща в огледалото.

— Знаем колко опасни могат да бъдат слуховете — продължи Тинсли — и как в крайна сметка могат да се окажат пагубни за всички въввлечени в тях. Струва ми се — предполагам, ще се съгласите — че просто трябва да разчистим неяснотите около един конкретен слух — Тинсли направи драматична пауза и се усмихна на Брет и Джени. — Джени, знам, че Кели те е помолила да флиртуваш с Изи, за да ѝ помогнеш да не бъде изключена от Академията заради срещите си с него в тази стая. Било е много мило от твоя страна да се ангажираш с тази мисия и да предпазиш Кели от неприятности — Тинсли хвърли поглед на Кели, — но работата е там, че всичко това свърши и вече никой не е заплашен от неприятности. Въпреки това обаче продължавам да чувам някакви неща за теб и Изи. — Тинсли сви устни и погледна директно към Джени. — Има ли нещо, което трябва да знаем?

Джени за малко не зяпна. Нещо, което трябва да знаят?! Като например това, че отчаяно мечтае да целуне Изи? Да прокара пръсти през косата му? Или пък това, че — *уупс!* — се канеше да язди с него в неделя?

— Ами, не... Искам да кажа, Изи е супер, аз го харесвам — каза Джени, преди да успее да се възпре — като приятел, имам предвид. Заедно сме в класа по изкуства, знаете... Но нищо повече.

Тинсли кимна безмълвно. Кели продължаваше да реше косата си и да наблюдава Джени в огледалото. Джени не смееше да погледне към Брет, която знаеше за връзката ѝ с Изи, но мълчеше. В този момент започна да се паникьосва и да губи трезвата си мисъл. Четири готини момичета, които се приготвят за лягане в стаята си в общежитието —

бе мечтала за това толкова дълго! Тя просто трябваше да бъде част от тайното им общество! Нейният шанс да бъде една от тях — нима би могла да го остави да се изплъзне между пръстите ѝ?

— Хайде — каза Джени сериозно, взела своето решение, — Изи никога не би погледнал на мен по този начин. Не и след като е бил с *теб*, Кели. — За малко не се задави с думите си, толкова трудно ѝ бе да ги изрече. Но не се преструваше съвсем напълно — някаква малка част от нея вярваше в казаното. — Ти си като кинозвезда, а аз съм просто... аз.

Кели рязко вдигна брадичка, докато съзерцаваше отражението си. Джени виждаше, че тя обмисля думите ѝ и вероятно си представя колко нелепо би изглеждал Изи до нея, миниатюрната-аз-съм-просто-аз Джени Хъмфри. Джени прехапа устни, а Кели се завъртя рязко и се усмихна съчастнически на Тинсли.

— Тя е права. Изи е твърде висок за нея. — Двете имаха едно и също доволно изражение на лицата си и Джени изведнъж се усети сто пъти по-зле, отколкото преди да беше отворила голямата си, отвратителна уста.

— Добре — плесна с ръце Тинсли. — Значи изяснихме този въпрос. Добре дошла в частен клуб „Кафе Съсайъти“, Джени. Сигурна съм, че накрая ще станем добри приятелки.

Джени прехапа устните си още по-силно. За разлика от Тинсли тя не беше толкова сигурна.

OwlNet Email Inbox

To: CallieVernon@waverly.edu;
BrettMesserschmidt@waverly.edu;
SageFrancis@waverly.edu;
CelineColista@waverly.edu;
BennyCunningham@waverly.edu;
AlisonQuentin@waverly.edu;
JennyHumphrey@waverly.edu;
VerenaArneval @ waverly.edu
From: TinsleyCarmichael@waverly.edu

Date: Петък, септември 13, 10:05
Subject: „Кафе Съсайъти“

Мои най-скъпи, прелестни и винаги зашеметяващи приятелки,

Официално сте поканени на новото приключение, наречено „Кафе Съсайъти“ — тайният клуб на най-интересните и очарователни „Уейвърли“ бухали. Ние сме млади и сексапилни създания; мантрата на нашия клуб е: Облечи се. Изиграй го. Бъди секси. Покажи го.

Първата неофициална среща ще се състои утре, точно в 19.00 в „Ритолис“.

Моля отбележете: дрескод — сексапилен. Гаджетата са предмет на незабавно отстраняване. Носете тайно любимите си напитки, а също и игривото си настроение.

Вечно ваша и непокорна,

T.

OwlNet Email Inbox

To: RufusHumphrey@poetsonline.com
From: JennyHumphrey@waverly.edu
Date: Петък, септември 13, 17:55
Subject: БЛАГОДАРЯ!

Скъпи татко,

Сега бързам за вечеря, но накратко: пиша ти от НОВИЯ СИ ТЕЛЕФОН! Не е ли яко???

Мнооого ти благодаря! Обещавам да съм по-подробна през уикенда.

Обичам те!

Джени

P.S. Предай благодарностите ми и на Ванеса!

P.P.S. Винаги съм харесвала онези разноцветни тиранти. Честно.

OwINet Instant Message Inbox

ЕрикДалтън: Получих имейла ти. Много интересна идея за бягство.

ТинслиКармайкъл: Помислих си, че може да ти допадне.

ЕрикДалтън: Да, доста...

[1] Популярни звездни имена от американските таблоиди. — Б.р.

↑

С малко повече козметични усилия дори един гъсок от комиксите ще се превърне в секси бухал

Тинсли влезе в столовата на „Уейвърли“ десет минути преди да приключи вечерята, напълно наясно с факта, че всички очакват появата ѝ. Залата за хранене беше внушително и красиво място — високи катедрални тавани с орнаменти, ярки стъклописи по прозорците, огромни дъбови маси и тежки тапицирани дъбови столове, които някои от по-дребните момичета с мъка придвижваха. Входът на залата беше точно срещу бюфета за храна, т.е. с влизането си човек трябваше да прекоси цялото това огромно пространство пред стотици погледи, докато най-сетне стигне до таблата си и после се заеме с пилешкия кордон бльо или каквото там има за вечеря. Тинсли не се поколеба и за миг, за разлика от повечето, които бяха наясно с дългия мъчителен маршрут до удобното прикритие на огромните пластмасови контейнери за овесени ядки.

Тя попи атмосферата, а очите ѝ сканираха професионално масите, за да открият приятелски лица. Забеляза Бени, Брет и момчетата на една от дългите маси край камината, която обичайно заемаха. Кимна към тях, като се стараеше да не гледа към Брет, и продължи към бюфета.

Тинсли взе една от бежовите пластмасови табли и забеляза пред себе си Хийт Феро, който чакаше да му подадат чиния, поръсена с димящ пармезан. Гледката на стегнатия му задник, облечен в кафяви винтидж панталони „Лакост“ със златна линия отстрани, я накара да се усмихне. Тя пристъпи плътно зад него и преди той да успее да се обърне, каза в ухото му с гърлен глас:

— Познай кой е, иначе ще ти се смали...

Хийт се засмя, протегна се за чинията си и я постави върху таблата.

— Никога няма да успееш да ме заблудиш с този глас, Тинсли. Чувам го в сънищата си. Ако искаш да надникнеш в панталоните ми, само кажи...

Тинсли изръмжа и Хийт се обърна, като лениво примигваше със зелените си, осеяни със златни точки очи, докато накрая ги фокусира върху ябълковочервените ѝ устни. Тинсли опря бедрото си до неговото и плъзна таблата към подноса с грах. Лон Баруза, в бяла престилка и висока бяла шапка, стоеше зад стъклото и ги очакваше с гигантска лъжица, надвесена над огромната тенджерата с грах. Беше стипендиант от Чикаго, когото Тинсли харесваше и винаги срещаше с удоволствие. Въпреки че му се налагаше да разлива грах в чиниите на разглезени богати дечица, Лон беше много по-готин от останалите работници в кухнята.

— Виждам, че днес отговаряш за граха — каза Тинсли. — Повишение след вчерашното царевично пюре?

— Нее — каза Лон, който, макар че излизаше с Триша Рикен, определено се радваше да подаде чиния с храна на Тинсли, — всъщност е понижение. Хванаха ме да пуша по време на почивката вчера, затова само грах отгук нататък за мен.

— Това е добре — каза Тинсли. — Вчера си взех от пюрето, единствено за да ти кажа „Здрасти“. Иначе предпочитам грах.

Докато Лон ѝ подаваше чинията над бюфета, тя му се усмихна подкупващо и се огледа за Хийт, който се беше придвижил към бюфета за сандвичи, очевидно раздразнен от разговора ѝ с него. Тинсли се засмя на себе си. Едно от най-големите удоволствия в живота ѝ беше да флиртува с момчета пред други момчета. Това ги караше да осъзнаят, че нямат никакви права над нея. Тя плъзна таблата си до тази на Хийт, който се бореше с неудобните щипки за хлебчета и се правеше, че не я забелязва. Най-накрая се предаде и взе хлебчето с ръка.

— Ужас — каза Тинсли. — Това съоръжение е поставено тук целенасочено, за да не могат такива като теб да мачкат хорската храна с мръсни ръце. — Тя ловко хвана щипките и постави с тях хлебче в чинията си.

— О, не те видях. Мислех, че все още сваляш Баруза — каза Хийт с иронична изненада. За Тинсли беше ясно, че на него всъщност не му пука особено. Хийт беше мъжкото й превъплъщение, което също като нея отлично знаеше кога да се усмихне обезкуражаващо и кога да намигне палаво. Ако някой тук изобщо оценяваше тръпката в безобидните флиртове, то това беше той.

— Съжалявам, сладурче. Никога повече няма да говоря с други момчета. Доволен ли си? — Тинсли забодде един препечен зеленчуков бургер с дългата вилица и го пусна в чинията си. Откак баща й направи документалния си филм за кланиците, тя не можеше да яде какъвто и да било вид червено месо. Отвращаваше я. За съжаление обаче решението да се лиши от кожени дрехи не дойде така лесно.

— Сърдиш ми се само защото не те допуснах до тайния ни клуб — намигна й Хийт през рамо, докато се насочваше към машината за сода, след което взе чаша и смеси две безалкохолни напитки в нея. Тинсли го последва и напълни чашата си с диетично „Пепси“.

— Едва ли. Вече имам собствен таен клуб. Само за момичета.

— Уха! И какво ще правите? Ще се гъделичкате и ще се кикотите? Само по бельо? — Хийт облиза устни при така описаната картина.

— Не, заниманията ни ще са малко по-изтънчени. И по-пикантни.

— О, наистина ли? — попита Хийт, заинтригуван от идеята. — А може би тайните ни клубове трябва тайно да се срещнат? На някакво еротично място без ограничения. — Хийт звучеше шеговито в началото, но лицето му постепенно доби замечтан вид, като че внезапно бе визуализирал пищен купон, на който Тинсли, Джени и другите момичета се замерваха със скъпи пухени възглавници, облечени само по бикини и сутиен, и с небрежно разпилени коси. — Например в Бостън. Ще наемем няколко апартамента в „Риц-Брадли“.

Тинсли постави чашата си върху таблата. Представи си два огромни луксозни апартамента в Риц, с отворена врата между тях, през която сноват момичета в къси вечерни рокли с ресни и момчета в официални костюми, минават покрай подноси с елегантни чаши шампанско и си разменят изискани прегръдки.

— Това би могло да е най-великата идея, която ти е хрумвала някога, Феро.

— Може всички да сме маскирани — продължи Хийт, — като в „Супер приятели“.

— Вече се лигавиш.

— Сериозно. Не си ли гледала оная серия на „Ориндж Каунти“^[1], в която Самър се беше облякла като Жената чудо? Това беше най-сексапилното нещо на света! — Хийт свали таблата си и огледа преценяващо Тинсли. — Ще бъдеш невероятна Жена чудо. Разполагаш с подходящо тяло. И коса. — Той се възползва от момента и се пресегна, за да докосне дългите черни кичури на Тинсли. Тя отблъсна ръката му, въпреки че с удоволствие се видя като героиня от комикс, със синьо-черна коса и с миниатюрен секси костюм, разбира се.

— А „Риц“ ще бъде нашата Лига на справедливостта — добави Хийт.

— Лига на справедливостта? — тя го погледна неразбиращо.

— Ами, щабквартирата ни. Базата ни. Центърът на нашите мисии.

— Започваш да ме плашиш. Не може ли да останем сериозни за минута? Трябва да направим това, идеята е супер!

Тинсли взе сребърни прибори от пластмасовите чаши и погледна към масата с приятелите им, които вече приключваха с храната. Кели махна към тях с ръка.

— Абсолютно съм съгласен — ентусиазира се Хийт. — Следващия уикенд, в „Риц“. Резервираме съседни апартаменти.

— Маскирани. Но не като супер герои — добави тя бързо, забелязала вълнението на Хийт, — а просто като... холивудски звезди.

Тинсли дяволито се замисли за роклята, която планираше да облече за срещата с Далтън в Ню Йорк — съблазнителен коралов шифон, плътно прилепнал корсаж и къси ресни, деликатно посипани със сребристи мъниста.

— Имай ми доверие! — убеждаваше я Хийт. — Няма нищо по-секси от трикото на Жената чудо!

— Може, може. Но ще заложа на нещо още по-изкушаващо.

— Невъзможно е да съществува такава — поклати глава той.

— Трябва да призная, че досега не съм виждала тази страна от личността ти, Хийт.

— Коя страна?

— Налудничаво-детската.

Хийт се престори, че ръмжи ядно към нея и каза:

— Само не казвай нещо лошо против комиксите. Имам високо мнение за теб и не искам да го развалям.

Тинсли се усмихна. Харесваше ѝ как Хийт не се страхува, че може да бъде взет за глупак. А вълнението му от трикото на Жената чудо беше просто очарователно. Някой ден като нищо би потърсила такъв само за да му причини сърдечен пристъп. Тя се огледа наоколо и видя, че Бени, Кели, Алън и Тийг гледаха към тях и изглежда се чудеха защо не идват на масата.

— Хайде да седнем. Ще говорим за това по-късно, Батман.

— Сега ти се лигавиш — предупредително каза Хийт. — Ти върви, аз отивам за бисквитки.

Тинсли се приближи сама до масата и забеляза, че Кели гледа тъжно към другия край на залата. Проследи погледа ѝ и видя повода за това скръбно лице: Изи. Беше седнал на една маса с Джени, Алисън Куентин и някакви други ученици. Всички се смееха гръмогласно.

— Добре ли си, Кей? — попита Тинсли, докато поставяше таблата си на масата.

— Джени каза, че между тях няма нищо... — пред Кели имаше недокоснати чинии.

— Знам.

— Но аз съм не съм толкова сигурна — добави Кели. — Ти?

— Разбира се, че няма нищо — отговори Тинсли. Как би могло да има? Джени беше ниска и доста непропорционална — гърдите ѝ бяха гигантски! Тинсли погледна отново към масата с прехвалените „артисти“. Изи гледаше възторжено към Джени, усмихваше се и примигваше доволно с тъмните си мигли. *О-хоо*. Тинсли познаваше този поглед. Това беше погледът на пълно, тотално обожание, с който той я беше обгръщал през онази вечер в Аляска; същият негов поглед, който тя впоследствие ревниво бе улавяла десетки пъти върху Кели. Но между тези двамата там сега със сигурност *ставаше* нещо. Или скоро щеше да стане, Тинсли беше убедена.

— Аз просто... — прекъсна Кели съзерцателния си унес, вдигна вилицата си, а после пак я остави.

— Аз просто бих се радвала, ако не го виждам постоянно и всеки ден, нали знаеш... Тъкмо когато си помисля, че вече съм добре, той

пресича двора пред мен или сяда да вечеря под носа ми, заливайки се с Джени от смях — Кели посочи с жест към масата в другия край на залата.

Тинсли изведнъж си спомни, че в сряда следобед беше видяла Изи и Джени да излизат от гората и в ума ѝ се бе запечатал особено конспиративният им вид. Това копеле. Какво точно *правеше* той — разбиваше сърцето на Кели заради тази простачка? Как *смееше*? Тинсли присви очи, докато наблюдаваше как Изи е зяпнал дребосъка до себе си. Дори от такова голямо разстояние си личеше, че двамата се намират в техен собствен свят. „Не за дълго, обаче“, би добавила личния си коментар тя.

— Сигурно ти се иска внезапно да изчезне, а? — предположи Тинсли.

— Да — Кели забодее парченце броколи и се зае да го изследва. „Добре“, помисли си Тинсли, „може пък и това да стане“.

OwlNet Instant Message Inbox

БретМесършмит: Май вече може да спреш да отбягваш стаята ни, Дж.

ДжениХъмфри: Откачила съм.

БретМесършмит: Значи вие с Изи не сте...

ДжениХъмфри: Не... нищо още не е станало, но нали знаеш...

БретМесършмит: Мда.

ДжениХъмфри: Беше мълчалива снощи.

БретМесършмит: Всичко свърши. Официално.

ДжениХъмфри: О, толкова съжалявам. Окей ли си?

БретМесършмит: Да... но имаш ли нещо против да ме питаш отново по-късно, за да сме сигурни?

ДжениХъмфри: Разчитай.

[1] Популярен американски сериал. — Б.р. ↑

*Бухалът от „Уейвърли“ е един предпазлив
бухал*

Брендън обичаше съботните утрини в „Уейвърли“.

Партитата в петък вечер никога не бяха така диви и напоени с алкохол като съботните и учениците не се разхождаха наоколо като развалини, както правеха обичайно в неделя сутрин. Съботните сутрини бяха някак по-завършени: момичета и момчета с вързани на кръста униформени блузи, тръгнаха към игрищата, за да гледат футбол или мач по хокей на трева. Учениците от града хващаха влака, за да прекарат уикенда в луксозните си къщи в горен Ист Сайд^[1], а вечерта изпълваха баровете заедно с красивите си приятели от частните училища на Нова Англия. Брендън беше от Кънектикът — роден и отгледан в Гринуич — и тъй като перфектно оформените ливади на Академията не му бяха напълно чужди, той се чувстваше тук много повече у дома си, отколкото в Кънектикът. Баща му се беше оженил повторно преди три години и втората му майка, едва десетина години по-възрастна от Брендън, беше кошмарно същество. Сега двегодишните близнаци, негови полубратя, щъкаха из цялата къща, гризейки и повръщайки върху скъпите мебели, докато всички се прехласваха по тях и хвалеше божествената им брилянтност. Мащехата му, чието име се бе заклел никога да не произнася, изглежда беше убедена, че той е гей. Веднъж му каза, че ако някога реши да си признае открито, „баща му сигурно ще продължи да го обича“. Поне нямаше опасност някога да изпита носталгия.

Денят беше слънчев, но хапливо хладен. Брендън крачеше през главния двор на Академията, а по обувките му полепваше трева, все още влажна от росата. Насочи се към „Максуел Хол“, сграда на Х. Х. Ричардсън, в която бяха приютени ученическият център, кафе-барът, компютърната стая и учебните зали, и която всъщност се явяваше

социалното ядро на целия кампус. Ако учиш за тест или пишеш есе, на което не можеш да си позволиш ниска оценка, отиваш в библиотеката. Ако възнамеряваш да се отдадеш на онази мързелива и групова учебна подготовка, която радушно приветства шума на машините за капучино и прекъсванията от страна на атрактивни представители на противоположния пол, отиваш в „Максуел“. Може би Кели щеше да бъде там сега, да пие двойното си еспreso и да чете последния брой на „Венити Феър“, вместо да решава задачи. Брендън планираше да прекара няколко часа, излегнат в гигантското кресло в една от нишите на терасата, да пие кафето си с мляко и да започне „Демокрацията в Америка“ на Токвил. Безкрайно отегчителна книга — ако основателите на демокрацията я бяха прочели навремето, щяха да се ориентират към диктатурата.

Основното вътрешно пространство в „Максуел“, с масивните си каменни стени, арки и с огромната камина, която всъщност никога не гореше, беше уютно, подканващо и приличаше на пещера. В момента беше претъпкано с ученици и затова Брендън прибави три пакетчета нискокалоричен подсладител в кафето си и се заизкачва по скърцащите задни стълби към една от мрачните ниши на горния етаж, откъдето се виждаше цялата главна зала долу и всеки, който влизаше в нея.

В първия момент Брендън се разочарова, че вижда пред себе си сноп къдрици вместо дългите тъмни кичури на Кели, но после разпозна Джени и я поздрави. Беше доволен, че споделя точно с нея любимото си място в „Максуел“ — двете големи кресла, обърнати едно към друго, с малка дървена масичка между тях. Брендън бе прекарал безброй часове тук, с айпода си и с бляновете си по Кели. Колко хубаво би било да четеш тук с някого, да срещаш погледа му от време на време, а защо не и устните му.

Джени вдигна поглед от книгата си, очевидно потънала в мисли. Отне ѝ няколко секунди да се фокусира върху Брендън, но веднага след това по лицето ѝ се разля дружелюбна усмивка. Бузите ѝ бяха свежи и розови, а малкото чипо носле — обсипано с лунички. Беше облечена в риза на цветя, която не беше тясна, но успяваше плътно да обгърне извивките ѝ. Надолу носеше дънкова пола, черен клин и сиви велурени равни обувки, които изглеждаха толкова малки, почти детски. Беше скръстила изящно глезените си.

— Ей, Брендън, как си?

Тя се изправи и погледът му автоматично се прикова от движението на гърдите ѝ, но тъй като не искаше да се държи като онези момчета, способни да зяпат само в деколтето на една жена, независимо от обема му, някак принуди очите си да се насочат към лицето на Джени.

— Имаш ли нещо против да седна тук? — попита той и посочи свободното кресло.

— Естествено, че не. И без това е доста пусто тук — само аз и Ема Бовари^[2] сме.

Брендън се засмя в отговор и осъзна, че не е мислил за Кели цели трийсет секунди. Ето, не беше чак толкова вманиачен. Припомни си как не искаше да говори с никого в продължение на седмици, след като го беше зарязала. Дано тя успее да преодолее по-бързо раздялата си с Изи сега. Брендън седна на стола до Джени и постави чашата си между тях.

— Как е Кели? — попита той с тих и тържествен глас, а после му се стори нелепо, че говори така траурно за обикновена раздяла между гаджета. Кели не беше в кома, все пак. Джени сви деликатните си рамене и отвърна:

— Не я виждам много напоследък. Прекарва времето си предимно с Тинсли и Брет — тя направи пауза и прехапа устни, — но така или иначе не мисля, че би го обсъждала точно с мен — добави и сведе виновно кафявите си очи.

— Това означава ли, че наистина има нещо между теб и Уолш? — настойчиво попита Брендън.

Беше щастлив, че Изи се е разкарал от живота на Кели, но не го искаше в живота на Джени. Съчувстваше на Кели, защото прекрасно знаеше колко е гадно да видиш любимото си същество в ръцете на друг, веднага след като сте скъсали.

— Наистина не знам — срещна погледа му Джени. — Имам предвид, приятели сме, но...

— Е, надявам се да се получи — прекъсна я той и се облегна назад в стола. Думите му прозвучаха малко по-хладно, отколкото бе имал намерение. Желаете къммет и на двама им, наистина. Но не желаете Кели да намрази Джени толкова, колкото беше намразила Изи — как щяха да *делят* една стая?

— Не знам какво има у него... — промълви Джени.

„Аз знам“, помисли си Брендън. „Висок е и прилича на модел на Ралф Лорън. Язди коне и притежава дълбока, артистична душа.“ Той едва сдържа гримасата си на досада. „Как да не се влюбиш?“

— Не забравяй колко трудно ще бъде всичко това за Кели известно време. Кампусът е малък, знаеш. Няма да ѝ е лесно да забрави.

Брендън отново се върна назад, към деня на раздялата им — беше отишъл да прибере пощата си и бе видял Кели да се целува с Изи, облегната върху пощенските кутии и облечена в синия кашмирен пуловер, който ѝ беше подарил по случай първата им годишнина. Не беше го направила нарочно, Брендън знаеше — Кели никога не би причинила умишлено болка на някого. Или поне на него. Но самата мисъл, че обсебвайки ума ѝ изцяло, Изи я е накарал да забрави откъде е този пуловер и какво означава, беше накарала Брендън да си представя как отива до тях и забива юмрука си право в перфектната усмивка на Изи.

— Не знам за кампуса, но *стаята ни* със сигурност е малка — отбеляза Джени — и аз вече се чувствам нелепо. Не че има нещо между мен и Изи, но може би натам вървят нещата.

Брендън кимна и я попита срамежливо:

— Какви са според теб шансовете да си върна Кели обратно?

„Толкова е хубав“, помисли си Джени. Може да си върне почти всяко момиче в „Уейвърли“, но не, той иска само Кели. Хрумна ѝ, че ако я накара да си спомни колко лесно е да хлътнеш по Изи Уолш и да забравиш някой толкова готин като Брендън, Кели може би ще ѝ прости, че е хлътнала по същия начин. Джени въздъхна. Или пък нямаше да ѝ прости.

— Мисля, че точно в момента се нуждае от малко спокойствие и пространство — Джени отпи от изстиналия зелен чай. — Все още не иска да излиза с никого. Освен това вече членуваме в новото тайно общество, в което гаджета не се допускат.

Брендън изохка.

— И ти ли си в частния клуб на Тинсли? — Той разкопча ципа на черната си кожена чанта с изкуствено състарен вид, все едно е от Втората световна война, и извади малка книга. Трябваше поне да се престори, че върши нещо полезно.

— Да — призна Джени, все още развълнувана от вчерашния имейл на Тинсли. Може би тази кралица с виолетови очи най-накрая щеше да даде опрощение на тромавата новачка, откраднала леглото ѝ. Тинсли беше коронованата звезда на „Уейвърли“. Поклон пред най-забележителното и красиво момиче в кампуса — момиче, което не чака готините неща да се случат, а си ги случва само. Ако Джени не можеше да бъде като Тинсли, то да бъде приятелка с нея щеше да е следващото по ред супер яко нещо. Може пък някак да успее да попие искрица от нейния блясък. — Звучи забавно.

— Разбира се — каза Брендън с усмивка. — Тинсли е виртуоз в измислянето на забавни неща.

— Не е задължително това да е лошо.

Той се поколеба.

— За нея е по-скоро начин на живот. Тя държи да се забавлява и го прави винаги, независимо на каква цена.

Джени се облегна на стола си и се опита да осмисли думите на Брендън. Усещаше, че в тях има логика — в края на краищата Тинсли беше изключена от „Уейвърли“ точно заради забавленията си — но от това ореолът над главата ѝ не избледняваше. Даже напротив, грееше още по-ярко. Тинсли може да направи всичко, което си поиска.

— Все едно. Ако поканата ѝ означава, че ще бъде добра с мен, значи я приемам. Заради двете с Кели прекарах цяла седмица в страх да се прибера в стаята си.

— Просто бъди внимателна — посъветва я Брендън, а златистокафявите му очи внезапно станаха сериозни. По принцип Джени би казала, че не е честно такива великолепни мигли да бъдат похабявани от мъже, но Брендън беше изключение — те го правеха толкова елегантен! С овалната си челюст, изразителните очи и съвършено оформената прическа той ѝ приличаше на звезда от нямото кино. И беше страшно мил. Кели нямаше идея каква късметлийка е, задето момче като него беше луднало по нея.

— Идвам от училище, което се пръскаше по шевовете от такива Тинслита. — Джени никога не би могла да забрави всички онези Блеъри Уолдорф^[3], от които наполовина се страхуваш и които наполовина бленуваш да бъдеш; момичета, които те карат да се чувстваш невидим, поне до момента, в който не им хрумне, че искат нещо от теб. Те бяха убедени, че с най-огромно желание ще захвърлиш

всичко заради тях, което, разбира се, беше абсолютно вярно. Но истински опасните момичета по света безспорно са онези Серени ван дер Удстенс, почти нереални с извънземната си красота, но и *доброта*. Тинсли се намираше някъде по средата — имаше външното съвършенство на една Серена, но умът ѝ беше алчен и манипулативен като на истинска Блеър.

— Ще се справя — Джени изведнъж се почувства безкрайно несигурна в себе си. Никога нямаше да бъде нито Серена, нито Блеър, нито Тинсли. Само Джени. Но трябваше ли да е иначе?

— Виж, има нещо странно в Тинсли — каза Брендън, — което те кара да искаш да си неин приятел, но не можеш да ѝ имаш доверие. *Никога*.

Говореше така разпалено, че Джени се зачуди дали пък двамата с Тинсли нямат история.

— ОК, ще спя с едно отворено око.

— Идеята не е лоша — засмя се Брендън.

[1] Един от най-скъпите и богати квартали на Ню Йорк, непосредствено до Манхатън. — Б.р. ↑

[2] Главната героиня на романа „Мадам Бовари“. — Б.р. ↑

[3] Героиня от романа „Клюкарката“ на Сесили фон Зигесар, съученичка на Джени в бившето ѝ училище „Констънс Билърд“. — Б.р. ↑

Бухалите от „Уейвърли“ никога не изоставят задълженията си, освен ако нямат много, много основателна причина за това

„Уважаеми г-н Далтън,

Опасявам се, че повече не бих могла да ви помагам в офис задълженията Ви. Ще продължа, разбира се, работата си в Дисциплинарната комисия като префект на класа, тъй като съм сериозно ангажирана със задълженията си в тази позиция. Благодаря Ви за разбирането.“

Брет погледна бележката, написана с полегат почерк върху една от лимоновозелените ѝ картички за кореспонденция с монограм. Не беше ли прекалено лично да ги използва? Дали просто да не му прати имейл? Не, не, много по-подходящо би било да сложи край на злосластната им история с бележка, написана върху скъпа хартия с гравирани инициали БЛМ в горния ъгъл. Може пък това да го накара да се зачуди какво ли е второто ѝ име, сърдито се замисли Брет. А и така беше почти като героиня от роман на Джейн Остин — наранена жена с толкова изтънчен нрав, че намира сили да пише учтиво писмо на мъжа, който я е оскърбил. Не изпитваше гняв. Просто се чувстваше победена и безполезна. Ако Ерик не бе искал да се случи нещо между тях, имаше хиляди удобни начини да прекъсне още отначало тази връзка. Но той я беше окуражавал, нали? Брет се мразеше, че така отчаяно си търси оправдания и се чудеше дали изобщо е имало връзка, или всичко е плод на нейното въображение.

„Не е вярно“, каза си тя, докато пресичаше кампуса в посока „Стансфийлд Хол“ — отключен, но както обикновено, притихнал през уикенда. Спомни си, че при първата си среща с Ерик Далтън го беше

взела за ученик. Брет не можеше да се отърси от усещането, че дори и в самото начало, когато той се правеше на смутен от факта, че е привлечен от нея, дори и тогава не полагаше никакви опити да го скрие. Не, това съвсем не беше случаен флирт — той я покани на вечеря, качи я на личния си самолет до личния си дом в Нюпорт, чакаше я с две чаши на яхтата си. Налива ѝ вино, пали ѝ свещи, изпраща автомобили с шофьор за нея, а накрая я покани да прекарат нощта заедно и съблече дрехите ѝ... Това не бяха действия на мъж, който се страхува, че постъпва неразумно.

Тя изтрака с токчетата си по трите мраморни стъпала към офиса му, а после спря, защото чу приглушени шумове и мека музика отвътре. Тихомълком постави бележката си точно пред вратата и на пръсти се прокрадна назад по коридора.

Час по-късно слънцето се спускаше ниско в следобедното небе, а Брет все още бродеше из кампуса безцелно. Беше великолепен завършек на ден от циганското лято, а тя беше прекалено потисната, за да влезе вътре и да прекара съботата сам-сама в библиотеката, без поне едно готино момче, с което да си разменя съобщения.

Брет си избърса патетично носа с опакото на ръката. Не беше говорила с Джеремайя от седмица; от Черната събота насам, когато той я беше хванал да излиза от яхтата на Далтън на пристанището. Внезапно ѝ примая, като си помисли колко хубаво би било, ако могат отново просто да се разхождат, да пушат „Парламент“ и да се присмиват взаимно на семействата си. Осъзна, че ѝ е мъчно дори за бостънския му акцент, който само седем дни по-рано намираше за адски досаден.

Без да се замисля, Брет остави обувките си „Джими Чу“^[1] да я отведат по пътеката в северния край на кампуса „Уейвърли“, към старото гробище. Кели намираше, че е абсурдно някой да харесва подобно място за разходки, но там времето сякаш бе спряло — най-съвременният паметник датираше от хиляда осемстотин и някоя година — и двамата с Джеремайя винаги го бяха намирали за много уединено и романтично, едновременно далеч от главния път и потънало в обятията на гората. Не беше близо — отвъд главния портал на „Уейвърли“. Припомни си колко развълнувана беше в онази нощ, когато колата на Далтън дойде да я вземе. Тя поклати глава в опит да

забрави глупавата си инфантилност и вместо това се съсредоточи върху прекрасния слънчев следобед.

Тъкмо когато премина през масивната ръждясала желязна порта, Брет забеляза познато атлетично тяло, облегло на покритата с мъх каменна стена. Дъхът застина в гърлото ѝ. Джеремая. Уау. Някак бе успяла да го материализира само с мисълта си?

Джеремая погледна нагоре, стреснат от шума на нечии стъпки и примигна невярващо при вида на Брет. Тя се поколеба за миг, несигурна дали може да го приближи, но тогава видя дружелюбната усмивка, която заигра на устните му.

— Хей! — каза той и я огледа щастливо от горе до долу. Брет вдигна над челото си златистите рамки на тъмните очила и се опита да не се изчервява. Спря на няколко крачки от Джеремая, без да знае трябва ли да го прегърне, или не.

— Хей — поздрави го тя на свой ред. — Мислех, че днес имаш мач.

— Не, беше снощи. Убихме ги. Тренерът ме изкара на четвъртината — Джеремая поруменя от скромност и се отлепи от каменната стена. — Радвам се да те видя отново.

— Аз също — смутено призна Брет.

— Как си? — широко разположените му сини очи блестяха от възторг. Брет осъзна, че неволно се е унесла от познатия свеж аромат — той винаги ухаеше така, сякаш току-що излиза от душа. Ритна една туфа трева и се настани горе върху стената до него, а краката ѝ се люлееха на няколко педи над земята.

— Сега вече съм по-добре — тя сви рамене и го стрелна изпод плътната червена завеса на косата си, забелязвайки загрижената му гримаса. — Но съм сигурна, че не искаш да знаеш за това.

— Как би могла да си сигурна, без да си ми дала шанс да узная? — Джеремая се облегна върху лактите си, а дългите кестеняви кичури паднаха назад и откриха лицето му. — Аз съм добър слушател.

Всъщност той беше *фантастичен* слушател: търпелив и винаги погълнат от разказите ѝ. Само че щеше да е не само абсолютно тъпо да споделя точно с него сърдечните си терзания, но и абсолютно егоистично. От друга страна, Джеремая беше най-добрият, най-искреният човек, когото тя бе срещала — ако действително не искаше

да знае, нямаше да я пита. Брет пое дълбоко въздух и се загледа към рушащите се надгробни паметници пред тях.

— Аз просто... ами, аз не бях на себе си напоследък — каза тя, като дискретно го държеше под око между гъстите си мигли. — Обзе ме нещо като внезапен пристъп на лудост и, хм, не знам... не знам ти какво знаеш... — Брет спря, почувствала се отвратена и засрамена от себе си.

— Е, да кажем, че знам основното — окуражаващо ѝ се усмихна той, — клюките летят бързо. Главното в тях е, че си изгубила ума си по прочутия, очарователен г-н Далтън. — Джеремая се прокашля: — Оттук нататък следва да разказваш ти.

— Да, това е удачно обобщение — сухо се засмя Брет. — Глупава история, наистина... Отначало просто започнахме да прекарваме повече време заедно и изглежда той успя някак да ме убеди, че наистина ме харесва. — Брет въздъхна и качи крака върху каменната стена. — Докато не получих онзи ден съобщението му, което гласеше нещо от сорта, че всичко е било чудесно, но приключва. — Тя въздъхна отново. — И това е всичко.

Джеремая изпусна продължително дъха си, като че ли го беше задържал, докато слуша Брет.

— Е, искаш ли да чуеш професионалното ми мнение?

Тя се засмя. Беше изненадана, че споделя случилото се с някого и изпитва такава приятна лекота. Или пък се чувстваше така заради Джеремая?

— Да, моля.

— По начина, по който го виждам аз, всичко с твоето въображение е наред и не страдаш от халюцинации. Очевидно Далтън си е паднал по теб — и защо не? Ти си г-ца Брет Ленор Месършмит — най-умното, сексапилно и талантливо червенокосо момиче в „Уейвърли“ от времето на Рита Хейуърт насам. Разбира се, че не е могъл да ти устои. — Джеремая се усмихна и въпреки че тонът му беше дружелюбен, Брет долови леки нотки на горчивина. — До момента, в който не е осъзнал, че нарушава сериозно закона, както и всяка възможна точка от етичния кодекс на учителя. Припомнил си е, че ти си на шестнайсет, а той е възрастен, т.е. отговорността е негова.

В този миг Брет се сети как Джеремая я беше завел във „Фенуей Парк“ за мача на „Ред Сокс“. Родителите му имаха билети за страхотни

места, почти над терена — толкова близо до играчите, че почти се усещаше мирисът на потните им тела, неприятен и сексапилен едновременно. Докато тя съсредоточено наблюдаваше неустойчиво привлекателния централен нападател, една топка, запратена извън игрището, стремително полетяла към главата ѝ. Брет не я беше забелязала до секундата, в която Джеремая се пресегна и я улови с голи ръце, малко преди да се забие в лицето ѝ. Всички около тях започнаха да го поздравяват за светкавичната реакция, но той не им обърна грам внимание — интересуваше го само дали тя е добре. А сега, дори след всичко случило се между тях, Джеремая продължаваше да е толкова сладък, внимателен и мил, колкото беше и преди.

— Рита Хейуърт е била в „Уейвърли“?

— Не — каза Джеремая, — но това беше единствената неточна информация в изречението.

Брет усети, че на лицето ѝ грейва глупава усмивка и веднага се престори, че вади камъче от обувката си. Не можеше да повярва колко по-добре се чувства само след десет минути, прекарани с него.

— А ти беше ли... ъм, знаеш... правихте ли... — започна той тихо, а после съвсем млъкна.

— Дали спях с него? Не! — Брет видя, че думите ѝ определено предизвикаха облекчение у него.

Боже, ами ако наистина беше го направила? Вместо досегашното съжаление за пропуснатия секс с Ерик, във всяка нейна клетка внезапно се промъкна неистова радост. Каква ужасна грешка щеше да бъде това! Брет потръпна, въпреки горещия следобед.

Час по-късно те все още лежаха по гръб върху каменната стена и си говореха, съзерцавайки късметата синьо небе между жълтеещите листа. Брет рязко се изправи и погледна часовника си.

— Трябва да се връщам заради сбирката на тъпото „Кафе Съсайъти“ — каза тя ядно. — Но ти благодаря, че изслуша брътвежите ми... Беше ми хубаво да говоря с теб отново. Дори и за това.

Брет примигна с котешките си очи към Джеремая. Надяваше се той да разбере колко силни угризения изпитва тя, задето го бе наранила, но така или иначе нямаше намерение да повдига този въпрос сега. Не и в такъв прекрасен ден.

— О, я кажи нещо за този ваш клуб? Говорих с Тийг Уилямс миналата седмица и той спомена някакво пътуване до Бостън... —

Джеремая ритна с пети каменната стена. — Мислех да се включа, ако няма да е проблем за теб.

— Напротив, би било чудесно — усмихна се тя.

— Окей, тогава. А сега... сигурна ли си, че не искаш да му изкарам ангелите на тоя? — Джеремая скочи бързо от стената и направи прав десен във въздуха. — Да събера няколко приятелчета от отбора, с които да го навестим вкъщи? — пошегува се той.

— Благодаря — отвърна Брет през смях, — но няма нужда. — Тя се плъзна надолу по стената и се приземи с леко залитане точно пред Джеремая, който ѝ подаде ръка за опора. — Благодаря ти! — прошепна тя отново и преди той да успее да каже и дума, обви ръце около него и зарови глава на гърдите му в бърза прегръдка. Тялото му се стегна от изненада и той нежно потупа гърба ѝ, преди да се отдръпне.

— Никога недей да се ядосваш, ако нещата между теб и такъв задник не потръгнат добре — каза той меко. — Това ще означава, че си прекалено добра за него.

— Хм, определено смятам, че психоаналитиците губят ценен кадър в твое лице — каза Брет и осъзна, че през цялото време, докато стояха прегърнати, тя беше спряла да диша. — Ще те видя скоро, нали?

Джеремая се усмихна, но тя не успя да разчете мислите му.

— Да. Забавлявай се тази вечер — той се обърна и се отдалечи, а Брет потри ръце и тръгна към „Дъмбъртън“, за да се приготви за първата среща на тайния клуб. Чувстваше се замаяна и обърквана, но за разлика от по-рано днес настоящото объркване беше далеч по-приятно.

OwlNet Instant Message Inbox

АлънСтЖирар: Бира преди вечеря? При Кратера?

ХийтФеро: Става.

АлънСтЖирар: Бюканън ще дойде ли?

ХийтФеро: Тц, той е в едно от неговите настроения.

Слуша Наталия Мърчант^[2] по цял ден и се муси.

АлънСтЖирар: Дано да му мине до бостънското приключение. Не би го пропуснал, нали?

ХийтФеро: Майтапиш ли се? Да остави Кели в лапите на животни като нас? Няма начин!

[1] „Jimmy Choo“ — изключително скъпа марка обувки. — Б.р. ↑

[2] Американска рок певица. — Б.р. ↑

*Един благопристроен бухал от „Уейвърли“
не сваля сервитьори в пицария*

Джени се изкачи по стъпалата на „Дъмбъртън“, като се надяваше да завари съквартирантките си в приготовленията за срещата на „Кафе Съсайъти“. Идеята да се обличат заедно много ѝ допаднаше. Може би Тинсли щеше да ѝ даде някоя от блузите си или не, по-скоро ще е колан, заради драстичната разлика в гръдните им обиколки, с думите: „Вземи го, ще ти стои страхотно.“ Джени винаги си бе мечтала за сестра, но да споделя стая с три други момичета беше следващото най-страхотно нещо след това. Тя бутна вратата на 303 с трепетно очакване, само че завари стаята празна, с изключение на ефирна следа от парфюма на Тинсли във въздуха.

Джени въздъхна и започна колебливо да ровичка из гардероба си; искаше да е сигурна, че няма да подцени или надцени ситуацията. Тинсли изрично бе подчертала в имейла, че се изисква „подходящо облекло“. Издърпа най-модерните си панталони от закачалката — кралско синя комбинация от коприна и памук на „Алберта Ферети“, която струваше петмесечната ѝ квота в „Барнис“. Моделът беше от онези, които успяват едновременно да изглеждат стилно и да прикриват недостатъците на собственика им. Не беше никак чудно, че богатите винаги изглеждат добре — можеха да си позволят такива качествено ушити дрехи. Джени се опита да навлече белия сатенен топ „Келвин Клайн“, който беше купила, без да изпробва от разпродажба в „Сакс“, но той, за разлика от панталона, успяваше да ѝ придаде едновременно бременен и евтин вид. Съблече го и го запрати в ъгъла. Още няколко блузки се присъединиха към него, докато най-накрая се спря на сребрист потник с мъниста и дантелен ръб, и морскосин втален блейзър на „Бен Шърман“.

— О-хо, някой тук изглежда страхотно! — извика Брет, докато влиташе без дъх през вратата и незабавно започна да се съблича. Погледна за половин секунда към гардероба си и грабна чифт високи сандали от тъмносив сребрист сатен, с винтидж брошки отгоре. Джени ги беше виждала в списание „ИнСтайл“ и остана шокирана, когато Брет ѝ ги подаде с думите: „Носиш трийсет и шести номер, нали? Ще ти стоят върховно.“

— Откъде знаеш кой номер нося?

— Ъ... ами пробвах веднъж онези бургундскочервени кадифени ботуши, които са под леглото ти — призна смутено Брет. — Аз нося трийсет и шест и половина, и просто *трябваше* да видя дали ми стават.

Джени се засмя и нахлузи фините обувки на Брет върху краката си.

— Можеш да ги вземеш, когато поискаш. Ако не са ти прекалено неудобни — Джени се обърна и видя как Брет, напълно облечена, гримирана, срасана и обута в ботуши, потупва едно малко флаконче „Шанел“ върху китките си.

— Уау, бърза си! — слисано отбеляза Джени.

Когато влязоха в „Риталис“, другите момичета бяха вече там, наседали около една от големите кръгли маси в ъгъла. Кели, Бени, Верена и Тинсли бяха облечени в рокли, с които изглеждаха като директно слезли от модния подиум.

— Заповядайте, скъпи мои дами, седнете — поздрави ги тържествено Тинсли и отпи от пластмасово спортно шише, пълно с неизвестна газирана розова субстанция. — Все още очакваме Сейдж и... кого?

— Селин — отвърна раболепно Кели в същата секунда.

— Ето ги — Верена помахаше с отрупаната си в пръстени ръка към Сейдж и Селин, които тъкмо влизаха. Брет седна до нея, а Джени зае празното място до Алисън Куентин, красивата корейка от класа ѝ по изкуства.

— Здравейте на всички — Джени се почувства отново като новачка, но беше толкова благодарна, че присъства на срещата на тези красиви, популярни момичета! Тя на свой ред извади една пластмасова спортна бутилка, която двете с Брет бяха напълнили с някакво евтино мерло, и я сложи на масата.

— Хм, какво има тук? С Бени сме на водка с лимонада от три часа насам — изломоти Алисън и кимна с копнеж към вече полупразното им шише.

— Това е гадно вино, но сте добре дошли, ако вашето пиене свърши — отвърна Джени, докато Селин Колиста се приближаваше към масата. Носеше тъмночервена памучна рокля без презрамки „Вера Уанг“ и сребристи обувки „Маноло Бланик“^[1] с тънък ток. Черната ѝ коса очевидно току-що се беше разделила със сешоара.

— Виж ти — отбеляза Бени, — някой е получил нова рокличка от тате.

Бащата на Селин беше един от най-известните съвременни режисьори и тъкмо завършваше филм с Кейт Хъдзън и Марк Ръфало — факт, който Селин не пропускаше да припомни на хората.

— Не — каза Селин и се завъртя, за да демонстрира идеалното съчетание между цвета на роклята и маслинената ѝ кожа. — Взех я от служебния реквизит, Кейт я носеше във филма. — Тя постави ръце на тънката си талия. — Разбирате, че просто трябваше да я взема!

Джени и Брет се спогледаха със сподавени усмивки.

— На парти ли ще ходите, момичета? — до масата им незабележимо се бе приближило великолепно същество от мъжки пол, но сега, след като беше на сантиметри от тях, присъствието му незабавно спечели внимание. Джени го беше виждала веднъж и преди, когато се беше отбила за парче пица заради пропуснат обяд, но момчето ѝ се видя още по-готино в обикновената си черна тениска и леко свлечените ленени спортни панталони.

— Тук е партито, Анджело — закачливо каза Кели и прокара пръсти по ръба на коженото меню.

Джени остана изненадана от фамилиарните нотки в гласа ѝ — познаваха ли се?

— Е, радвам се тогава, че се паднах на смяна — Анджело издърпа малко тефтерче от колана си.

— Ние също — намигна му Тинсли. Той положително се бе развълнувал — едва ли всяка вечер му се случваше да обслужва тълпа страхотно облечени и полупияни девойки, нетърпеливи да флиртуват с него. Джени отпи глътка от пластмасовата бутилка, с надежда това да я приобщи малко повече към останалите.

— Е, момичета, решихте ли какво ще поръчате?

— Хм... — поколеба се Сейдж Франсис, праметна платинената си коса през рамо и се наведе към Анджели.

— Колко пица мислите, че ще успеем да изядем? — попита Бени, с явното желание да не изостава от другите. Тя вторачи огромните си тъмнокафяви очи в Анджели, а той започна да оглежда компанията преценяващо, като един истински експерт по пиците. Джени осъзна, че дори и самата тя се намества нервно и суетно, за да му се хареса.

— Вие, момичета, никога не ядете толкова, колкото би трябвало. Прекалено слабички сте. Бих казал, че ви трябват три големи пици.

Всички се усмихнаха. Та кой не би се зарадвал от констатацията, че е слаб? Обсъдиха въпроса за минута и се спряха на една пица със сирене и гъби, една с песто сос и трета с пеперони и маслини.

— Той е невъзможно готин! — възкликна Сейдж в мига, в който Анджели се отдалечи.

— Дали да му кажа нещо на италиански... — Бени прехапа устни, оцветени в бледорозово червило. Цветът беше малко невзрачен, но Тинсли знаеше, че червилото ѝ беше любимо заради името на етикета си — „Девица“. Тинсли и Бени се бяха напили веднъж, докато учеха за финалния тест по европейска история и Бени ѝ беше споделила, че се смята за преродена девица (без религиозен оттенък), тъй като по време на миналата коледна ваканция случайно беше отдала девствеността си на някакъв пич от горните курсове на „ЮПен“, с когото родителите ѝ я бяха запознали, но твърдеше, че това не се брои — нещо, което Тинсли намираще за особено забавно.

— Това не е ли малко расистко? — попита Селин и сбърчи нос от недоволство. — Това, че е италианец, не означава автоматично, че говори италиански. Искам да кажа... и Алисън е корейка, но не говори корейски, нали?

— Всъщност говоря — призна извинително Алисън.

— Обзалагам се, че мога да сваля Анджели първа — рязко обяви Кели. Джени се вторачи в нея и се зачуди откъде ли дойде този внезапен неин изблик на безразсъдство. Кели изглеждаше по-предизвикателно от обичайното тази вечер — беше заменила традиционно класическия си стил с облекло, което бе подходящо за тур из нощните клубове с Линдзи Лоън: закачлива къса рокля на „Макс Азрия“^[2], цялата в плисета и тъмночервен цвят. Дълбокото деколте, което би изглеждало нелепо върху гърдите на Джени,

разкриваше деликатните линии на Кели. За бога, тя трябва да яде повече, помисли си Джени и си пожела да може да ѝ прехвърли малко от собствения си излишен обем, концентриран предимно върху гръдния кош.

— Залагам петдесетачка, че ще те изпреваря — контрира я весело Бени. Сейдж и Селин бързо се включиха в облога.

— Анджело е готин — облегна се назад Тинсли с ясното съзнание, че изглежда великолепно в шифонения си корсет, цвят екрю. Той подчертаваше мургавата ѝ кожа и тъмната коса, обрамчила лицето ѝ на големи, гъсти вълни. — Но бих предпочела някой по-зрял.

— Ами сваляй баща му тогава — предложи Брет, след като отпи дълга глътка от шишето си. Двете размениха заредени с напрежение погледи и Джени се зачуди каква става. Почувства се дискомфортно при мисълта за всички подводни течения на тази маса, които вероятно пропускаше — тези момичета се познаваха от години, а тя идваше току-що.

— Е, това вече е презряло — смръщи се Тинсли. — Не бих могла да излизам с мъж, прехвърлил двацет и петте, независимо колко е надарен.

— Като говорим за надареност, цялата фамилия има репутацията на расови коне в това отношение — прошепна Алисън на Джени, която едва не се задави с топлото вино.

— Сигурна съм, че все някой може да провери това, нали? — изкиска се Джени с неочаквана дързост. Спешно се нуждаеше от някаква храна в тялото си, иначе скоро щеше да има проблем. Главата ѝ вече бе започнала да се замайва.

— Трябва да се изпишкам — заяви Кели, без никаква връзка с разговора. Изправи се и тръгна към банята в задната част на ресторанта, поклащайки се леко на токовете си. Тинсли обърна синьо-виолетовите си очи към Джени за първи път тази вечер.

— Може ти да провериш. Или си хвърлила око на някой друг? — тонът ѝ беше дружелюбен и лек, и ако въпросът бе зададен от друг, а не от нея, Джени щеше да го приеме като чисто любопитство. Но Тинсли я бе видяла да излиза с Изи от гората, Джени вече беше сигурна — едва ли случайно повдигаше въпроса точно сега, докато Кели я няма на масата, сякаш се надява по този начин да я подтикне да разкрие тайната си.

— Тези въпроси са извън правилата, нали? — невинно попита Джени. — Номер едно: никакви гаджета.

— Отлично! — Тинсли я награди с кисела усмивка. — Внимаващ.

Погледите им се сключиха над масата, а после Джени отмести своя и отпи глътка вино.

— Само гаджетата са забранени, нали? — нервно попита Селин. — Но не и, да кажем, флиртовете с момчета?

— Това, скъпа моя, е даже препоръчително — покровителствено рече Тинсли и отново се облегна на стола. Приличаше на пантера, която дебне: силна и леко отегчена, изчакваща подходящия момент да скочи.

Анджело се появи с три димящи пици върху огромен поднос. Той професионално ги сервира в чиниите на момичетата, които му хвърляха закачливи усмивки. Докато Джени подаваше чинията си към Анджело, забеляза, че той зяпа деколтето ѝ. Огледа се, за да види дали някой друг е забелязал, и срещна замисления поглед на Тинсли. Внезапно гладът ѝ се изпари. Почувства, че по някаква причина звездата на „Уейвърли“ ѝ е хвърлила око, и това съвсем не беше приятно чувство.

OwlNet Instant Message Inbox

РайънРейнълдс: Как мина първата ви среща? Танцувахте ли голи върху масите?

БениКънингам: Ноцта е още млада... Тъкмо се прибрахме от „Ритолис“.

РайънРейнълдс: Пияна ли си?

БениКънингам: Нека да кажем, че целият свят се върти в момента и аз имам желание да се гмурна в него гола.

РайънРейнълдс: Запази това за Бостън. Чух, че „Риц“ имат джакузи във всяка стая.

OwlNet Instant Message Inbox

ТинслиКармайкъл: Пия вино и си мисля за теб...

ЕрикДалтън: Къде си?

ТинслиКармайкъл: Извън пчелната ти пита.

ЕрикДалтън: Кога ще те видя отново?

ТинслиКармайкъл: Достатъчно скоро. Знам, че дистанцията разпалва желание в сърцето.

ЕрикДалтън: Или го тормози... Хайде да отидем в Ню Йорк.

ТинслиКармайкъл: Вече мислех, че никога няма да попиташ. Отдавна мечтая да отседна на „Банфийлд“ номер 40, Сохо.

ЕрикДалтън: Може да се уреди. Вторник? Ще се пишем болни.

ТинслиКармайкъл: Бухалът от „Уейвърли“ никога не пропуска часове! Шегувам се. Идеята ми допада.

ЕрикДалтън: Добре.

ТинслиКармайкъл: И като говорим за пропускане на часове... Видях Изи Уолш да го прави, а доколкото знам, е в изпитателен срок...

ЕрикДалтън: Хм, ще се наложи да разменя няколко думи с него. Този младеж постоянно създава проблеми.

ТинслиКармайкъл: На мен ли го казваш?

ЕрикДалтън: Значи вторник? Ще чакам с нетърпение.

ТинслиКармайкъл: Естествено, че ще чакаш с нетърпение.

-
- [1] „Вера Уанг“, „Маноло Бланик“ — скъпи дизайнерски марки. — Б.р. ↑
- [2] „Max Azria“ — скъпа дизайнерска марка. — Б.р. ↑

Един бухал от „Уейвърли“ никога не използва бившите си гаджета като оръжие

Момичетата вървяха плътно едно до друго в хладната вечер, докато остриите им токчета ги отвеждаха надолу по павираните тротоари на Ринклиф.

Кели мислеше да забави ход и да изчака Тинсли, след което да я прегърне през кръста, но в този момент малката ѝ сатенена чантичка „Джими Чу“ започна да вибрира. За една кратка и прекрасна секунда я осени надежда, че това може да е Изи, но после разпозна номера на Брендън. Вероятно се обаждаше, за да провери дали не е много пияна, а тя беше достатъчно пияна, за да жадува, който и да е мъжки глас, макар да не искаше да си го признае.

— Кво стаа, Бренд'н? — езикът беше натезал в устата ѝ.

— Нищо — Гласът му винаги звучеше неочаквано дълбоко и плътно по телефона, все едно е много по-възрастен и загадъчен, отколкото всъщност беше. — Само исках да проверя дали ти се пие кафе, или нещо друго.

— Тъкмо се връщаме от вечеря. Не знам дали съм в настроение за кафе... — Кели погледна към Тинсли и забеляза, че тя чати с някого, погълната от телефона си. Обърна глава встрани и видя, че Бени и Алисън правят същото. За бога!! Чуждите животи изведнъж ѝ се сториха толкова по-интересни и изпълнени с любов от нейния, че тя се поколеба в пристъп на самосъжаление, дали пък едно кафе с Брендън няма да се отрази добре на смазаното ѝ его. — Но сега като се замисля, защо пък не...

— Аз тъкмо излизам от Бърк — „Бъркман-Майър“ беше музикалният център на Академията: огромен комплекс от бетонни сгради в стил седемдесетте, приютяващ една голяма зала за лекции, в която различните музикални банди в „Уейвърли“ изнасяха концертите

си, десетки звукоизолирани стаи за индивидуална практика и общите зали за часове по музика. Майката на Брендън беше първа цигулка в Нюйоркската филхармония и той се бе научил да свири, за да е близо до нея. Тя почина, когато Брендън беше само на четири, но вече бе успяла да му предаде любовта си към това изкуство — много преди той да се научи да чете. Кели намираще умението на Брендън и лекотата, с която го владееше, за чудесни, но все пак ѝ се искаше да е феноменален бас китарист или нещо друго, по-модерно и рокаджийско. — Да те посрещна ли при главния портал?

Брендън вече я очакваше там, когато групата момичета се появи в далечината. Тинсли първа го забеляза и погледна остро към Кели.

— Май *гаджето* ти те чака.

— Виновна ли съм, че имам обожатели? — в този момент Кели видя, че Джени извързва глава от неудобство и се ядоса, че по-малко от нея момиче я съжалява. По-малко, но и по-близо до Изи. Джени ги беше уверила, че няма нищо между тях, слава богу. Кели се чувстваше достатъчно унижена от това, че са я зарязали, но ако я бяха зарязали заради друга, щеше да бъде вече истински кошмар.

Брет намигна на Кели през рамо, докато тръгваше с останалите момичета напред към кампуса. Подминаха ги с многозначителни споглеждания и кикот.

— За какво е всичко това? — поиска да узнае Брендън. Носеше идеално изгладени дънки и тениска с надпис „Бруклин“, макар той самият да беше от Гринуич. „Добре поне, че не носи цигулката си“, с благодарност си помисли Кели.

— Глупачки — малко несигурно произнесе тя и усети, че мозъкът ѝ започва да се избистря. После видя, че Брендън се взира в нея. Страхотно е някой да те гледа така, сякаш не може да откъсне очи от теб, независимо че като цяло може много да те дразни.

— Искях да видя как си — каза той колебливо с нежна усмивка.

— Не ме заливай с фалшивото си съчувствие. Знам, че умираш от кеф, задето Изи ме заряза.

Кели извади почти празния си пакет „Парламент“ — пушеше като комин напоследък — от джоба на дънковото си яке, което преди ѝ стоеше идеално, а сега висеше на гърба като безлична дрипа. Брендън изглежда се засегна.

— Не съжалявам, че се разделихте, защото той не те заслужаваше. Съжалявам само, че се чувстваш зле.

Кели въздъхна и запали цигара. Брендън беше *толкова мил*. Може би точно в това беше проблемът. Дори и след като скъсаха, той не спираше да е винаги на нейно разположение; не спираше да я обича. За съжаление благородството му не го правеше по-привлекателен и изкушаващ. Всичко с него изглеждаше прекалено *лесно*.

— Не знам. Може би просто получих онова, което заслужавам, нали така?

— Кели, заслужаваш да се отнасят с теб като с богиня, каквато си — Брендън поклати глава, — не позволявай на лигльо като Изи да те депресира! — Той взе в шепи измъченото ѝ лице и се уплаши, осъзнавайки колко е отслабнала и тъжна. — Ти си толкова повече от него; повече, отколкото можеш да си представиш!

Кели отново въздъхна. Беше лесно да се говорят такива неща на човек, чието сърце е току-що изтръгнато от гърдите и размазано върху покрития с плочки леден под — той не те заслужава; ти си много повече от него; очаква те нещо по-добро... Чудесно. И какво като Изи не я заслужава — това изобщо не ѝ пречеше да иска точно *него*. Само че трябваше да се задоволи с Брендън, застанал пред нея в тениска „Ралф Лорън“ с бродирано конче отпред и с кафяви остри обувки „Келвин Клайн“, пристъпващи нервно в тревата. Е, все още беше способна да накара поне едно момче да се чувства нервно в нейно присъствие.

— Изи не посмя да ме погледне в очите, когато ми каза, че всичко е свършило — сякаш съм толкова отблъскваща, че иска незабавно да изтрие всеки милиметър спомен за мен от паметта си. — Кели се загледа в тревата и се обгърна самосъжалително с ръце.

— Това е нелепо! Как ще си отблъскваща, ти си безумно красива! — пламенно запротестира той, на което всъщност Кели разчиташе. Въпреки че целият им разговор беше напълно предвидим, тя вече се чувстваше по-добре. В края на краищата, да чуе тези думи от Тинсли или Брет нямаше да е същото — Брендън беше *момче*. Друго е, когато *той* ѝ казва, че е красива. — Имам предвид... за бога! Понякога ме боли дори само като те *гледам*!

— Защо?

— Защото не мога да те имам — каза Брендън и сви рамене, а после я погледна с очакване, че тя ще възрази, но Кели остана мълчалива. Мислеше си колко много иска в тази студена и тъмна нощ насреща ѝ да стои Изи, който да ѝ говори същите тези неща, но не беше Изи. Беше Брендън; момче, което Изи не харесваше — намираще за прекалено сантиментален, консервативен и печален. Изи би се вбесил, ако разбере, че тя се е върнала при него, а в „Уейвърли“ вестите се разнасяха бързо. Импулсивно Кели пристъпи към Брендън и постави длан върху голата му ръка. Той леко потрепери от допира ѝ.

— Казваш го само за да ме накараш да се почувствам по-добре ли? — закачливо попита тя.

— Знаеш, че е истина — меко ѝ отвърна той.

Кели се притисна към него и притисна лицето си към неговото, преди той да успее да каже нещо, с което да промени мнението ѝ. Устните му бяха меки и познати, но имаха вкус на нещо ново, на дъвка с канела. Когато усети, че Брендън се кани да се отдръпне, тя се притисна още по-силно към него, с надеждата, че все някой ще мине и ще ги види.

— Благодаря ти — опита се да измърка палаво Кели, когато той отстъпи назад, — че си толкова сладък. Оправи нощта ми. — Със сигурност щеше да има подобна фраза, ако това беше сцена от филм. Брендън докосна косата ѝ и нежно се заигра с кичур от нея, също като преди.

— Ти оправи годината ми.

Думите му накараха Кели да се опомни и да разбере, че той влага съвсем различен смисъл в тях.

— Ще ме изпратиш ли? — помоли тя, обзета от силно желание да се махне оттук веднага, да провери имейла си за писмо от Изи, после да види, че такова писмо няма и да плаче в леглото си, свита в любимата си копринена пижама, докато заспи.

OwlNet Instant Message Inbox

ЕмилиДженкинс: Кучките не ме пуснаха в клуба си, но видях Кели да се целува с твоя съквартирант.

ХийтФеро: БРЕНДЪН??
ЕмилиДженкинс: Единственият и неповторим.
ХийтФеро: Иска да накара Изи да ревнува?
ЕмилиДженкинс: Пфу.

OwlNet Instant Message Inbox

ХийтФеро: Йооо, Кели се целува с Брендън навън.
ИзиУолш: Ми, добре.
ХийтФеро: Не ти ли дреме? Е.Дж. мисли, че целта е да ревнуваш. Ревнуваш ли?
ИзиУолш: тц.
ХийтФеро: Пич, айде бе!
ИзиУолш: Майната ти, Феро.

OwlNet Email Inbox

To: Undisclosed Secret Society Recipients
From: HeathFerro@waverly.edu
Date: Неделя, септември 15,11:43
Subject: Бостън

Скъпи суперпичове
И така, време е да се вгледате в душите си и да откриете своя собствен супергерой: може да е Жената чудо или пък, ако бяхте като мен, Хю Хефнър.
Разполагате с по-малко от седмица, за да се подготвите. Скоро и детайлите.
Искрено ваш,

ХФ

19

*Един бухал от „Уейвърли“ винаги слага
предпазна каска, когато се ангажира с опасна
физическа дейност*

Джени беше прегледала подробно резултатите в „Гугъл“ за облекло за езда, затова се чувстваше сравнително подготвена за предстоящата си среща с Изи. Търсачката беше казала, че най-доброто нещо, ако нямаш брич за езда (какъвто тя определено нямаше), са правите дънки и затова бе обула едни „Дизел“, които имаше от седми клас, когато бе спряла да расте. Е, поне на височина — гърдите ѝ със сигурност бяха продължили да процъфтяват. Дългата ѝ коса падаше на две плитки върху гърба, което тя се надяваше да ѝ придаде не налудничав, а небрежно шикозен вид.

Въпреки всеизвестния факт, че Кели все още страда по Изи, Джени не можеше да спре да мисли за него. Когато четеше как Ема Бовари се влюбва в Рудолф, Джени си го представи с лицето на Изи, а когато по-късно се влюби до полуда в Леон, Джени реши, че той сигурно е привлекателен колкото Изи. Само се надяваше, че няма да си навлече нещастieto на Ема Бовари.

Когато стигна до конюшните, тя видя Изи да извежда два коня на моравата — един черен и един тъмнокафяв. Поспря за малко, за да се наслади на картината и на начина, по който Изи свежда глава, докато потупва конете по шиите и нещо им говори. Ръцете му пробягваха по такъмите на юздите.

— Кой от двата е Кредо? — попита тя, когато Изи най-накрая я забеляза. Той разроши копринената грива на черния кон и каза:

— Това е моето сладурче. Не е ли великолепно?

Джени пристъпи бавно към Изи и коня му, като внимаваше да не го подплаши.

— Кредо е момиче? Толкова е голяма...

— Всъщност не е — засмя се Изи. — Аз ще яздя Даяна, кобилата на декан Меримаунт, която е доста по-голяма. А и както споменах, Кредо ще бъде внимателна с теб.

— Добре — съгласи се Джени и колебливо докосна коня по врата, където Изи го беше погалил.

Кожата му беше изненадващо кадифена и блестяща. Кредо потрепна при допира на Джени и обърна глава към нея. Бързото движение я сепна, но тя не се отдръпна и продължи да гали гигантското животно, възхищавайки се на огромните му кафяви и влажни очи.

— Дай ѝ да подуши ръката ти — посъветва я през рамо Изи. — Ще ѝ помогнеш да те опознае по-бързо.

— Така ли? — попита Джени и неуверено поднесе дланта си към муцуната на Кредо. С всеки друг на мястото на Изи щеше вече да трепери от ужас, че конят ще отхапе ръката ѝ, но на него имаше пълно доверие. Кредо я подуши с ноздри и притисна меката си влажна муцуна към ръката ѝ. Джени се изкиска.

— Изглежда толкова по-щастлива от онези коне в града, които трябва по цял ден да влачат каляски с туристи из Сентръл Парк^[1]...

— Боже, ти си градско момиче — възкликна Изи. Протегна към нея каска за езда от черно кадифе с думите: — Ето, виж дали това ти става.

— Трябва да нося каска? Означава ли това, че има риск Кредо да ме събори или нещо подобно? — Джени държеше непохватно каската и отново ѝ прималя от страх, като си представи как тялото ѝ лети във въздуха и се приземява със звук от строшени кости върху твърдата земя.

— Не, тя те харесва.

— Откъде знаеш?

— Ами, не мога да съм напълно сигурен — почеса се Изи по главата и сви рамене, — но по принцип харесва момичетата, които са мили с мен. — Той вдигна вежди към нея, с което я накара да забрави всичките си страхове, и добави: — Затова те съветвам да се държиш мило с мен.

„Точно така“, помисли си Джени, „Все едно има някаква опасност да бъде иначе“. Изи взе каската от ръцете ѝ и я постави нежно на главата ѝ, после постави дланта си отгоре и започна да я

движи напред-назад и наляво-надясно. Джени усещаше как скалпът ѝ се движи заедно с каската.

— Какво правиш?

— Уверявам се, че е добре поставена и че ти става. — Той свали ръката си и приклепна, за да изравни очите си с нейните. Проучи дали каската приляга плътно навсякъде, а лицето му беше на сантиметри от нейното — ако поискаше, Джени би могла да преброи дори колко мигли има. Очите им най-накрая се срещнаха.

— Сладка си така — каза той меко.

— А ти защо не носиш каска?

— Защото не съм притеснен за себе си — отвърна Изи мило, въпреки че Джени все още виждаше несправедливост. Беше си представяла как романтично лети с развети от вятъра къдрици, но явно щеше да е следващият път. — Готова ли си?

— Вече? — ужасено извика тя.

— Искаш да стоим тук и да си говорим цял ден?

— Нещо такова, да.

— Хайде, забавно е. Всичко ще бъде наред. Кредо знае какво прави, няма да тръгне да галопира изведнъж, бъди спокойна.

Изи ѝ даде още няколко основни инструкции, окуражи я, но Джени бързо разбра, че той беше от хората, които те учат на дела, а не на думи, затова се насили да си поеме дълбоко въздух и просто да се качи върху коня. Изи събра ръце, за да може тя да постави единия си крак върху тях и да се преметне с другия отгоре, и тя почти ритна главата му с ботуш, докато прехвърляше крака си. Раздвижи се върху елегантното кожено седло, за да се намести по-добре.

— Удобно ли ти е? — попита Изи, нагласи стремената и ѝ подаде поводите.

— Имам чувството, че съм яхнала слон — отвърна тя през смях. От това си положение се усещаше толкова... висока! Изи скочи върху коня на декан Меримаунт.

— Готова ли си вече да яздиш?

Вдишай, издишай. Вдишай, издишай.

— Да — едва чуто изписка Джени.

— Тогава съвсем леко притисни Кредо с прасците си. И остави бедрата си да следват нейното движение. Всичко съвсем естествено ще си дойде на мястото.

Изи потегли с Даяна и Джени нежно притисна крака от двете страни на тялото на Кредо. Сепна се, когато конят потегли.

— Сега в тръс ли се движа? — попита нетърпеливо тя.

— Неее, не още — засмя се Изи. — Сигурна ли си, че си готова за това?

Очите им се срещнаха над зелената морава и той подкара коня си в тръс, отдалечавайки се от нея.

— Хайде! — извика ѝ през рамо, а косата му се рошеше от лекия бриз.

— Ще бъда супер мила с Изи, ако бъдеш мила с мен — прошепна Джени в ухото на коня, преди да стисне крака и да почувства движението му под себе си. — Уау! — възкликна тя.

Те се върнаха в конюшните час по-късно; краката на Джени бяха отмалели от усилие. Не е за вярване колко много ѝ хареса да язди огромната Кредо, едновременно прекрасна и страховита, из ширналите се поля. Въпреки че не посмя да премине в нещо повече от тръс, колкото и да я беше увещавал Изи. Небето беше облачно, когато тръгнаха, но сега вече бързо потъмня и грамадни дъждовни капки започнаха да падат от заплашително надвисналите сиви облаци. Те влязоха в тъмните, чисти конюшни, които миришеха на Изи, само че по-силно. Той слезе от коня си и го заведе до клетката му, след което се върна при Джени.

— Хареса ли ти? — напразно зададе въпроса си Изи, вече узнал отговора от дивата, задъхана усмивка на лицето ѝ.

— Сега разбирам какво невероятно нещо е това — тя освободи ботуша от стремето и успя да слезе от коня малко по-грациозно, отколкото се беше качила. — Просто страхотно!

Краката ѝ трепереха от болка и напрежение, а когато свали каската си, осъзна, че косата ѝ е потна и вероятно сплъстена върху главата ѝ, но не ѝ пукаше.

— Кара те да усещаш, че си жив, нали? — отбеляза Изи, докато сваляше седлото на Кредо и го окачваше на гигантска метална кука. Той поведе кобилата си към нейната клетка — голяма и пълна със сено.

— Накара ме да усетя и други неща — отвърна Джени двузначно, в прилив на смелост. Кръвта препускаше из вените ѝ, а адреналинът извираше от нея по-интензивно от всякога. Докато беше

върху Кредо, ѝ се струваше, че може да обиколи в галоп целия свят, а сега, застанала отново на двата си крака, изпитваше увереност, че може да направи, каквото си поиска. А искаше да целуне Изи.

— Какви например? — повдигна вежди той, без да откъсва очите си от нейните, но Джени не отговори. Той се приближи съвсем бавно. Тя се стараеше да улови и запомни всеки отделен елемент от случващото се в момента — аромата на конюшните, звука от дишането на Кредо, трополенето на първите капки дъжд върху металния покрив, скърцането на сеното под краката им, начина, по който трепереха краката ѝ, начина, по който Изи повдигна брадичката ѝ. А също и начина, по който опря устните си до нейните и я целуна — в този миг тя спря да мисли за каквото и да било друго, освен че се целува с момчето, което беше убедена, че никога няма да целуне.

OwlNet Email Inbox

To: RufusHumphrey@poetsonline.com
From: JennyHumphrey@waverly.edu
Date: Неделя, септември 15, 18:58
Subject: Живот в провинцията

Тате,

Няма да повярваш, но днес бях на езда. В смисъл че яздих кон — грамадно десеттонно създание с наистина големи зъби. И даже не беше страшно! Е, може би малко, но имах подкрепата на професионалист. Много готин професионалист. Само че няма да кажа нищо повече за това... не искам да урочасам нещата.

Тук е забавно — получих първата си отлична оценка, участвах в поредния мач по хокей на трева, срещам купища готини хора. Малко е странно, че не носим униформи всеки ден в клас (което затруднява обличането всяка сутрин). Все още се чувствам като новачка и се опитвам да проумея неписаните правила, но мисля, че се справям.

Как е апартаментът без мен и Дан? Ванеса прави ли ти компания? Кажй й, че ако иска да го боядиса оранжев и да натъпче в килера всичко, което се продава в „Барнис“, няма проблем.

Липсваш ми ужасно много. Кажй на Дан, че няма да е зле да изпраца на сестра си по един имейл от време на време — може пък той дори да й липсва, кой знае!

Твоя любима щерка,

Джени

OwlNet Email Inbox

To: EasyWalsh@waverly.edu
From: EricDalton@waverly.edu
Date: Понеделник, септември 16, 9:45
Subject: Среща

Уважаеми г-н Уолш,

Приемете извиненията ми за закъснялото писмо, но все пак се надявам, че ще го получите навреме.

Моля да ми окажете честта да ме посетите в офиса ми утре, преди обяд.

Искрено ваш,

ЕФД

[1] Central Park — най-обширната зелена площ на Ню Йорк, популярният парк се намира в центъра на Манхатън и съществува от 1857 г. — Б.р. ↑

Всеки бухал от „Уейвърли“ знае, че съветникът му действа изцяло в негов интерес. Нали така?

Съдейки по изражението на Далтън в мига, в който Изи влезе в офиса му, човек би казал, че са минали два часа от уречения час, а не едва пет минути.

— Извинете ме, че закъснях — каза Изи и се зачуди как така непрекъснато се налагаше да се извинява на този пич.

— Заповядайте, седнете — Далтън кимна към блестящия кожен стол. Достолепно разположен зад бюрото си, той приличаше на театрален дебютант, комуто е поставена задача да играе „неумолима строгост“.

Преди три часа Изи дремеше на семинара по европейска история и се прозяваше неконтролируемо, докато се опитваше да не мисли за Джени, лочейки тройното си еспресо. Предната нощ беше твърде превъзбуден, за да спи, и стоя до три, ето защо едва се бе надигнал от леглото си тази сутрин, когато алармата иззвъня в седем. Бързината, с която Джени свикна да язди Кредо, се оказа впечатляваща. Изи беше убеден, че тя ще се уплаши и ще си позволи най-много да погали коня, но Джени се метна върху него и макар да изглеждаше искрено ужасена, успя да язди в тръс почти четирийсет и пет минути. Боже, тя беше страхотна! Сутринта провери няколко пъти имейла си под конферентната маса в залата по история, с надежда да види съобщение от Джени, с което тя му казва кога ще се видят отново. Вместо това обаче получи само поканата на Ерик Далтън да се яви в офиса му преди обяд. Какво, по дяволите, щеше да иска?

Беше решил, че Далтън просто го проверява заради изпитателния срок, който му бяха поставили, след като го сгасиха в стаята на Кели след вечерния час. Това сега му се виждаше толкова отдавна. А и не

свързваше тази нощ с Кели; не я помнеше като нощта, в която те двамата почти го направиха, а като нощта, в която за първи път докосна Джени — седнал на леглото ѝ, пиан до козирката. Тя ухаеше толкова хубаво тогава — на сън, портокали и паста за зъби — че му се бе приискало да заспи до нея...

Изи се върна в настоящето и погледна към Далтън. Винаги бе имал усещането, че този човек е подмолен. Беше го наблюдавал как се държи с момичетата — сякаш не може да повярва и да се нарадва на късмета си, че е заобиколен от всички тези великолепни мацки, които пърхат около него, готови на какво ли не. Беше чул и слуховете за него и Брет.

— Изи — Далтън опря длани и заговори бавно, сякаш говореше на събеседник с недоразвит ум, — знаете ли какво означава *пробация*^[1]?

Изи се престори, че не забелязва покровителствения тон на Далтън и се запита дали това е някакъв тест. Или той нещастник просто има нужда понякога да се изживява като корав пич.

— Означава, че нямам право на повече грешки, ако не искам да бъда изключен.

— Благодаря ви — Далтън се облегна на стола си и склочи ръце пред себе си като купол. — Трябва да ви кажа, че получихме няколко рапорта, според които нарушавате пробацията си.

— Нарушавам я? — невярващо попита Изи. — Как? Не съм направил нищо. Кой ви каза, че съм?

— Получихме няколко рапорта — повтори Далтън равнодушно, — че пропускате учебни часове.

— О, така ли? И от кого ги получихте? — Изи се сети за деня, прекаран с Джени в гората заради проекта по рисуване. Тя имаше свободни часове и той толкова много искаше да я види, че пропусна лекцията си по история на изкуствата. Но в този клас групата беше огромна, лекцията се провеждаше в мрачната „Бъркман-Майър“ аудитория, а проф. Джонсън винаги се държеше така, сякаш за учениците беше привилегия да присъстват в часовете му и ето защо никога не си правеше труда да проверява присъствието им. Но ако професорът не беше го докладвал, то тогава кой би могъл да е?

— Анонимно — Далтън определено симулираше твърдост, защото знаеше, че не разполага с нищо сериозно срещу него. Изи

започна да се отпуска. — Знаете, че не можем да ви изключим заради слух, наистина, но можем да ви поставим под допълнително двуседмично вътрешно наблюдение и ако допуснете провинение в рамките на този срок, дори аз няма да съм способен да ви помогна.

„Все едно пък ще чакам помощ точно от теб“, на Изи му се прииска да отвърне. Вместо това изръмжа недоволно, осъзнавайки, че бостънското пътешествие е планирано за следващия уикенд. „Риц“ и Джени. Джени с маска и сексапилен костюм — всичко звучеше толкова изкушаващо...

— Не разбирам. В това няма никакъв смисъл. Не съм направил нищо. Не може ли просто да ме оставите на мира?

— Правилата са си правила. Знаете какво означава пробация. Трябвало е да бъдете по-разумен.

— Правилата са си правила — повтори замислено Изи. — Хм. Това звучи малко смешно, казано от вас. — Изи говореше с равен тон, като следеше лицето на Далтън за реакция. Тоя беше се добрал до работно място в малък частен пансион и още през първата седмица се бе опитал да свали една — или повече? — невръстни ученички. В Кентъки за такова нещо би бил уволнен и налаган на голо, докато не проумее как да се държи като джентълмен. Но ето го него, застанал тук, целият в дисциплина и праведност. Изи хвърли око към табелката „ЕРИК ДАЛТЪН“ на бюрото пред себе си и взе да разсъждава, колко лесно би било „ЕРИК“ да се превърне във „ФРИК“^[2] с помощта на съвсем малко боя.

Стаята потъна в мълчание за няколко дълги и неловки минути, но Изи с любопитство изчакваше отговора на Далтън. Най-накрая той се прокашля дипломатично и каза:

— Нямам представа какво намеквате, но ако бях на ваше място, нямаше да се притеснявам за другите, а щях да се концентрирам върху себе си и върху възможните варианти да не бъда изключен.

— И защо се правиш на толкова корав? — попита Изи. Далтън определено страдаше от някаква извратена необходимост да се прави на властен и да мачка разни нисшестоящи ученици по пътя си.

— А ти защо се правиш на тъпак? „Уейвърли“ е най-святият неща в живота ти, така че по-добре се стегни и престани да си прецакваш бъдещето. — Думи, които Изи би чул от някой от братята си. С тази разлика, че и тримата бяха по-големи от Далтън, но въпреки

че се отнасяха с Изи като с мързеливо дете, не си позволяваха високомерна снизходителност като неговата. Какъв му беше проблемът на този?

— Благодаря ви за съветите, г-н съветник — кимна Изи и стана да си върви. — Трябва да се явя в столовата за обяд. Не искам някой да докладва, че съм го пропуснал.

OwlNet Email Inbox

To: CallieVernon@waverly.edu;
BrettMesserschmidt@waverly.edu;
SageFrancis@waverly.edu;
CelineColista@waverly.edu;
BennyCunningham@waverly.edu;
AlisonQuentin @ waverly.edu;
JennyHumphrey@waverly.edu;
VerenaArneval @ waverly.edu
From: TinsleyCarmichael@waverly.edu
Date: Понеделник, септември 16, 17:43
Subject: Посвещаване

Мои най-скъпи красавици от „Кафе Съсайъти“,
Ритуално посвещаване и пица соаре ТАЗИ ВЕЧЕР.
Жизненоважно за всички, които имат желание да запазят мястото си в клуба и да присъстват на мероприятиято в Бостън следващия уикенд.

„Дъмбъртън“ 303, 20 часа. Бъдете точни.

Г-н Пардий, т.е. сеньор Суонки, е купил билети за филхармоничния концерт тази вечер (освен това е изпратил цветя на г-жа Пардий — явно се опитва да стопи ледовете). Щастливата двойка няма да се прибере преди полунощ. Благодаря ти, Сейдж, за всеотдайното шпиониране!

Ще поръчаме пица от любимото ни място — „Ритолис“, разбира се.

Забележка: Дрескодът е късо, тясно и предизвикващо
сърдечен пристъп облекло.

Упадъчно ваша:

Т.

-
- [1] Наказателна мярка; временно ограничаване на нечии права.
— Б.р. ↑
- [2] Freak — букв, луд, откачен, психопат. — Б.р. ↑

21

Когато е в Рим, умният бухал от „Уейвърли“ мисли два пъти, преди да се държи като римлянин

— Според вас какво правят момчетата в техния клуб? — Кели добави водка към лимонадата в чаената си чаша с емблема „Уейвърли“ и разбърка с пластмасова лъжица. Стоеше до прозореца, където бяха подредили минибар и гледаше навън към тъмния двор, все още полуоблечена в черна пола и бял дантелен корсет. Без грим и с тези дрехи приличаше на палава френска прислужница.

— Кой знае — каза Брет и тръсна цигарата си върху ръба на чашата с позлатена рамка, която временно служеше за пепелник. Не уцели и пепелта падна на пода. Джени трескаво ровеше из чекмеджетата си, като от време на време отпиваше от чашата със златни и кафяви силуети на бухал, пълна с газирана лимонада. За първи път „Дъмбъртън“ 303 беше толкова чиста, все едно току-що са се нанесли. Четирите момичета бяха прибрали всичките си дрехи и книги, бяха почистили бюрата и бяха върнали леглата по местата им до стените. Оправиха възглавниците, изчистиха с прахосмукачка и окачиха на тавана червените китайски фенери, закупени същата сутрин от магазина в Ринклиф. От айпода на Тинсли вече звучаха песните от списъка „Подходящи за подгриване на парти“.

„Всичко, което искам да правя, е да се забавлявам...“ — провлачи Шерил Кроу^[1] предизвикателно.

— Не съм сигурна, че изобщо притежавам нещо късо и тясно, което може да предизвика сърдечен пристъп — обърна се Джени към останалите. Точно така трябваше да изглежда един пансион — съквартирантки се мотаят, пият лимонада от пластмасови чаши, поръчват пица, говорят за момчета и евентуално малко танци. Тя се опита да игнорира топката в стомаха си, която ставаше все по-голяма

всеки път, в който се сецаше, че беше излъгала Кели и Тинсли за Изи. — Какво да облека?!

— О, хайде — смъмри я Кели, — всичко, което трябва да направиш, е да покажеш малко деколте.

— Да, *точно* — каза Брет и седна. Беше облечена в тънък черен топ, който се връзваше над дясното ѝ рамо и оставяше лявото голо и предизвикателно. — За разлика от теб, дори и да си купя най-големия сутиен на света, аз просто нямам какво да сложа вътре.

— Шегувате ли се? — извика Джени. — Вие *не искате* такива, бъдете сигурни — и тя посочи към гърдите си. — Имате ли представа какво е при всяко обличане да се чудиш дали не приличаш на порнозвезда? Знаете ли, че бих дала мило и драго да мога да облека такава блуза като на Кели? Или пък да не нося сутиен, ако не ми се носи? — Брет и Кели се изкикотиха. — Непрекъснато се нося из пространството като... като чифт балони, пълни с вода.

Кели сбърчи нос и постави чифт висящи нефритени обици на ушите си.

— Да, това е ужасно.

— Говори ми... — Джени се спря на черна блуза без ръкав, изрязана така, че да разкрива кожа само на подходящите места, и обу къса дънкова пола. Много пънк рок, помисли си тя.

— Готови ли сте вече, момичета? — Тинсли влетя в стаята, облечена в ултратясната тюркоазена минирокля без презрамки, която Джени бе виждала в каталога на „Виктория Сикрет“. Рокля, каквато могат да си позволят само моделите и момичетата с перфектни извивки и без нито грам излишна тлъстина. Като Тинсли Кармайкъл. Клепачите ѝ бяха покрити със златисти сенки, от ушите ѝ висяха халки с големината на ябълки, а на краката си беше обула чифт равни сандали „Джузепе Заноти“, посипани с камъни. Уау. Беше ли изобщо човек? Джени разгледа себе си, Кели и Брет — и трите в черно — а после отново се върна към Тинсли и яркосинята ѝ рокля.

— Хубава рокля, Тинсли — улови се да произнася Джени. Не беше общувала особено много с нея, откак... хм... май откак се бяха запознали, но майната му. Алкохолът в лимонадата вече беше замаял главата ѝ, правейки я по-смела. И какво като Тинсли беше звездата на „Уейвърли“? Джени беше целувала Изи Уолш, а не тя!

— Мерси — Тинсли мимоходом я дари с усмивка, без дори да я поглежда, и отиде до високата лампа на пода. Покри я с пурпурна кърпа и стаята се обля във виолетова светлина.

— Чук-чук — Бени Кънингам бутна вратата, а зад нея беше Сейдж Франсис. — Закъсняхме ли? — тя носеше две бутилки бордо в едната си ръка и отварачка с формата на заек в другата. — От татко Кънингам са, тъкмо си получих специалния колет „Добре-дошла-в-училище“...

— Моят баща пък ми изпраща само изрезки от вестници — каза Джени, забравила за новия си телефон.

— Ъх, горката... — съжалително се усмихна Бени към нея. Кестенявата ѝ коса беше сплетена на плитка по средата на гърба, а около гърдите си беше омотала подобие на шал, което разкриваше плосък стомах и малка ониксова обичка на пъпа. — Къде да отворя бутилките?

— Кога си я сложи? — попита Тинсли и посочи към пиърсинга, който Джени оприличи на кърлеж, забит в корема на Бени.

— О, това лято...

— За да впечатли едно момче — каза Сейдж и обвини мургавите си ръце около раменете на Бени. Платинената ѝ коса контрастираше с тъмните кичури на приятелката ѝ. — Само че безуспешно. — Тя целуна Бени по едната буза, където остана ярка следа от червило.

— Кучка — отблъсна я Бени. — Имаме ли бар?

— Ей тук е — Кели отиде до импровизирания бар и помогна на Бени да отвори виното и да го налее в пластмасовите чаши, които Брет беше откраднала от банята в библиотеката. — Тези са за шотове — пошегува се Кели и взе една от пълните чаши, след което изля течността в гърлото си.

— Полека, девойче — каза Бени и отпи от чашата си, — или ще спиш в тоалетната тази нощ.

Не след дълго пристигнаха и останалите, с изискани къси и тесни облекла, със стек диетична „Кола“ и с бутилка „Бакарди Лимон“. Тинсли пусна в действие списъка „Подходящи песни за парти“ и в стаята прогърмяха „Блек Айд Пийс“^[2]. Джени, Селин и Брет изритаха обувките си в ъгъла и започнаха да танцуват. Джени завиждаше на момичетата, които могат да танцуват като във видеоклиповете, но после установи, че и на нея ѝ се удава.

Внезапно на вратата се почука. Всички замръзнаха, но Тинсли без страх намали музиката и отиде до вратата, още преди другите да успеят да скрият бутилката с ром. На прага стоеше някой добре познат: Анджело в протрити дънки и тъмносиня тениска с качулка, с четири уханни пици в ръце. *Виж ти!!*

— Подслушваш! — извика Кели, убедена, че са ги хванали.

— Дори не знаех, че сме поръчали! — изненада се Бени.

— Благодаря ти, Анджело, че донесе всичко това чак до тук за нас. Много мило. Би ли оставил пиците ей там, моля? — Тинсли посочи един куфар, застлан с хартиена покривка, и когато Анджело тръгна нагам, тя небрежно затвори вратата зад него. Джени пое дълбоко въздух. Имаше усещането, че за Тинсли партито едва сега започва.

— Да ти предложи чаша вино? Или ром с „Кола“? — Селин се наведе към Анджело и прокара пръсти по гърлото на бутилката предразполагащо. Дали се опитваше да спечели онзи облог?

— Да, ъмм... аз не съм сигурен, че мога да остана — очите на Анджело шареха из стаята и той пристъпваше нервно от крак на крак. — Никога не съм влизал в женското общежитие. Яко е.

— Наистина трябва да останеш за едно-две питиета — Кели притисна в ръката му чаша, пълна с ром и „Кола“. — Иначе ще нараниш чувствата ни.

Анджело я погледна сразено и взе чашата. Кели се усмихна триумфиращо на Селин, която се изплези насреща ѝ. Джени не се съдържа и започна да си представя как Кели лудо се влюбва в Анджело и вече не ѝ пука с кого се вижда Изи.

— Това ли са обичайните ви понеделнишки вечери? — Анджело седна на земята. Изглеждаше леко смутен, сякаш има желание да се обади на приятелите си и да ги извика като подкрепление срещу разюзданите тийнейджърки.

— О, не. Понякога поръчваме китайско вместо пица — Тинсли седна до него с хартиена чиния с парче пица с гъби и сирене, облегна се на леглото, а Анджело свали очи от нея и ги съсредоточи в напитката си. После отпи трескаво и избърса сочните си устни с ръка.

— А понякога играем игри — Кели седна от другата страна на Анджело и се подпря върху него. — Искаш ли да поиграем?

Горкото момче. Сигурно се питаше какви са тези откачени ученички... Джени си припомни сцената от „Монти Пайтън и Светия Граал“ (един от любимите филми на брат й, макар че той беше твърде голям сноб, за да огласява този факт публично), в която сър Галахад попада в замък, пълен с красиви и самотни монахини, които го грабват вътре и почти го разкъсват, преди — за негов ужас — да бъде спасен от Ланселот. Анджели изглеждаше така, сякаш знае, че ще бъде разкъсан, което едновременно го плашеше и очароваше.

— Каква точно игра? — прокара той ръка през черната си коса.

Бени коленичи пред него, с празна бутилка в ръце.

— Ами, имаме тук едно шише...

— И как ще стане, при толкова много момичета? — Алисън седна до Бени и кръстоса обутите си в червен сатенен панталон изящни крака. Останалите момичета се отпуснаха покрай тях и образуваха малък кръг на килима. — Може и да съм пияна, но няма да се целувам с теб, Бени.

— И защо не? Целувала си се с всеки друг... — отвърна й с гримаса Бени.

— Добре, а какво ще кажете за това — започна Тинсли, сякаш току-що е осенена от брилянтната си идея, макар Джени да можеше да се обзаложи, че е планирала това още от самото начало, — ще въртим бутилката и този, към когото се обърне нейното гърло, ще трябва да целуне Анджели.

„По дяволите“, помисли си Джени и потърси погледа на Брет. Не искаше да целува Анджели. Дали нямаше начин да се измъкне от тази стая, преди нещата съвсем да откачат? Вероятно би могла да каже, че отива до тоалетната, и да остане там през цялата нощ? Не, по-скоро не. Наистина не искаше да проваля партито — не и сега, когато най-сетне се беше почувствала част от всичко това...

— Мисля, че имам нужда от още едно питие — Анджели се засмя и разтри очите си с ръце. Кели стана и му наля друго, този път с повече ром, а самата тя отпи от виното си. Върна се с колеблива крачка към кръга, сякаш стаята вече се въртеше пред очите й.

— Честта да въртиш шишето първи се пада на теб, Анджели — Тинсли постави бутилката в средата на малкия ориенталски килим, който майката на Кели беше изпратила като подарък за повече уют в стаята на общежитието, и той я завъртя. Дебелата бутилка се въртеше

и въртеше, докато накрая бавно спря, сочейки право към Бени. Тя изписка от удоволствие и пресече килима на колене, за да стигне до Анджело, който зяпна дългата ѝ шия, открита от високо вързаната коса. Бени се наведе рязко и притисна устните си към сочните устни на Анджело. Той се стресна от внезапното ѝ движение, но после бързо се окопоти и всички момичета наблюдаваха продължителната им целувка.

Явно Бени не беше чак толкова благочестива, за колкото я смяташе, помисли си с изненада Джени. Бени най-накрая се отдръпна и се плъзна назад към мястото си в кръга, а устните ѝ бяха влажни и разтегнати в огромна доволна усмивка.

— Мой ред е — каза Кели, обзета от ревност, че Бени първа се е целувала с Анджело. Обърна шишето към себе си, после награби Анджело и го целуна страстно, досущ като героиня в сапунена опера. Брет сръчка Джени, когато тази целувка започна подозрително да се проточва. Анджело тъкмо вдигаше ръка, за да докосне косата на Кели, когато Тинсли властно и многозначително изрече:

— Съжалявам, край.

Кели се оттегли, без да отлепя очи от Анджело, на когото май се искаше играта да е свършила, за да може да я целува ексклузивно. След това беше ред на Брет — тя завъртя шишето лениво и сърцето на Джени прескочи два удара, когато гърлото му се насочи някъде между нея и Верена, но определено по-близо до нея.

— Оооо, на косъм — разочаровано възкликна Верена. — Давай, Джени, ти си.

— Ама не, моля ти се, шишето не посочи точно мен — каза тя. Колкото и да беше готин Анджело, от мисълта да се целува с друг, освен с Изи, ѝ призляваше. Нямаше начин да повтори това, което Кели току-що беше сторила — особено след Изи. Изглеждаше ѝ супер тъпо да целува, когото и да било друг.

— Какво става, Джени? Не искаш ли да играеш? — усмихна се Тинсли. — И редът на Верена ще дойде, не се тревожи.

Джени усети, че всички очи са приковани в нея. Мъглявата червеникава светлина в стаята изведнъж ѝ се стори гротескна. Очите на Кели я пронизваха. Гадост. Гадост. *Гадост*. Кели щеше да разбере, че има нещо, ако тя откаже да играе. С примряло сърце Джени допълзя до Анджело, а килимът под краката ѝ гореше. Спря се пред него. Той

изглеждаше замаян, но все пак изпълнен с решимост да продължи геройски играта. Тя бързо докосна с устни бузата му и се отдръпна.

— Не ни обиждай! Само истински целувки, моля! — Тинсли се наведе напред, косата ѝ падна тежко от двете страни на лицето, а виолетовите ѝ очи блеснаха като два лазера. — Няма от какво да се притесняваме, нали така? — Както винаги, гласът ѝ беше ведър и привидно безгрижен, но Джени знаеше много добре, че в момента Тинсли я подлага на изпитание и ако не го издържи, може спокойно да се прости с мечтите си за принадлежност към елита на „Уейвърли“. А това беше всичко, което искаше, нали така? Да бъде едно от красивите, популярни момичета, които са приятелки на Тинсли Кармайкъл. Подобен статут е безценен — със сигурност струва повече от една малка, миниатюрна целувчица по устата...

Без да казва нищо, Джени се обърна отново към Анджело и го целуна с език. Имаше намерение само да задържи за известно време устните си върху неговите, но Анджело беше истински вгълбен в играта и взе целувката им твърде присърце. Джени успя да издържи до три, преди да се отдръпне, след което се върна на мястото си в кръга, борейки се с порива си да вземе от шкафчето на Брет дезинфектанта за уста и да си направи гаргара. После хвърли поглед към Тинсли, с надежда да срещне одобрение в очите ѝ, но те изглеждаха точно така, както и преди трийсет секунди.

— Не забравяй да завъртиш бутилката — хладко каза тя и се облегна на леглото със скръстени пред гърдите си ръце. Приличаше на кралица, изгледала отегчено поредното посредствено изпълнение на една от своите придворни дами, готова за следващото. Подритна с върха на крака си бутилката към Джени.

В този момент Джени се почувства като в асансьор, неочаквано пропаднал с двайсет етажа надолу, и с ужасяваща яснота осъзна, че да спечели одобрението на Тинсли няма да е тъй лесно, като да целуне веднъж някакъв сервитьор в пицария. Тя завъртя покрусено шишето, като не спираше да хапе устни, за да не се разплаче като едно голямо бебе, каквото всъщност беше. Какво беше сторила? Джени се отврати от себе си — как можа да позволи на Тинсли да я изнудва така? И как щеше да го обясни на Изи? Нямаше търпение да измие зъбите си и да премахне ужасния чужд вкус в устата си.

— Кой е навит да играем на стрип покер? — Кели се изправи с клатушкане, а токчето на една от сатенените ѝ обувки прониза наядено парче пица, оставено на пода. Тя изруга и изхлузи крака си от обувката, която остана там, където си беше.

— Ще останеш ли и за тази игра, Анджели? — Сейдж седна до него и обви раменете му с ръка, разочарована, че не получи шанс да се целува с него, но пък изпълнена с ентузиазъм да замени този шанс с възможността да го види как се съблича.

— Предполагам, че бих могъл.

— Хей — Брет загрижено сръчка Джени, — искаш ли да се измъкваме оттук? Да гледаме телевизия долу или нещо друго?

Джени сграбчи ръката на Брет с благодарност; беше пияна и депресирана, и отчаяно се нуждаеше от уединение.

— Да, за бога! Моля те, нека тръгваме!

Брет се изправи и подаде ръка на Джени.

— Къде отивате? — настойчиво запита Кели, докато търсеше из бюрото си тестето карти, което обикновено държеше там. Брет се протегна и се прозя:

— Ще слезем долу и ще гледаме филм. Напих се. Ако продължа, ще ми стане лошо, а и не съм кой знае какъв картоиграч. — Тя взе една картонена чиния и сложи няколко парчета пица в нея, преди да се отпрати към вратата след Джени, която изглеждаше така, сякаш всеки момент ще заплаче. — Доскоро!

Кели тресна чекмеджето и присви очи. Брет изобщо не изглеждаше пияна. Поне не толкова, колкото Джени. Какво си въобразяваха те двете, та напускаха така безцеремонно срещата на „Кафе Съсайъти“, преди да е започнала истинската веселба?

— Брет е станала толкова отегчителна — отбеляза Тинсли и разбърка картите като истински професионалист. Подаде тестето на Селин, която се зае да раздава, без да спира да се кикоти и да ръчка от време на време вече доста пияния Анджели. Сейдж свали една шнола от костенуркова черупка от косата на Селин и я сложи на Анджели. Всички избухнаха в пиянски смях.

— Държа се като кучка цяла година — добави Кели, обидена на Брет, че отново пренебрегва компанията ѝ, — и сигурно затова не успя да задържи интереса на любимия си г-н Далтън.

Кели надигна нечия полупълна чаша и я пресуши. Знаеше, че се е натряскала до козирката, но така поне се спасяваше от самосъжаление. От къде на къде Джени и Брет бяха тъй задружни? Какво ги сближаваше така? Тя не би имала нищо против да се свие на някой от диваните долу, да се завие с кашмиреното си одеяло, да хрупа чипс и да гледа някой филм на Линдзи Лоън заедно с тях двете, стига да им беше *хрумнало* да я поканят. Тинсли се наведе напред и изрече тайнствено:

— Представете си, че знам причината за внезапното охлаждане на техните отношения.

— Ти!? — Кели се опита да не изглежда ужасена. Огледа се наоколо. Бени и Алисън си наливаха още за пиене и не им обръщаха внимание, а Верена, Селин и Сейдж бяха напълно обсебени от Анджело. Тинсли поклати лъскавата си грива.

— Дааа. Имахме много... много обещаваща среща миналата седмица. И той ще ме води утре в Ню Йорк, на малка романтична разходка — усмихна се гордо тя.

Кели извърна поглед. Как е възможно Тинсли да е *направила* това? Ами тоя Далтън? С колко ученички имаше намерение да се опита да спи? Горката Брет. Разбира се, че Тинсли беше виновна. Кели потръпна и се поколеба дали да не слезе долу и веднага да каже на Брет. Но после се сети, че Брет беше прекалено заета с *новата* си най-добра приятелка, Джени. Затова Кели се отказа и си наля ново питие. „Тинсли е отвратителна, точно така“, говореше си тя наум, „но поне е искрена. За разлика от нея Брет и Джени са не само отвратителни, но и потайни“. А може и виното да говореше вместо нея в ума ѝ, кой знае.

OwlNet Email Inbox

To: Eric Dalton's students and advisees
From: EricDalton@waverly.edu
Date: Вторник, септември 17, 8:55
Subject: Свободен ден

Скъпи ученици,

Поради непредвидени обстоятелства днес няма да съм в състояние да водя часове. Моля продължете с планираните в конспекта задачи.

Благодаря ви, ще се видим утре.

Искрено ваш,

ЕФД

OwlNet Email Inbox

To: CallieVernon@waverly.edu

From: BrandonBuchanan@waverly.edu

Date: Вторник, септември 17, 9:17

Subject: Болна ли си?

Ей, Кели,

В час по латински съм, но теб те няма. Искях само да проверя дали не искаш да ти донеса супа или бадемов кроасан... или сок?

С любов,

Брендън

[1] Американска поп рок певица, популярна през 90-те години.
— Б.р. ↑

[2] „Black Eyed Peas“ — световноизвестна американска поп група. — Б.р. ↑

За да избегне махмурлука, един бухал от „Уейвърли“ трябва да се поддържа добре хидратиран

Кели се събуди с такова главоболие, сякаш бе преживяла автомобилна катастрофа, а в устата си имаше вкус на дървени стърготини. Надникна изпод кашмирното одеяло и горещата заслепяваща слънчева светлина я поздрави. Колко е часът? Трябваше да отиде спешно до тоалетната, но всяко движение пронизваше мозъка ѝ от болка и тя не бе никак сигурна, че иска да напусне уютното си леговище, за да се срещне очи в очи с деня. Стомахът ѝ се бунтуваше — колко ли беше пила снощи? Имаше някакъв блед спомен как краде чужди пластмасови чаши с вино и други чаши, пълни с „Кола“ и ром. От миризмата на ром, който се носеше от някаква чаша на пода, започна да ѝ се гади, въпреки че в тялото си нямаше грам храна. Припомни си, че беше прекарала няколко часа в тоалетната, освобождавайки се от цялото му съдържание, което така или иначе се състоеше само от алкохол, тъй като беше пропуснала пицата. Не беше чудно, че устата ѝ е тъй суха. Трябваше да поеме някаква вода или щеше скоро да умре. И все пак колко беше часът? Беше вторник, нали така? Със сигурност в момента пропускаше някакви часове, но когато се опита да се сети точно кои, главата я заболя още по-силно.

Кели изрита одеялото и огледа пустата, окъпана в слънце стая. По пода все още се въргаляха кутии от пица. Протегна се към телефона си и го включи, а до него върху нощното шкафче видя бутилка минерална вода и капсули тилебол^[1]. Тинсли. Кели се просълзи. Тинсли никога не се напиваше като останалите и никога не забравяше да се хидратира. Врълхлетя я още един спомен от предната нощ — как Тинсли държи русата ѝ коса назад, докато тя е коленичила над тоалетната чиния. Кели представляваше една залитаща,

проклинаща, плачеща и потна развалина, а Тинсли бе седяла с нея в банята, беше я карала да пие вода и беше държала косата ѝ, за да не я изцапа, докато повръща. Тинсли я бе слушала да хленчи с часове за Изи и беше ѝ повтаряла, че всичко ще бъде наред и че той ще си получи заслуженото. Кели обичаше това момиче, пък ако ще и да беше откраднало г-н Далтън от Брет. Напълно откачена постъпка от нейна страна, разбира се, но не влизаше в работата на Кели. Нека Брет и Тинсли се оправят помежду си, това няма нищо общо с нея. Кели отвори бутилката с вода и погълна хапчето тилебол, след което пак се срути върху възглавницата с телефон в ръка. 10:30 сутринта. Отново се зави презглава, за да скрие досадното слънце. Имаше седем нови съобщения и поне едно от тях можеше да е от Изи, нали така? Премина с палец по бутоните и прегледа входящата поща. Пет съобщения от Брендън, две от Анджели — кога му беше дала номера си? Най-вероятно, след като беше спуснала език в гърлото му. Боже, какво ѝ ставаше?

Какво друго да ѝ става, освен че линее по един-единствен човек, който ни най-малко не се интересува от нея. Кели набра номера му, сгушена на сигурно място под одеялото. Може би Изи просто имаше нужда от малко време сам? Може би тя вече му липсва? Но телефонът му дори не иззвъня, а директно включи телефонен секретар: „Тук е Изи, оставете съобщение“. По-лошо от това, да оставяш махмурлийски съобщения на гласовата поща на бившето си гадже, беше да му оставяш пиянски съобщения, затова Кели беше благодарна, че Тинсли ѝ отне телефона снощи, иначе със сигурност щеше да направи и двете. Тя затвори капачето на телефона, преди да прозвучи сигналът и притисна лице във възглавницата. Дали е възможно някак да проспие целия този ден? Или тази година?

[1] Американското търговско название на парацетамол. — Б.р. ↑

Бухалът от „Уейвърли“ не издава чужди тайни

Във вторник сутринта Джени бродеше из кампуса, обзета от толкова силна вина, че просто не можеше да си намери място. Не успя да заспи през нощта, дори и след като Брет я беше измъкнала оттам и се бяха кикотили с часове на филма „40-годишната девица“. Джени се тормозеше от идиотския начин, по който се остави на Тинсли да я въвлече в историята с Анджело. Призляваше ѝ само като се сети! За бога, какво беше направила?!

Част от нея искаше да се крие цял ден под бебешкосиньото си одеяло, но другата част имаше чувство, че ще се задуши, ако трябва да диша един и същ въздух с Тинсли и Кели. Сега Джени беше навън и се разхождаше из двора, но усещаше все същото задушавашо бълбукане в главата си. Ако не се махне оттук веднага, имаше опасност да припадне. Тя извади новия си телефон и се обади на един човек, който със сигурност щеше я накара да се чувства по-добре.

— Муфулупугус — дълбокият баритон на Руфъс прогърмя силно в ухото ѝ. Гласът му предизвика усмивка на лицето ѝ, въпреки че се наложи да отдалечи слушалката от ухото си. — Как си, по дяволите?

— Ами... добре съм, тате — Джени се заигра с една дълга къдрица от косата си. — Просто искам да те помоля да се обадиш в офиса на „Уейвърли“ и да им внушиш да ми отпуснат свободен ден за профилактика на менталното здраве.

— Какво? Менталното здраве? Добре ли си?

Чудесно. Точно така — накарай го да се тревожи, че ще бъдеш изхвърлена от поредното училище.

— Да, добре съм, но имам нужда от един следобед в града. Не за шопинг или нещо такова, а за няколко музея, да кажем... Ти ще ме посрещнеш. Ще хапнем мекици при онези мексиканци...

— Няма начин, захарче. Ще помагам на Ванеса за филма й този следобед... В „Брайънт Парк“ има една катерица с наднормено тегло. Трябва непременно да проследим с какво се храни в рамките на 24 часа. Освен ако малко не послъгвам. Както и да е, ти ще се справиш там, нали? — гласът на Руфъс звучеше загрижено. — Мислех, че ти харесват добрите оценки, хокеят, ездата?

— Супер съм, кълна се — Джени кръстоса пръсти, докато изричаше лъжата. — Просто ми липсва градът. Малко е задушавашо... да си през цялото време тук, сред целия този чист въздух. Струва ми се, че съм получила пренасищане с кислород...

Баща й тежко въздъхна, но Джени беше убедена, че няма да може да й устои.

— Добре. Ще се обадя в офиса и ще кажа, че трябва да си дойдеш вкъщи за един ден.

Джени изцвърча радостно и се разсипа в благодарности. В секундата, в която затвори, тя се обади и си поръча такси, което да я чака на главния портал, след което прехвърча за миг през стаята в общежитието, за да си вземе портфейла.

Сега, когато знаеше, че може да напусне кампуса за ден, той вече не й се струваше така потискащ и задушаваш. Да, беше се прецакала, но с повече късмет Изи можеше да не узнае за това, пък и то беше една наистина незначителна целувчица. А и те двамата все още не бяха официално гаджета, нали... Джени нямаше търпение да хване следващия влак и да смени това покварено място с големия, чудесен град.

— Джени! — тя се завъртя, когато чу името си, и видя Изи да крачи през тревистия двор право към нея. Цялата се вкамени. Дългите му крака бързо стопиха разстоянието между тях и тя отново си помисли колко много го харесва. Днес беше с тъмнокафяви джинси (никога не го беше виждала с друго, освен с дънките „Ливайс“) и чисто бяла тениска. — Накъде бягаш?

— О, ами... отивам до града за днес... имам нужда да подишам, знаеш, малко мръсен въздух — Джени усещаше, че нервничи и беше убедена, че Изи вижда всичко през нея. Притисна червените си ботуши към тревата.

— Да, толкова много чист въздух може да не понесе на едно градско момиче. — Тъмен кичур коса падна пред очите му и той го

издуха обратно. — „Уейвърли“ те кара да се чувстваш като в гигантски сапунен мехур и понякога да забравяш, че нищо тук не е въпрос на живот и смърт.

— *Точно!* — усмихна се Джени. — Хей, искаш ли... искаш ли да дойдеш с мен? — спонтанно попита тя. Беше си представяла как се шляе сама из огромните зали на нюйоркския Музей на изкуствата, но какво пък, представата би била несъмнено по-завършена, ако съдържа и Изи. От друга страна, няколко часа насаме с него в истинския свят биха могли да омаловажат събитията, случили се снощи в сапунения мехур на „Уейвърли“. — Може да обядваме, да обиколим няколко музея...

— Наистина ли? — Изи се взря нетърпеливо и радостно в лицето на Джени, но после се сгърчи в отвращение. — О, не... сега съм на двоен изпитателен срок, заради оня тъпак Далтън. И тъй като не знам кои са му шпионите, може би не трябва да рискувам и да го вбесявам още повече.

Лицето на Джени посърна.

— Напълно бях забравила за това. Е, добре... Последното, което бих искала, е да те изхвърлят оттук...

— Освен ако... — Изи я прекъсна и се ухили доволно. — Далтън разпрати тази сутрин имейли, за да ни уведоми, че е болен. Може да се предположи, че няма да е наоколо... Да тръгваме!

— Но... — кафявите очи на Джени се разшириха.

Той грабна ръката ѝ и усещането на топлите му груби пръсти върху нейната кожа я накара да замлъкне. Влакът до града беше претъпкан, но Джени и Изи успяха да си намерят две места. Играха на разни игри в скицника ѝ и слушаха с по една слушалка неговия айпод, докато накрая „Гранд Сентръл Стейшън“ не ги посрещна. Хванаха такси до Музея на изкуствата, но преди да влязат вътре, Изи купи по един хотдог за двамата от близката сергия и те седнаха на стълбите, под ранното есенно слънце. Джени бе правила това толкова много пъти, хранейки надежда, че някое готино момиче като Блеър или Серена ще я забележи, или пък някой известен ще седне до нея и на следващата сутрин тя ще е звездата на жълтите медии — мистериозната компаньонка на прочут актьор например. Джени се облегна върху каменните стъпала и въздъхна. Години наред бе мечтала да бъде едно от онези момичета, за които хората постоянно говорят.

Сократ навремето е казал, че неизпитаният живот не си струва живеенето и Джени беше напълно съгласна с него. Разбира се, той вероятно е имал предвид, че животът трябва да се изпита лично, а не чрез ежедневен преглед на клюкарските колони в списанията, но това за нея беше едно и също. Знаеше, че е тъпо, но нищо не можеше да стори. Всички книги на света преливаха от поразяващо красиви и съблазнителни герои, чийто образ оставаше завинаги татуиран в съзнанието на останалите и ги караше да се усмихват или да стенат в горест само при мисълта за тях, която мисъл неизбежно и постоянно ги спохождаше. Ексцентричната Дейзи Бюканън от „Великият Гетсби“. Лили Барт от „Къщата на радостта“. Лаура на Петрарка, Беатриче на Данте... Джени не искаше някой да пише книги конкретно за нея, но мечтаеше да послужи като *вдъхновение* на книга. Нима това беше лоша мечта?

Сега обаче, рамо до рамо с Изи, тя изведнъж разбра, че вече не я е грижа дали е момиче, което Джей Гетсби, Хийт Феро или Тинсли Лудата-Кучка-Кармайкъл биха помнили години наред. Не ѝ пукаше даже дали някога отново ще я изтипосат по бельо на клюкарската страница на „Пейдж Сикс“. Всичко, което имаше значение в момента, беше Изи, седнал до нея на едно от най-любимите ѝ места на света, с малко петно кетчуп на бузата.

— „Уейвърли“ е малко място. Особено при старт като твоя — с внезапно и дълбоко гмуркане. — Той отхапа от хотдога си. — Но хората така или иначе бързо те опознават.

Джени избърса кетчупа от бузата му с палец и попита:

— Защо казваш това? — Тя нервно си замисли за гърдите си. Не много девойки в Академията, спретнати в редовните си кашмирени пуловери и кадифени поли, притежаваха D-чашка, с каквата беше надарена тя самата. Определено не ѝ се щеше да слуша сонети, посветени на гърдите ѝ. Изи преглътна.

— Защото... не знам, звучи глупаво... но у теб има някаква *искра*.

— У мен ли? — Джени сведе поглед към циментовите стълби, чувствайки се едновременно ужасно засрамена и ужасно поласкана. Изи отвърна с усмивка и за да смени темата, си поръча тур из музея, с екскурзовод Джени Хъмфри. Пресякоха няколко пъти коридорите на галериите, за да открият произведенията, които тя обичаше най-много

— една картина на Сезан с ябълки, разпръснати върху маса; розов портрет на Климт, изобразяващ красивото младо момиче, което Джени мечтаеше да бъде; тихия Вермеер и неговата жена с кана за вода; мъгливия Джордж Инес и девойчето, скитащо в овощна градина, а също и изящно калиграфираните ислямски ръкописи. Изи спираше пред всяко от тях, мълчаливо наблюдаваше, а после се обръщаше към нея, за да я целуне.

Джени знаеше, че никога повече нямаше да погледне тези картини по същия начин. Сега те бяха се превърнали в нещо повече от любимите ѝ произведения на изкуството. Сега бяха неразривна част от най-щастливия ден в нейния живот.

Бухалът от „Уейвърли“ може да пази тайни, особено ако те са пикантни

— Искан ми се да не трябва да я връщам — нацупи се Тинсли. Тя постави чашата с мартини върху стъкления плот и свали антикварното скъпо бижу от ръката си. — Но все пак ти благодаря, че ми я даде за малко.

— Удоволствието беше мое — усмихна се Ерик към нея и тя улови погледа му. Бяха пристигнали в хотела преди час и се настаниха в елегантния бар, докато пиколото пренесе багажа в стаята им. Пиеха вече трето мартини, макар да не бяха стигнали до първа целувка. — А сега... Стигнахме до...

— Тайните — прекъсна го Тинсли. След виртуалния им флирт тя си беше представяла как в мига, в който се затворят вратите на колата му, двамата ще започнат да разкъсват страстно и нетърпеливо дрехите си и ще го направят там, на задната седалка. Вместо това обаче Ерик я беше помолил да му разказва истории за семейството си и беше я занимавал с истории за баща си. Като цяло денят до момента беше тотално скучен и не-секси, и тя с готовност би внесла необходимата промяна. — Кой не обича сочните тайни?

— Е, аз поне ги обичам — Ерик се наведе към нея.

Така. Сега беше малко по-добре.

— Сигурно знаеш някои по-пикантни, хм? — закачи го Тинсли. По някаква причина тя очакваше от него да признае, че е харесвал Брет, но това се е променило в секундата, в която е зърнал нея. Искаше да чуе колко по-интелигентна, сексапилна и готина е тя.

— Аз ли? Неее... — той седна и отпи отново от чашата си. Барманът пушна някакъв сладен джаз, сякаш прочел мислите на Тинсли. — Но пък съм сигурен, че *ти* знаеш.

— Хм — тя се престори, че разсъждава. Ако нямаше смелост да започне пръв, сега щеше да го улесни. — Ами, имам една приятелка... Брет...

Ерик се прокашля. В хотела влезе високият супермодел, когото Тинсли бе виждала на миналогодишните ревюта на „Блумарин“^[1], но Ерик не свали очи от нея.

— Тинсли, аз...

— Е, то не е точно моя лична тайна... — продължи тя и откъсна погледа си от супермодела, — но тази моя приятелка разказа на всички в „Уейвърли“, че семейството ѝ уж спасявало кайри или каквито и да са там птици, в Нюфаундленд, въпреки че баща ѝ всъщност прави липосукции в Ню Джърси! Можеш ли да *си представиш*?

— Да, Брет ми спомена за това веднъж — Ерик огледа нервно сумрачното помещение. — Така че, предполагам, тайната не е особено пикантна.

Чакай малко, какво? Това беше най-голямата тайна на Брет и тя я беше споделила с Ерик? С Ерик *Далтън*? Тинсли внезапно изпадна в паника, че флиртът му с Брет може да е бил нещо повече, отколкото бе допуснала. Може би той все пак *не мислеше*, че Тинсли е по-секси и по-красива от Брет?

— Нямах представа, че сте били толкова близки — промърмори тя студено.

— Не бъди такава — сгълча я той и Тинсли с изненада установи, че това ѝ харесва. Почувства се като палава ученичка, каквато и беше. Ерик се пресегна, взе брадичката ѝ в ръка и потърси очите ѝ. — Сигурен съм, че го чуваш непрекъснато, но ти наистина имаш *най-удивителните очи!*

С тези думи той се наведе към нея, за да я целуне. В момента, в който устните им се сляха, Тинсли си помисли, че да, непрекъснато ѝ повтаряха само това. Цяла вечност чакаше да чуе например, че бенката зад ухото ѝ е най-сексапилното нещо у нея, но досега никой дори не беше я забелязал. Когато Ерик плъзна ръка по шията ѝ и докосна с ръка застъпващото се деколте на ефирната ѝ синя рокля, тя отметна назад гъстата си тъмна коса. Можеше поне да му даде *шанс* да забележи бенката ѝ, нали така?

— Дали да не се качим в апартамента си вече? — прошепна Ерик задъхано.

— Нека го направим.

[1] Blumagine — италианска дизајнерска марка. — Б.р. ↑

*Добрният бухал никога не заговорничи... но
злият би могъл*

Рано привечер Джени и Изи се бяха настанили удобно на една уютна маса в „Балтазар“ — оживената изискана бирария в Сохо, в която сервитьорите дори не трепваха с мигли, ако някой поръча цяла гарафа пино ноар^[1]. Джени се облегна назад върху тапицираната с червена кожа пейка и попи с наслада атмосферата на тъмното помещение с дървена облицовка, високи тавани и Изи, седнал до нея. Масите бяха близо една до друга, претъпкани с добре облечени любители на модерния живот, които загряваха с аперитиви за предстоящата вечер в града. Гигантско и много старо парижко огледало висеше над главите им. Поръчаха си стекове с пържени картофи и Джени отпи от чашата вино.

— Ще изляза навън, за да си прегледам съобщенията. Искам да съм сигурен, че Далтън не се е обаждал, за да ме провери или нещо такова — Изи завъртя с досада очи. — Ей сега се връщам. Не изяждай всички картофи без мен, ОК?

— Нищо не обещавам! — Джени докосна косата си, за да се увери, че баретата ѝ не се е свлякла и отникъде не се показват наелектризиращи коси. — Бленувам отдавна тези картофки.

— Веднага се връщам — отвърна той и я целуна бързо по устните, които просто бяха създадени за целувки! Колко добре се чувстваше насаме с Джени извън кампуса, без да се притеснява, че Кели ще разбере. Изи си проправи път през плътно наредените маси, като си каза, че непременно трябва да отиде някой път с Джени в истинска парижка бирария. Сърцето му подскочи като си я представи за миг в парижкия апартамент на неговите родители — легнала на малкото френско легло, напълно гола.

Той излезе на шумната улица Сохо и изведнъж се озова на сред тълпи от забързани хора, отдали се на вечерно пазаруване, помъкнали кафяви хартиени чанти „Блумингдейлс“ и елегантни черни торбички „Барнис“^[2]. Отне му само секунда да разпознае момичето, застанало пред него, облечено в бохемска кашмирена туника с колан върху морскосиня рокля от шифон, чието застъпващо се деколте беше на път да се отзастъпи. Изи допусна, че изразът на неговото лице е много подобен на шокирания вид на Тинсли, когато тя се обърна и го видя. *Какво по дяволите правеше Тинсли тук?* Тя бързо възвърна самообладанието си и свали цигарата от усмихнатите си червени устни.

— Мислех, че си в изпитателен срок.

Изи се загледа в нея и внезапно се сети, че на излизане от гората преди няколко дни двамата с Джени бяха мярнали Тинсли. Значи тя все пак ги беше видяла.

— Пак ли ще ме издадеш?

Тинсли присви грижливо гримираните си очи. Дръпна от цигарата още веднъж, докато подбираше внимателно думите си.

— Знам, че си с Джени. Видях я вътре. Но знаеш ли какво? — лицето ѝ доби самодоволно изражение и Изи стисна юмрук в джоба си. — Твоята сладурана беше и с друг онази вечер. Е, как ти се струва сега малката ти приятелка?

Един момент. Моля? За миг стомахът на Изи се сви, но после осъзна от кого идва информацията — от коварната Тинсли, вбесена, че вече не е център на внимание.

— Майната ти. Не вярвам на нито една твоя дума. — Той отвори вратата, за да се върне вътре. — Имаш сериозни проблеми, знаеш ли?

— Не само аз — сладко му се усмихна в отговор Тинсли. Усмивка, от която Изи изтръпна.

Докато отиваше към Джени, той се помъчи да се успокои. Искеше да се наслади на остатъка от вечерта и да забрави за онази ревнива кучка отвън. Разбира се, че би говорила така за Джени, която беше сладка и мила, и искрена — три качества, които никой *никога* не би приписал на Тинсли.

— Бързо, сядай! — Джени грабна ръката му и го дръпна в сепарето. — Виж!

Изи обърна глава и погледна през прозореца, убеден, че ще срещне дяволските очи на Тинсли, вторачени в тях. Вместо това обаче съгледа Тинсли да върви надолу по улица „Спринг“, хванала интимно някого под ръка. Далтън.

— Мислиш ли, че ни видяха? — попита Джени, загрижена за изпитателния срок на Изи.

Той кимна, все още загледан навън.

— Сигурно са ни видели, но аз имам идея — отвърна той замислено.

Идея, която определено щеше да използва, за да детронира Далтън.

[1] Pinot noir — сорт френско грозде, от което се прави едно от най-скъпите и популярни червени вина в света. — Б.р. ↑

[2] „Блумингдейлс“ и „Барнис“ — големи магазини за маркови аксесоари и облекла. — Б.р. ↑

Един бухал от „Уейвърли“ трябва да докладва случаите на непристойно поведение сред академичния елит

Изи винаги очакваше с нетърпение часа по френска литература за напреднали, всяка сряда сутрин, но днес беше нетърпелив и по друга причина — това беше единственият час, който караше заедно с Брет Месършмит, а в момента се нуждаеше спешно от нейната помощ. Трябваше да докладва Далтън, преди Далтън да успее да го изключи. Брет. Тя беше префект на класа. Ако тя обвини Далтън в нещо, всички щяха да ѝ обърнат внимание и да ѝ повярват.

Мадам Клобер стоеше пред класната стая, със сивата си дълга коса, прибрана елегантно назад. Тя беше една от онези дами, чиято красота годините само подсилваха. Скулите ѝ бяха безупречно изваяни и притежаваше лебедова шия и тяло на балерина. Французойките винаги са страхотни.

— Мосю Уолш, влезте — тя стоеше и го чакаше на вратата, за да я затвори зад него.

— Bonjour, madame^[1].

Изи се вмъкна вътре и се плъзна на празното място пред Брет. Тя го погледна с типичните за нея повдигната вежда и полуусмивка. Кожата ѝ бе добила значително по-добър тен, отколкото през последната седмица.

— Благодаря ви, че сте тук. Сега можем да започнем. — Тя държеше купчина листи и започна да ги раздава между редовете. — Моля групирайте се по двойки и отговорете на десетте въпроса от този кратък тест. — Тя плесна с ръце и добави: — Разполагате с десет минути.

Изи се завъртя на стола си.

— Мадмоазел Месършмит, ще ми окажете ли честта?

— Mais oui^[2]!

Брет беше облякла войнишко зелен пуловер, който караше очите ѝ да греят в още по-изумруден цвят, и средно къса пола в цвят каки. Изглеждаше неотразимо хубава, млада и невинна. Изи разбираше какво у нея би привлякло Далтън, но не проумяваше как е възможно да е толкова подъл, че да се възползва.

— Слушай... — каза Изи, след като отговориха на половината въпроси. Гледаше встрани от нея, за да не я смути. — Чух разни неща, разни слухове... но има ли нещо, което действително се е случило между теб и г-н Далтън?

Брет зяпна и разкри платинена пломба на един от долните си кътници, която Изи преди не беше забелязвал. После бързо се стегна и му метна свиреп поглед, който беше по-скоро отбранителен, отколкото ядосан.

— Върви по дяволите.

— Не, не, нямам намерение да ти причинявам неприятности или каквото и да било друго — изстреля Изи, докато въртеше в ръцете си писалката с мастило. — Знаеш, че никога не бих го направил.

Брет го изглежда подозрително. Какво искаше всъщност той? Обикновено не се вълнуваше от клюки, а сега я разпитваше със странна настойчивост... Тя прехапа устни и се престори, че е погълната от листа с въпросите, докато мадам Клобер не напусна стаята.

— Защо питаш? — вдигна глава Брет.

— Вероятно няма да ти хареса да чуеш това, но вчера в Сохо срещнах Тинсли... — Изи направи пауза. — Беше с г-н Далтън.

Брет остави думите да проникнат бавно в мозъка ѝ. Когато най-сетне асимилира значението им, буквално ѝ призля. *Знаеше си.* Знаеше, че гривната върху ръката на Тинсли беше платинената гривна на Ерик. Как е възможно? Защо го беше *направила*? И Ерик — нима е означавала толкова малко за него, че в секундата, в която е зърнал Тинсли, е решил да я захвърли като чифт миналогодишни обувки „Прада“? Тя, Брет, беше такава *идиотка*...

— Какви... подлеци! — Брет не можа да измисли по-силна дума. Образът на Тинсли и Ерик, излегнати върху спалнята на някой апартамент в „Сохо Гранд“, я изпълни с гняв. Ами ако наистина се беше отдала на Ерик? В този момент объркването ѝ прерасна в дива

яроост. Той я беше излъгал. Той я отблъсна не заради желанието си да бъде морален и разумен, а заради желанието си да го направи с Тинсли. — Този човек трябва да бъде арестуван.

— Да, но на практика няма начин да докажем, че са били заедно. Само защото сме ги видели в Ню Йорк не означава, че... — Изи въздъхна.

— Означава. За всеки, който познава Тинсли.

Брет нервно си играеше с тънките златни халки на ухото си. Същите тези халки, които Ерик така нежно бе целувал. Всичко е било просто едно представление, ядно си помисли тя. Изи отпусна гръб и каза:

— А и не бих искал историята ви да става публично достояние. Сигурен съм, че вече преживя достатъчно покрай нея.

От мисълта да признае пред цялата администрация на „Уейвърли“ — подробно и в детайли — всичко, случило се между нея и Ерик... г-н Далтън или какъвто е там, Брет се почувства зле. Тя поклати глава.

— Да, определено мисля, че не бих могла да го направя.

— Тогава ще трябва да го хванем за нещо друго — сви рамене Изи.

Мадам Клобер отвори вратата на класната стая.

— Бързо! Бързо! — извика тя повелително. — Само десет минути!

Брет разтърси косата си и започна разсеяно да прехвърля страниците на книгата пред себе си.

— Чакай малко... — тя рязко затвори книгата върху бюрото си и сграбчи Изи за ръката. — Когато бях у тях, видях на нощното му шкафче плик с трева. Дали това няма да свърши работа?

— Но ти не можеш да кажеш на декан Меримаунт къде си я видяла... — Изи затропа с пръсти по бюрото. — Освен ако...

— Освен ако... — продължи Брет, уловила мисълта му — не кажа, че съм била у тях, за да взема някакви документи на Дисциплинарната комисия и той ми е предложил да пушим марихуана заедно... Ще посоча къде точно се намира тревата в дома му и... — Изи кимна и довърши изречението:

— И какво би отвърнал Далтън? Че това изобщо не е вярно и че ти просто си видяла пликче с трева върху шкафчето, докато сте

прекарвали заедно нощта?

Устните на Брет се разтегнаха в екзалтирана усмивка.

— Няма да рискува и да отрече, принуждавайки ме да разкажа истината. Представи си само — потомък на Далтънови, обвинен в изнасилване?

Изи изглеждаше така, сякаш бе готов да я прегърне.

— Ще бъде принуден да си подаде оставката.

За първи път, откак беше започнала цялата сага с Ерик Далтън, Брет почувства нещата отново под свой контрол.

— Именно.

След часа по френски Изи пожела късмет на Брет с потупване по рамото. Тя му се усмихна храбро и замарширува директно към офиса на Меримаунт в „Стансфийлд Хол“. Секретарят на декана, г-н Томкинс — оплешивяващ мъж, който винаги носеше вратовръзки на цветя — беше седнал зад дъбовото си бюро, когато тя влезе.

— Здравей, Брет, скъпа! — Възрастните неизменно харесваха Брет, а г-н Томкинс се отнасяше с нея така, сякаш тя беше най-светлият слънчев лъч, озарил деня му. — Какво мога да направя за теб?

Брет изпъна рамене и каза с възможно най-служебния си глас:

— Бих желала да говоря с декан Меримаунт, моля. Ръката на г-н Томкинс се поколеба върху копчетата на вътрешната уредба, докато се канеше да набере номера на декан Меримаунт.

— За какво да му предам, че се отнася срещата ви?

— Поверително е — извинително се усмихна Брет. *Но не за дълго.*

[1] Добър ден, госпожо (фр.). — Б.р. ↑

[2] Да, разбира се (фр.). — Б.р. ↑

Мъдрият бухал от „Уейвърли“ никога не се държи зле с тези, които са в неравностойно положение

След като синьор Жиралди приключи най-накрая с часа си по италиански за напреднали и с мъчителната лекция за историята на сонетите на Петрарка, Тинсли тръгна през двора, а токчетата на велурените ѝ обувки „Москино“^[1] се забиваха в разпръснатите ранноесенни листа, нападали по земята. Само преди няколко часа се бе завърнала от срещата с г-н Далтън и все още чувстваше устните му на шията си. Е, не бе успяла да го шокира с пикантната тайна за произхода на Брет, но поне си отмъсти заради Кели. Въпрос на време беше Изи да бъде привикан в офиса на декан Меримаунт, където да завари Ерик и рапорта за нелегалното му пребиваване в Ню Йорк и нарушената пробация. Кели никога повече няма да го види, а глупавата Джени щеше да получи точно това, което заслужаваше. Тинсли прехапа бузите си, за да не се усмихне от внезапния прилив на сила и власт, който изпита. Тинсли Кармайкъл *отново беше тук.*

Изведнъж усети чифт познати очи върху себе си и се обърна, за да фиксира русокосото, небрежно облечено момче, изпънало се мързеливо върху стълбите на Параклиса. По лицето на Хийт Феро се разля блажена усмивка, когато забеляза, че е привлякъл вниманието ѝ. Тинсли незабавно смени посоката си и се насочи към него, изпитвайки наслаждение от начина, по който той съзерцава дълбокото У-образно деколте на роклята ѝ с ренесансови щампи. Фината италианска коприна галеше кожата ѝ, а очите на Хийт следваха движението на бедрата ѝ, докато тя не го доближи и не постави десния си крак на най-долното стъпало.

— Как е, Феро?

— Радвам се на пейзажа — Хийт протегна ръце във въздуха. Беше облечен в тениска с умишлено състарен дизайн и надпис „Супермен“. Тинсли прокара идеално розов нокът по бузата си и отбеляза:

— Харесвам тениската ти.

— Сядай — предложи ѝ Хийт и потупа скута си.

— Мечтай си — Тинсли кацна на стъпалото над Хийт, а голите ѝ колене се оказаха на нивото на лицето му. Той ги позяпа за момент, преди да се отдръпне и да ѝ направи място.

— Някакви планове за уикенда? — попита го тя.

— О, този уикенд... но, разбира се! — Хийт премлясна с уста и потри ръце. — Позволих си волността да резервирам два президентски апартамента в „Бостън Риц“, свързани един с друг. С изглед към градините от огромното джакузи.

— Хм. Звучи страхотно. Само да не си забравя банския...

— Или пък го забрави — сви рамене Изи. — Както искаш.

— Би ти харесало, нали, мръсничко? — Тинсли направи гримаса към него.

— Искан ли питане? — Хийт се прозя и затвори очи, очевидно ангажиран с представата за Тинсли — гола в бълбукащата вана, пълна с гореща димяща вода — с тъмна дълга коса, събрана на кок над главата. Тя го плесна закачливо с опакото на ръката си.

— Можеш ли поне пет минути да мислиш за нещо друго, освен за голото ми тяло? — престорено го сгълча тя, както обикновено доволна от ласкателствата му.

— Мога, но с огромни затруднения.

Тинсли се наведе към него и снижи глас:

— Кои, според теб, ще се порадват на взаимни ласки този уикенд?

— Освен нас двамата ли?

— Стига — Тинсли завъртя отегчено очи.

Хийт посочи надписа „Супермен“ на гърдите си и каза:

— Очевидният отговор е: Изи и малката г-ца Огромен Бюст. — Хийт беше разочарован, че бе успял само да целуне Джени веднъж, и то така пиян, че едва си спомняше. Не би имал нищо против да усети това малко хубаво тяло в ръцете си. — Ако все още не са го направили, разбира се.

— О, готов ли си за сочна клюка? — усмихна се Тинсли. — В понеделник я видях да се целува с някой, който определено не беше Изи.

Това момиче я дразнеше. Всички намираха сладката ѝ мила усмивка и ругените ѝ свежи страни за много симпатични, но да скочиш върху гаджето на Кели в секундата, в която те късат? Колко симпатично е това? Тинсли не бе виждала Кели от завръщането си с Далтън тази сутрин, но знаеше, че трябва да я намери и да ѝ каже, че е засякла Изи и Джени в Ню Йорк.

— О, така ли? — Хийт заговорнически потри ръце. — Колко интересно.

— Както и да е. И кои други ще флиртуват, казваш? — смени темата Тинсли, доволна, че е посяла семената на слух, който с положителност щеше да разцъфти в класически скандал.

— Не знам... Райън Рейнълдс иска да направи постъпления към Брет — вярва, че има добри шансове.

— В някой друг живот може и да има — смръщи се Тинсли. — Тя не е чак толкова *отчаяна*.

— И като говорим за отчаяние... — Хийт кимна с глава по посока на вътрешния двор. Брендън Бюканън вървеше към тях, обут във вълнени панталони на тънко светло райе и сиво поло „Дзения“ под идеално изгладения си кафяв униформен блейзър.

— Изглеждате подозрително, пичове — спря той пред тях. — Да не обсъждате правителствени тайни?

— Топло, топло. Говорим за предстоящия уикенд — Хийт извади пакет цигари от един страничен джоб на панталоните си, а Брендън се обърна към Тинсли:

— Как е Кели, между другото?

— Добре е — Тинсли го погледна изпод вежда. Кога най-сетне Брендън ще я забрави? — Всъщност много е добре.

Брендън постави блестящата си обувка „Салваторе Ферагамо“ върху най-долното стъпало. Може би единственото момче в „Уейвърли“, което лъска редовно обувките си. Маниак. Брендън беше свръхметросексуален — перфектният му стилизиран гардероб и невидимите пори по лицето бяха нещо крайно неестествено за едно момче. Нищо чудно, че Кели го заряза заради Изи Уолш, когото Тинсли

намираше за свръхсексуален. В такъв случай какъв беше Хийт? Не метро и не свръх, а просто сексуален?

— Не съм я мяркал наоколо — Брендън се наведе и отстрани нещо мръсно от обувката си.

— Е, ами... — Тинсли сви рамене, — тя е заета.

— И в столовата не е идвала скоро, пак ли е спряла да яде?

Колко мило от страна на Брендън да се тревожи така за добруването на Кели. Въпреки че тя действително беше отслабнала твърде много. Преди Тинсли да успее да му отговори, Хийт избухна в смях, грабна в ироничен жест ръката ѝ и захлипа:

— Ти трябва да ми кажеш! Моля те! Тя пие ли си мултивитамините? Написа ли си домашното по биология? — Хийт се задави в бурен смях. — Брендън, звучиш като майка ѝ, по дяволите!

Брендън се взря ядосано в него.

— Гледай си работата, Хийт. Е, колко стаи взехте в „Риц“? — небрежно попита той, за да отклони разговора в друга посока.

— Два президентски апартамента.

— Ще има ли достатъчно място? — намръщи се Брендън. — Няма ли да сме десетина-дванайсет човека? Къде ще спят всички?

Хийт скочи и затанцува с бедра, сякаш въртеше невидим обръч.

— Къде ще спят всички? — повтори той с висок фалцет, което развесели Тинсли. — Брооо, ако зависи от мен, няма да има никакво спане!

Брендън го погледна с досада и каза:

— Може би трябва да взема отделна стая. За мен и Кели.

— И защо? За да гледате филми? — Хийт избухна отново в смях. — „Джери Макгуайър“^[2] например? Пич, т'ва ще е шибано *парти*, а не пенсионерски сбор!

Тинсли не спираше да се кикоти. Хийт непременно ще е следващото момче след Анджело, официално вписано в списъка за потенциални завоевания на „Кафе Съсайъти“. Макар Кели да го смяташе за простак, той беше десет хиляди пъти по-забавен от Брендън. Да, точно така — момичетата от клуба биха си прекарвали чудесно с Хийт, а той пък би изгубил ума и дума от щастие. Тинсли се огледа наоколо, докато Хийт и Брендън се джафкаха като деца. Разни новаци я зяпаха със страхопочитание, докато вървяха към вътрешния двор, но тя не ги удостои с внимание, а само се протегна и прозя. Беше

толкова хубаво, че се върна... Хм, едно момиче като че ли я гледа особено настойчиво... о, дявол да го вземе. Беше онази Ивон, момичето албинос, което винаги се опитваше да се присламчи към нея, когато имаха задачи по двойки в часа по италиански. За щастие Тинсли притежаваше вроден талант да отбягва нежеланата компания. Сега обаче се проклрнаше, задето не успя да се престори навреме, че не забелязва Ивон, която вече вървеше към тях, облечена в бяла риза с копчета и тъмносини панталони, осеяни тук-там с малки зелени жабки. Жабките, разбира се, правеха панталона предназначен единствено за домашна употреба, но Ивон явно не го съзнаваше.

— Здравсти, Тинсли! — изкръка тя, но не събра смелост да я погледне в очите и вместо това ги фиксира някъде около челото ѝ.

Тинсли я дари с кратка, служебна усмивка, за да я окуражи да продължи по пътя си, но Ивон или не я забеляза, или пък по някаква причина беше твърдо решена да я заговори.

— Всички разправят за вашето бостънско парти. Чудех се, кой ще идва? Всеки от общежитието ли може?

Тинсли усети, че Хийт и Брендън я наблюдават, а Хийт едва сдържа смеха си. Какво си въобразяваше това девойче пред нея!? Че ще ѝ отвърне ведро: „О, ама разбира се, че може! Ела с нас, но непременно вземи и джаз бандата си или приятелите от клуба по математика?!“ Тя положи усилия да изтрие от лицето си снизходителното изражение и насили гласа си да звучи малко по-мило, отколкото спонтанно ѝ се щеше. Би било неетично да унижава Ивон заради неравностойното ѝ положение и пълно невежество.

— Само за членове на тайните клубове. Съжалявам.

Пробвай пак в някой друг живот.

OwlNet Email Inbox

To: Waverly Students
From: DeanMarymount@waverly.edu
Date: Сряда, септември 18, 15:01
Subject: Ерик Далтън — оставка

Уважаеми ученици,
От днес Ерик Далтън вече не заема позицията си в „Уейвърли“.

Неговите предмети „История на древните цивилизации“ и „Латински език“ ще бъдат преподавани от други оторизирани представители на съответните отдели, докато не бъде намерен подходящ заместник. Програмата за утре остава непроменена. Учениците, чийто съветник беше Ерик Далтън, ще бъдат пренасочени към друг. Отговорниците на общежитията скоро ще ви информират по-подробно.

Благодаря ви за съдействието:

Декан Меримаунт

OwlNet Instant Message Inbox

АлисънКуентин: Уау, можеш ли да повярваш, че разкараха Далтън? Самото слушане на рециталите му на Каталус ме възбуждаше...

АлънЖирар: Ако латинският те възбужда толкова много, ела в стаята ми и ще гледаме Калигула.

АлисънКуентин: Колко си груб... Това е порно!

АлънЖирар: Не е порно. Исторически филм е.

OwlNet Instant Message Inbox

ХийтФеро: Чух, че хванали Далтън да пуши опиум в стаята за редки книги — бил гол, с новачките от класа си по латински.

ИзиУолш: Продължавай да си измисляш.

ХийтФеро: Звучеше знойно, пич. И като говорим за знойно, мацката ти май доста се е разиграла наоколо.

ИзиУолш: Затваряй си устата, пич.

ХийтФеро: Честно. Чееестнооооо...

Owl Net Instant Message Inbox

РайънРейнълдс: Сега, след като гаджето ти вече го няма... Искаш ли да излезем заедно някой път?

БретМесършмит: Ъ... какво? Мислех, че целта ти е Тинсли...

РайънРейнълдс: Може би и двете ще искате??

БретМесършмит: Не ми пиши повече.

[1] „Moschino“ — италианска модна марка. — Б.р. ↑

[2] Американска романтична комедия-драма (1996). — Б.р. ↑

Интелигентният бухал разбира, че да живееш с някого не означава да го познаваш

Тази вечер целият кампус жужеше развълнувано около вестта за оставката на Ерик Далтън. В секундата, в която имейлът от декана се появи в пощите им, всеки вече имаше собствено мнение за това, защо са изритали Далтън, макар Кели да беше сигурна, че знае истинската причина: очевидно Брет беше разбрала за Тинсли и Далтън.

Кели бутна вратата към столовата и се сблъска с опияняващата миризма на препечен боб. Мексиканска вечер. *Страхотно*. Тя постави ръка върху стомаха си, сякаш за да се убеди, че все още е плосък, и се заигра с падналото деколте на бледочервената си кашмирена блуза. Въпреки че сега Тинсли беше останала единствената ѝ приятелка, Кели не можеше да не изпита удовлетворение и заради Брет. Само се надяваше, че те двете няма да се удушат взаимно в съня си; само това искаше сега.

— Можеш ли да повярваш!? — Кели се завъртя и видя зад себе си Тинсли, която изглеждаше необичайно обезпокоена. Въртеше трескаво копчетата на копринената си викторианска блуза с висока яка. Тялото ѝ беше почти изцяло покрито и въпреки това всички момчета я зяпаха... На Кели ѝ идеше да ѝ оскубе косата от ревност.

— Е, хайде, не е толкова изненадващо — Кели намести гривната си, — знаеше, че Брет все някога ще отвърне на удара.

Тинсли я погледна свирепо, а после бавно се усмихна.

— Значи все пак е била Брет, нали?

— Ами, трябва да е тя — двете момичета тръгнаха да си вземат храна, — защо иначе Далтън ще подава оставка? Освен ако не е решил, разбира се, че не може да се справи с жена като Тинсли Кармайкъл — Кели сподавено се изсмя.

— Със сигурност нямаше никакви оплаквания онази вечер — отвърна ѝ Тинсли.

— Говори ли вече с него?

Тинсли взе таблата си. Никога не би го признала пред друг, но голяма част от интереса ѝ към Далтън се дължеше само на факта, че го отнема от Брет. Ако този фактор не беше налице, би изчезнало и желанието ѝ да флиртува с него. Вчера не беше ѝ хрумвало да му пише имейл, за да го пита какво става, тъй като всъщност това изобщо не я интересуваше. Време беше да направи следващия си ход.

— Не — каза тя.

— А ще го направиш ли? — Кели потракуваше с нащърбените си нокти по пластмасовата табла, докато чакаха на опашката за мексиканското обедно меню.

— Такос, пфу... гадост — Тинсли сбърчи нос. — Изглежда ще я караме на салатата тази вечер.

Тя се насочи към бара със салати и Кели я последва, като все още очакваше отговор на въпроса си. Тинсли обаче изглежда мислеше за друго. Не можеше да си представи по-тъп момент да съобщи на Кели лошите вести — насред столовата и пред цялото население на „Уейвърли“ — но искаше да го направи, преди да се приберат в стаята си тази вечер, за да бъде подготвена. Стисна червените си устни и каза:

— Има още нещо, което трябва да знаеш.

— Какво? — Кели взе една бяла чиния, все още топла от съдомиялната, и застанала от другата страна на салатения бар, започна да трупа купчинки прясно измити зелени листа в нея. Тинсли остави таблата си.

— Наистина съжалявам, че се налага аз да ти го кажа, но не искам да го научиш от някой друг — тя пое дълбоко въздух и Кели се вторачи в нея с нарастваща тревога. Очите им се срещнаха над стъклената витрина. — Джени и Изи определено са заедно.

— Какво? — Кели замръзна с голямата лъжица в ръка. Температурата на тялото ѝ мигновено спадна с двайсет градуса, а ръцете ѝ се навлажниха от студена пот. Тя пусна дървената лъжица обратно в купата. — Това не може да е вярно.

Тинсли бързо вдигна таблата си и мина от другата страна на бара, за да се приближи към Кели, която сякаш всеки момент щеше да припадне.

— Съжалявам, Кели, наистина! Но е вярно. Видях ги в Ню Йорк.

— Но това не означава, че... — гласът на Кели се изгуби. Съжалителният поглед на Тинсли можеше да означава само едно — че това наистина е вярно. Изи харесва Джени? Тази *скарйда*? Тези деформирани гърди? Наистина ли? Джени я беше уверила, беше се *заклела*, че няма нищо между тях! Тази *лъжкия*! — Тинсли, как е възможно да го е направила? Та ние живеем заедно! Говорим си всеки шибан ден! Как е могла да не ми каже?

Тинсли докосна ръката на Кели.

— Сигурно не е искала да те вбесява.

— Тази кучка! — Кели потрепна и видя, че държи вилицата си така, сякаш се кани да прободне някого. Ако Джени искаше да се събуди жива утре сутринта, най-добре беше да си намери друго място за спане.

Един бухал от „Уейвърли“ никога не влиза в битка без солидно подкрепление

— Чакай малко! — Джени забеляза Брет на излизане от библиотеката. Червената ѝ коса подскачаше енергично, докато тя слизаше по стъпалата. Всъщност токчетата на обувките ѝ „Прада“ едва докосваха пода и тя почти връхлетя върху Джени, след което се усмихна.

— Здравсти! — поздрави я Брет и махна кичур коса от очите си.

— Хубаво е да те видя отново усмихната! — Джени праметна през раменете си презрамката на тежката велурена чанта. Беше твърде обемиста, за да я носи само на едното рамо, но пък мразеше начина, по който презрамката минаваше през гърдите ѝ, привличайки още излишно внимание към тях. Естествено с раница щеше да е още по-зле. Брет се изкикоти и каза:

— Знам, че не трябва да съм толкова щастлива, но нищо не мога да направя. Това е просто... поетична справедливост! Независимо че Тинсли *ще* ме убие. — Мисълта да споделя стая с Тинсли сега направо я съсипваше. Не беше за вярване, че едва миналата година си правеха взаимно маникюр и споделяха съкровенията си тайни. — Не съм я виждала, откак се разнесе новината.

Те се смееха тихо, докато се връщаха към общежитието. Вратата към 303 зееше отворена, а отвътре долиташе песента „АВС“ на „Джексънс Файв“^[1], очевидно от айпода на Кели.

— Супер — промърмори Брет под носа си, докато двете с Джени прекрочваха прага, — правят си дискотека.

— Здравсти, Кей! — Брет поздрави Кели на влизане.

— Здравсти — кимна в отговор тя, докато нахлузваше пижамата си. Кичури от червеникаворусата ѝ коса стърчаха наелектризирани. После се плъсна на неоправеното си легло.

— О-хо, май си в чудно настроение — отбеляза Брет и небрежно захвърли винтидж чантата си „Прада“ на пода. Кели не отвърна, а свали ластика, който носеше на китката си, върза косата си на опашка, след което се съсредоточи върху копчетата на айпода си. Пусна си една балада.

— Обожавам тази песен! — възкликна Джени. Кели вдигна лешниковите си очи, погледна я открито и студено, и спря песента. Тишината в стаята стана оглушителна. *Уау*.

— Я да видим, кой е тук? — присъедини се нов глас и трите момичета обърнаха глави, за да видят Тинсли, която стоеше зад тях, облечена в роба от египетски памук и въртяща между пръстите си капачка от бутилка вода „Евиан“^[2].

— Двете с Кели искаме да поговорим с вас за нещо. Но най-напред трябва да ви уведомим, че вече не сте членове на нашия таен клуб.

И без това червеното лице на Джени почервения още повече. Тя хвърли поглед към Брет. Защо Тинсли се държеше така? С това директно им обявяваше война. Веждите на Брет се склочиха заплашително.

— О, нима? — тя взе в ръце стика си за хоккей, като че се приготвяше да удари с него Тинсли по главата. — И защо? Заради Ерик?

Тинсли опря глава на рамката на вратата.

— Ерик? — небрежно попита тя. Престори се, че мисли. — Всъщност, да. Ядосана съм, че го прогони оттук, тъкмо когато започнахме истински да се сближаваме.

— Как е възможно да казваш подобно нещо с толкова безизразно лице? — поиска да узнае Брет. — За коя се мислиш?

— На твое място не бих задавала точно този въпрос — Тинсли прекоси стаята и остави бутилката вода до леглото си, преди отново да впери очи в Брет. — Аз знам коя съм, но ти знаеш ли?

Джени, която беше проследила бързия двубой с нарастващ ужас, се почувства напълно обърквана. Какво искаше да каже Тинсли? Каквото и да беше то, явно успя да накара Брет бързо да замлъкне и да ѝ обърне гръб. Хрумна ѝ един цитат на Дороти Паркър^[3]: „Жената владее осемнайсет езика, но не може да каже «Не» на нито един от

тях.“ Когато отново се извърна, лицето ѝ беше спокойно, а изражението — твърдо.

— Аз знам, че не съм курва — тя върна на Тинсли същата нагла усмивка, — а това никак не е малко.

— Е, тогава трябва да се замислиш дали пък не дружиш с такава — проговори Кели, за първи път откак Тинсли бе влязла. Гледаше право към Джени и гневът ѝ внезапно стана обясним. Тинсли трябва да ги беше видяла вчера в Ню Йорк.

За една милисекунда Джени се поколеба дали не би могла да оправи нещата, като обещае да не се вижда повече с Изи. Може би така всичко щеше да се върне там, където беше през онази вечер в пицарията — към атмосферата на споделеност и на пианско безгрижно веселие с готини момичета, които я харесват... Но милисекундата отмина. Кого заблуждаваше? Никога не бе искала някое момче толкова силно, колкото искаше Изи. Не би го заменила за всичките Тинслита Кармайкъл и Келита Върнън на света. Брет тъкмо се канеше да защити Джени, когато тя изненада и себе си с думите:

— Знам, че си ми ядосана — каза Джени меко. — И съжалявам. Не съм искала да става така и наистина трябваше да бъда откровена с теб от самото начало.

Кели не притежаваше способността на Тинсли да владее гнева си елегантно. Обикновено идеалната ѝ кожа сега почервеня и подпухна, а левият ѝ клепач започна да играе. Изглеждаше неуравновесена.

— Ти си лъжкиня! — изджафка тя.

— Не осъзнавате ли колко сте лицемерни? — извика Брет. — Ядосвате се на Джени, че започна да излиза с Изи, *след като* той скъса с Кели, докато *тя* — Брет замахна към Тинсли с извития край на хоккейния си стик — се втурна да преследва Ерик, докато ние *все още бяхме заедно!* — Брет хвърли унищожителен поглед към Тинсли. — Това е толкова... *гнусно*.

— Но, скъпа — Тинсли се вторачи в нея снизходително, — вие никога не сте били заедно.

— Върви по дяволите! — Брет се извърна и към Кели. — И ти също! Занимавайте се е тъпото си тайно общество и тъпите си, малоумни игрички. — Брет поклати глава. Огнената ѝ червена коса изглеждаше необузdana, но царствена. — Аз имам по-важни неща за вършене.

С тези думи тя напусна стаята, оставяйки гробна тишина след себе си. Джени стрелна Кели с очи. Тинсли беше невероятна кучка, но Джени знаеше, че е длъжница на Кели. Беше я излъгала, в крайна сметка.

— Съжалявам — повтори тя. — Може би един ден ще ми простиш.

Очите на Кели проблеснаха. „Малко вероятно“, каза си Джени.

[1] „The Jackson’s Five“ (1964 — 1990) — американска поп група, съставена от Майкъл Джексън и четирима от братята му. — Б.р. ↑

[2] Скъпа френска марка минерална вода. — Б.р. ↑

[3] Dorothy Parker (1893 — 1967) — американска поетеса. — Б.р.

↑

Умният бухал от „Уейвърли“ знае, че една целувка никога не е просто една целувка

Слава богу, че беше петък. Джени бе търсила Изи през целия ден вчера, но не успя да го намери. Искаше да му разкаже за Кели и за това, че е изритана от „Кафе Съсайъти“, но имайки предвид колко вбесена беше Кели в момента, не желаше да се шляе свободно из кампуса и да разпитва насам-натам за него. Той вероятно беше някъде навън с Кредо, наслаждавайки се на величественото синьо небе, преди да стане студено и мрачно. Но все пак беше странно, че изчезна без следа. Прекараха си страхотно в Ню Йорк, а в сряда следобед флиртуваха по време на всички часове. Сега не му ли липсваше?

Денят беше петък, което означаваше час по изкуства. Джени се вмъкна през вратата и забеляза Изи, който сваляше пастелите и листите от своя рафт. Приблужи се зад него и докосна с ръце раменете му.

— Хей!

Изи вдигна глава. Огромните му сини очи изглеждаха стреснати, но щастливи да я видят.

— О... здрасти — усмихна се разсеяно той.

— Добре ли си? — Джени се огледа за г-жа Силвър, която обикаляше залата и проверяваше учениците си.

— Да, ОК съм — Изи я стрелна с очи. — Какво става?

— Мога ли да говоря с теб за момент?

Джени се усмихна на Алисън, която вземаше скицника си от съседния рафт. Тя вдигна елегантно веждата си към Изи и кимна с тъмната си, вързана на опашка коса. Джени внезапно съжали, че сега, когато беше безцеремонно изключена от „Кафе Съсайъти“, повече няма да излизат заедно. Но означаваше ли това, че със социалния й живот в „Уейвърли“ беше свършено?

— Тук? — усъмни се Изи.

Джени грабна ръката му и почувства тръпка от допира.

— Не, ела да отидем в помещението с пещта.

— Това звучи еротично — изненадано отбеляза Изи, а Джени се засмя.

Тя го повлече в малката стая зад ъгъла, която беше тъмна и с един-единствен прозорец, обърнат към река Хъдзън. Две големи и три малки пещи за изпичане заемаха по-голямата част от пространството и наоколо се носеше аромат на глина и прах. Двете стени бяха заети от рафтове с изпечени керамични съдове в различна степен на завършеност. Романтично място, напомнящо на Джени за секси сцената от филма „Дух“, в която Патрик Суейзи и Деми Мур направиха чудеса над колелото за глина. Хм. Джени пристъпи към Изи и погледна нагоре с копнеж. Той сведе очи към нея усмихнат.

— За това ли искаше да поговорим?

Джени се върна към реалността.

— Хм, не... исках просто да ти споделя, че вече съм извън „Кафе Съсайъти“ — думите ѝ прозвучаха някак глупаво, — така че, както става ясно, няма да ходя в Бостън.

— Тъй ли? — Изи не изглеждаше много изненадан.

— Да — Джени разгледа черно-белите си равни обувки, а после нервно попита: — При това положение ти... ти ще ходиш ли?

Изи въздъхна продължително и тя внезапно се разтревожи. За първи път ѝ мина през ума, че може би нещо не е наред. Дланите ѝ започнаха да се потят. Може би в крайна сметка не му е било чак толкова забавно в Ню Йорк?

— Още не съм сигурен — призна накрая той.

— Направила ли съм... направила ли съм нещо нередно? Сърдиш ли ми се? — Джени прехапа устните си напрегнато.

— Не знам — Изи се обърна настрана и започна да си играе с един глинен съд на горния рафт.

Държеше се като задник, знаеше го. Но умът му не можеше да се отлепи от онова ужасно нещо, което му бе казала Тинсли в града и за което Хийт му беше писал — че Джени се е целувала с друг. Трябваше да разбере дали е вярно и се надяваше Джени да му прости, ако не беше. Но просто трябваше да знае.

— Съществува ли хипотетична вероятност да си се целувала с друго момче? Например в понеделник вечер?

Джени зяпна от изненада. Почувства, че бузите ѝ се обагрят в алено при спомена за идиотската игра на шише с момчето от пицарията, Анджели.

— О, боже мой... наистина има нещо глупаво, което се случи... — тя отново се загледа в обувките си — по време на сбирката за тържествено посвещаване в обществото на Тинсли. Всички ние трябваше за малко да целунем това...

— Чакай малко — Изи прокара ръце през косата си, — как така „за малко да целунем“? — Очите му горяха. — Или си се целувал с някого, или не си.

— Изи, съжалявам. Толкова съжалявам! — огромните кафяви очи на Джени — очите, на които той се беше доверил — се напълниха със сълзи, само че Изи беше твърде разгневен, за да се трогне. — Аз го целунах, но не исках. Това беше просто... тъпо. Тъпа игра... аз бях принудена. И аз... аз не бях сигурна, че аз и ти вече...

— Не си искала? Била си принудена? Устните ти случайно се оказаха върху устата на друг? — той поклати разочаровано глава. — Не мога да повярвам.

Изи взе в ръце някакъв грозен, объл съд и склучи пръсти около него. Испита порив да го метне срещу стената и да го гледа как се пръска на милион парченца. Пресегна се към дръжката на вратата.

— Къде отиваш? — изплака Джени. Ръцете ѝ разнищваха долния край на бледорозовия пуловер.

Изглеждаше толкова сладка и толкова искрено разстроена, че Изи почти промени мнението си. Сърцето му се гърчеше в силно предчувствие, че прави огромна грешка като прекъсва нещо толкова истинско и силно, още преди то да е получило своя шанс да започне. Но после в ума му изникна образът на някакъв задник, чиито устни са допсени до нейните, без те да се съпротивляват. Отвори рязко вратата.

— Трябва да се връщам в час. В изпитателен срок съм, нали помниш?

— Добре, но, моля те, Изи, трябва да разбереш... — умолително започна тя, — не може ли да поговорим за...

— Мисля, че известно време е по-добре да не говорим — той я погледна през рамо, поколеба се още веднъж и излезе.

OwlNet Email Inbox

To: CallieVernon@waverly.edu;
SageFrancis@waverly.edu;
CelineColista@waverly.edu;
BennyCunningham@waverly.edu;
AlisonQuentin@waverly.edu;
VerenaArneval @ waverly.edu
From: TinsleyCarmichael@waverly.edu
Date: Петък, септември 20, 20:09
Subject: Подробности за „Риц“

Скъпи мои,

Утре вечерта ще започне с коктейли — точно в 18.00, в апартамент 605 на „Бостън Риц“.

За да се чувстваме комфортно сред бляскавия интериор, дрехите ни също трябва да са бляскави, шармантни и изискани...

Не забравяйте четки за зъби и секси пижами, ако имате намерение да ги обличате изобщо.

Следващата жертва на тайната ни женска клика: Той говори доста за себе си и няма друг като него на тази земя, винаги и навсякъде готов да се забавлява. Г-н Хийт Феро. Очаквам от вас да се целувате с Хийт поне веднъж в рамките на нощта — нека го накараме да си заслужи „пони“ репутацията.

Конспиративно ваша,

T.

OwlNet Instant Message Inbox

КелиВърнън: ОМГ, Хийт? Майтапиш ли се? Правил го е толкова пъти, че вече мирише лошо.

ТинслиКармайкъл: Тц, тц. Знаеш, че е единственият секси пич, останал в „Уейвърли“... освен ако не мислиш, че Изи ще се заинтригува от следващия проект на клуба ни?

КелиВърнън: Дори не споменавай името му.

OwlNet Instant Message Inbox

ХийтФеро: С кой влак ще ходиш до Бостън?

ИзиУолш: Ще ходя с Джеремая от „Св. Луций“. С двуместния влак J

ХийтФеро: Намести се отгоре ми, смотаняко — мацките ще пуснат на мен тази нощ.

ИзиУолш: Браво.

ХийтФеро: Много ли ревнуваш?

ИзиУолш: Пич, що се държиш като некво девойче?

ХийтФеро: Мога и още. Но ще се прецакам.

ИзиУолш: Ти вече се прецакваш.

Истинският бухал от „Уейвърли“ знае как да купонясва

До шест следобед апартамент 605 вече беше подготвен за парти. Момичетата превърнаха махагоновата трапезарна маса в бар, съдържащ бутилки вино, поръчани от румсървиса, а също и няколко шишета водка и тоник. Огромни подноси с чуждестранни сирена, крекери и други неясни по произход, но елегантни ордьоври бяха отрупани на масата. Айподът на Тинсли, заедно с комплект тонколони „Бозе“^[1], бяха кацнали близо до телевизора, включен на канал за нямо класическо кино. Хъмфри Богарт и Лорън Бакол^[2] се движеха мълчаливо из черно-белия екран.

Кели, облечена в шифонена рокля с висока талия и разкроени поли на волани, наскоро купена от суперскъпия тренди бутик на улица „Нюбъри“, се беше свила нещастно в едно бледожълто тапицирано кресло. Апартаментът сам по себе си беше изумителен — интериор, който би впечатлил дори придирчивата ѝ майка — но тя не можеше да му се зарадва. Липсваше ѝ Брет, която сега сигурно пушеше цигари с предателката Джени и двете заедно се смееха, че са успели някак да се измъкнат от това малоумно бостънско парти. Гррр. Мисълта за Джени — за Джени с Изи, *нейния* Изи — я накара да посегне към чашата с шардоне.

— Почти е време! — обяви Сейдж Франсис с весел и звънтящ от изпитото вино глас. Ако отсега беше полупияна, то в момента, в който нещата станат истински горещи, вече щеше да е припаднала, горчиво си помисли Кели. Сейдж нетърпеливо отиде до затворената врата между апартаменти 605 и 606, която Тинсли изрично бе настояла да не се отваря до шест часа. Силно почукване долетя от другата ѝ страна. Сейдж отскочи стреснато и момичетата се разсмяха.

— Давай — съгласи се Тинсли. — Време е.

Всички момичета носеха рокли, с изключение на Тинсли, която беше с плътен по тялото черен сатенен костюм. Сакото беше елегантно и късо, и се носеше на голо. Приличаше на Анджелина Джоли в годината, в която се яви с такъв костюм на наградите „Оскар“.

— Не забравяйте кой е следващият в списъка ни, момичета.

— Обзалагам се, че точно той ще мине първи през вратата — Селин Колиста намести свежите цветя в една от десетките вази, разпръснати из стаята, и завистливо се загледа в дрехите на Тинсли. Тя самата изглеждаше скучно и традиционно в тънката си черна коктейлна рокля.

— Жени, жени навсякъде около мен! — прогърмя гласът на Хийт, когато той влетя в стаята, облечен в червено копирено смокинг сако. Приличаше на Хю Хефнър. — Това е всичко, което очите ми искат да виждат!

Той не спираше да обикаля апартамента, да целува с изискан жест момичетата по бузите, давайки им възможност да докоснат коприненото му сако.

— Казах ти — Селин сръчка Бени Кънингам в кръста.

— Вие двамата изглеждате в добро настроение — каза закачливо Тинсли, докато Хийт се навеждаше над Кели и я целуваше влажно по бузата.

— Или по-скоро в лигаво — каза Кели и почти подскочи при звука на познат, провлечен глас. Изи беше влязъл в стаята, облечен в тениска и сиви панталони „Бен Шърман“^[3], които слагаше винаги, когато трябваше да изглежда „официално“. На главата му беше килната настрани черна федора^[4]. Сърцето ѝ започна да бие ускорено; след изключването на Джени и Брет от тайния клуб, тя беше приела, че Изи ще остане при Джени този уикенд. Преструваше се, че го мрази, но, за бога, всичко, което искаше, беше да го целува отново, както преди. Изи свали шапката си и я нахлупи върху главата на Тинсли.

Но защо тогава Изи беше тук, вместо да се гушка с Джени в празната стая на общежитието? Да не би да има вече облаци в Рая? Кели почувства прилив на интерес към предстоящото парти и реши да си сипе още едно.

— Изненадана съм, че си тук — каза Кели и постави чашата си за вино върху махагоновата маса, докато Изи си наливаше водка и тоник.

— И защо? — Изи пусна резен лайм в чашата си и отпи дълга глътка.

— Знаеш защо — тя направи многозначителна предразполагаща пауза и изчака да срещне погледа му, след което продължи — заради изпитателния срок...

— О... — Изи се почеса зад лявото ухо — нещо, което винаги правеше, когато темата не му е приятна. Кели трябваше да положи усилия, за да се овладее. Изглеждаше разсеян и отнесен, да, но това не означава непременно, че е скъсал с Джени. — Сега, след като Далтън го няма, не се налага да си пазя гърба.

И все пак... ако харесваше Джени толкова много, щеше ли да е тук точно в този момент — на триста километра от нея, в хотелска стая, претъпкана с пияни красиви момичета? Кели се приближи към него.

— Интересно как се случи това, нали? Далтън просто подаде оставка един ден, ей така.

Кели праметна кокетно коса зад раменете си, за да му предостави изглед към дългата си шия, която толкова харесваше преди време. Изи ѝ се усмихна и през тялото ѝ премина неконтролируемо разтърсваща тръпка, все едно току-що беше погълнала един литър горещ шоколад с ликьор „Калуа“.

— Нищичко не знам — повдигна той загадъчно вежди.

— Радвам се, че си тук, Изи — Кели постави длан върху голата кожа на ръката му и усети електрическият ток, тръгнал от върха на пръстите ѝ нагоре. Изи впери поглед в нея и попита:

— Какво правиш точно?

— Моля? — Кели отдръпна ръката си и Изи бързо се изстреля към терасата, където Джеремая и Бени пушеха. Веднага след това нечия ръка обгърна талията ѝ.

— Приличаш на богиня! — Кели се завъртя и косата ѝ влезе в очите на Брендън, който изглежда нямаше нищо против. В италианските си вълнени панталони и черна риза „Хюго Бос“, той беше в обичайната си форма: изтънчен, привлекателен и абсолютно отегчителен. — Като Афродита, богинята на любовта.

— Тъъ, благодаря — Кели отклони очи от него, когато в стаята се разля денс музика. Наля си още една чаша вино.

— Ако тук ти писне, можем веднага да отидем в стаята, която съм запазил. Само за нас.

— Брендън... — Кели потри лицето си с ръце и едва не размаза грима си. За бога, какво си мисли Брендън? Наистина ли допуска, че тя ще напусне партито, за да се завре в празната му стая и да си легне? Откак го беше целунала миналата седмица, той се държеше така, все едно отново са заедно. Кели се огледа за Изи. — На парти сме. Дръж се подobaващо.

— Виновен ли съм, че искам да остана насаме с теб? Изглеждаш толкова великолепно. Просто искам да съм... близо до теб.

Окей, това беше мило. Кели се почувства малко по-добре, но не толкова, че да си *тръгне* с него.

— Не си виновен за нищо — потупа го по бузата Кели, — но вече престани.

— Ей, приличате на отдавна женена двойка! — Алън Жирар се приближи към тях и ги прегърна през раменете, целувайки Кели. — Има ли тук малко любов и за мен?

— Скъпа... — започна Брендън.

Скъпа?!

— Не съм ти никаква „скъпа“, Брендън Бюканън! — тя размаха чашата с вино пред него. — Не съм „скъпа“ на никого, разбра ли?

Кели ядно го погледна и осъзна, че единственият мъж на този свят, който я харесва, е предсказуемият, скучен Брендън. Но тя ще му покаже. Тя е всичко друго, освен предсказуема и скучна.

[1] „Bose“ — една от най-скъпите и качествени марки аудиотехника. — Б.р. ↑

[2] Американски актьори, популярни през 20-те и 30-те години на миналия век. — Б.р. ↑

[3] Ben Sherman — популярна и скъпа марка за мъжки аксесоари и облекла. — Б.р. ↑

[4] Fedora — популярен модел мъжка шапка с периферия. — Б.р. ↑

Бухалът от „Уейвърли“ не изоставя приятелите си пияни, особено с нечий телефон в ръка

— Колко е чудесно и спокойно без Тинсли и Кели наоколо... Усещам как кръвното ми се понижава с всяка отминала минута. — Брет изтегна дългите си крака върху облегалката на дивана в общото помещение на горния етаж в „Дъмбъртън“. Сега, когато всички момичета от „Кафе Съсайъти“ бяха навън, над цялото общежитие се стелеше тишина. Брет беше облечена в лимоненозелена тениска и чифт широки черни панталони, а в скута си държеше голяма пластмасова купа, пълна с прясно изпечени в микровълновата фурна пуканки. Джени отвори един прозорец, за да отвее миризмата на прегоряло навън.

— Знам какво имаш предвид — каза тя и вдиша студения нощен въздух, който започна да щипе дробовете ѝ, — заради тях двете почти забравих колко много всъщност ми харесва тук.

— Дааа. Тази вечер, докато вървах през вътрешния двор, погледнах нагоре и видях всички тези звезди... В Ню Джърси небето е съвсем различно... — Брет извади малка, вече преполовена бутилка водка от кожената си чанта и добави още малко в сока си от боровинки. — Искаш ли и ти?

— Благодаря — Джени подаде чашата си. Брет е от Ню Джърси? Беше останала с впечатление, че е от Ист Хемптън, Нова Скотия, или нещо такова. — Наистина ми харесва тук. Чувствам се... не знам... някак по-завършена и пълноценна.

Звучеше тъпо, но беше истина. Академията „Уейвърли“, с равните ѝ спортни игрища, художествени ателиета и библиотеки като истински произведения на изкуството; учениците със синя кръв, перфектни патрициански носове и кашмирени пуловери — всичко това

за Джени беше като Рая на земята. И макар от време на време да изпитваше смущение, нещо ѝ подсказваше, че принадлежи на това място.

— Да, да... мислиш си така само заради миризмата на алкохол, трева и секс, които витаят из въздуха — Брет се ухили, дръпна един яркочервен кичур пред очите си и професионално се зае да го изследва за цъфнали краища, — но те разбирам. На мен също ми харесва — тя притвори очи, — но щеше да е направо идеално, ако Тинсли не беше се върнала.

Джени дори не си позволяваше да мисли за това. Наистина щеше да бъде божествено, ако Тинсли можеше да се изпари във въздуха или да избяга с някой богат международен бизнесмен, когото е срещнала в бостънския „Риц“.

— Струва ми се, че е хвърлила око и на двете ни.

— Не ти се струва. Точно така е — Брет седна и остави купата с пуканки на масата. — Но знаеш ли какво... да си гледа работата. И всички останали момичета да си гледат работата. Какво правят те в момента? Напиват се като свине, докато Хийт тича гол около тях и се опитва да ги награби.

Джени си представи неприятната картина и потръпна. Изведнъж се почувства напълно облекчена от факта, че не е в Бостън с Тинсли, Кели и останалите. Беше щастлива, че се намира тук; че яде пуканки и клюкарства с Брет. Само ако Изи не беше в Бостън и само ако не ѝ беше сърдит...

— Изи ми липсва.

Брет отвори кутийка с диетична „Кола“.

— Знам. И на мен ми липсва Джеремая.

От деня на срещата им в гробището Брет беше мислила много за него. Чудеше се дали той вече излиза с някое момиче от „Св. Луций“ — не беше споменал, че има друга, но пък бе трудно да се допусне, че дълго ще остане сам. Джеремая беше звездата на футболния им отбор и беше секси по един ненатрапчив, естествен начин, който го правеше силно привлекателен за противоположния пол. Тя си го представи в боксерките му „Геп“ и почти успя да усети как ръката ѝ преминава по изваяните му коремни мускули. Хм.

— Може би не трябваше да късам с него.

— Сериозно ли? — на Джени повече ѝ допаднаше идеята Брет да ходи с някой, който не е учител, а и Джеремайя беше сладък. — Съдейки по думите ти, трябва да е супер готин.

Брет изръмжа и награби шепа пуканки.

— Той е супер готин. Не знам какво съм си въобразявала... Цялата история с Ерик беше адски тъпа — Брет изсипа пуканките в устата си и задъвка умислено. — Предполагам, че е нормално момиче като мен да се главозамае от вниманието на мъж като Ерик. Той практически е Рокфелер, както знаеш...

— Какво трябва да означава това „момиче като мен“? Разбира се, че ще ти обърне внимание! — Беше трудно да се допусне, че красиво, умно и забавно същество като Брет би имало проблеми със самочувствието — та тези проблеми бяха резервирани само за такива като Джени! Брет въздъхна и отпи дълга глътка от чашата си, преди да облегне глава на дивана.

— Е, ако знаеше всичко за мен, нямаше да говориш така.

— Какви ги приказваш? — очите на Джени се разшириха. — Нали не си убила някого или нещо такова?

— Не. Проблемът е в семейството ми. То е едно такова... хм... смущаващо — Брет отново се взря в кичур от косата си, сякаш за да избегне погледа на Джени, — и аз нищо не мога да направя. Просто се срамувам от него. Успях да събера смелост и да споделя тайната си с Ерик, а той ме накара да мисля, че не е голяма работа. Дори ми се стори, че ме харесва още повече точно заради това.

— Е, ако знаех, щях да ти разкажа по-рано за моя баща и тогава щеше да видиш, че има и доста по-зле.

Джени седна на дивана до Брет и сложи крака върху стъклото на ниската масичка за кафе, която като че ли не беше подходяща за такова общежитие — човек лесно можеше да си представи как танцува върху нея след няколко питиета.

— Веднъж се появи на една официална церемония по награждаване в моето училище, облечен с тениска под самото, понеже всичките му ризи били измачкани. Не е кой знае какво, ще кажеш... и може би дори ще ти се види яко. Само че той носеше вратовръзка върху тениската, а тя пък беше с надпис „Долу Никсън“^[1]. — Джени се развесели при спомена. — Родителите на останалите ученици идваха

при мен след партито и ме питаха дали баща ми е бездомник. Честно. Хайде, надмини това!

— Трудна работа — Брет почти се беше задавила от смях и сега си поемаше равномерно дъх, за да се успокои, — но нека да видим. Добре... когато завърших осми клас, моят баща раздаде на всичките ми приятели по една от своите визитки, плюс ваучер с 10% отстъпка за ринопластика^[2] или инжекции с колаген. А майка ми? Тя беше обула емблематичните си зеброви ботуши, специално изработени за нея в Бразилия, и разхождаше пред всички прашките си. — Брет си представи впечатлението, което биха възпроизвели тези ботуши в „Уейвърли“, където майките носеха „Ралф Лорън“, „Шанел“, „Марни“ и прочее маркови синоними на висшата елегантност.

— Но родителите са за това, нали? За да бъдат смущаващи — логично отбеляза Джени. — Иначе нямаше да са родители.

— Не знам... може би просто се чувствам нелепо, защото съм дъщеря на парвенюта от Ню Джърси — тук, сред всички тези потомствени аристократи като Тинсли и Бени, нали разбираш?

Щом изрече тези думи, Брет внезапно се почувства олекнала като перце. Изпита същото, както и след като сподели с Ерик: облекчение. Е, значи причината да се усеща така не е била в Ерик, а в нея самата. Брет сложи краката си в скута на Джени и се замисли за Джеремая.

— Знаеш ли, когато говорих с Джеремая, той не изглеждаше дори ядосан. Само съжаляваше, че някой ме е наранил.

— Защо не му се обадиш? — предложи Джени. — Може би ще ти стане по-добре, ако чуеш гласа му. — Водката я правеше сантиментална, но невинаги я натъжаваше; понякога само подсилваше сетивата и емоциите ѝ. Както в момента например — тя почти усещаше уханието на Изи, докато си мислеше за него.

— Неее, той купонясва, не искам да му досаждам — Брет изсипа последната капка боровинков сок в чашата си. — Плюс това, ние скъсахме. Не мога да се върна при него в минутата, в която ми хрумне — тя деликатно нацупи устни.

— Имаме ли друга бутилка сок в стаята? Май видях една — каза Джени с отсъстващ поглед, докато една идея бавно се оформяше в просмукания ѝ с алкохол мозък.

— Ах, добре, мързелано. Ще отида да я донеса — Брет свали малко несигурно крака на пода и се изправи тежко. — Така или иначе исках да си взема пуловера.

Веднага след като Брет излезе, Джени грабна сребърната й „Нокиа“ и трескаво затърси номера на Джеремая. Сърцето й туптеше в ушите; знаеше, че Брет ще побеснее, но каква приятелка би била тя, ако не й помогне, пък макар и с риск да бъде отнесена от гневно торнадо?

Гласовата поща на Джеремая се включи чак след два свободни сигнала, когато Джени вече почти беше забравила какво възнамерява да каже.

— Здравсти, тъъ... Джеремая. Аз съм Джени, приятелката на Брет. Извини ме, че ти се обаждам; наистина се надявам, че не те безпокоя. Просто исках да знаеш, че Брет мисли за теб през цялото време и разбира, че е направила голяма грешка. Би те помолила да й простиш, ако не се страхуваше толкова много. Искам да кажа, тя те обича — знам това, защото... — Джени си пое дълбоко въздух. *Имаше ли някакъв смисъл всичко това?* — защото и аз обичам някого. Знам какво е и виждам, че тя го изпитва много силно... Хора, които се обичат, не трябва да позволяват разни недоразумения да застават между тях...

Брет се върна в стаята и завари Джени с телефона й в ръка.

— Какво правиш?! — изпищя тя, изпусна бутилката със сок и грабна телефона си. — Откачи ли?!?

Джени отскочи от Брет и се опита бързо да довърши излиянието си:

— Всичко, което исках да ти кажа, е — продължи Джени, — че не бива да позволяваш маловажни неща да пречат на щастието ти. Наистина. Е, трябва да затварям, защото Брет ще ме убие, но ми беше приятно да си поговорим. — Тя затвори телефона и го хвърли на Брет, която стоеше безпомощно с ужасена физиономия.

— Не мога да повярвам, че го направи!!!

— Ще ме убиеш ли?

Брет се позамисли.

— Така, такааа... на кого ли трябва да звънна аз тогава... — бавна и глуповата усмивка се разля по красивото й лице. — Просто не мога да *повярвам*, че направи *това*!

Джени се усмихна, изпълнена с гордост, че е поела инициативата. Ако Брет толкова страдаше по Джеремая, значи те двамата бяха създадени един за друг, нали така? И ако тя, Джени, се чувстваше по същия начин спрямо Изи, значи и те са създадени един за друг. Нали? Тя прати на Брет въздушна целувка.

— Може би ще ми върнеш услугата някой ден.

[1] Richard Nixon — американски президент от 1969 до 1974 г., популярен с едноименната си доктрина и с позициите си спрямо войната във Виетнам. — Б.р. ↑

[2] Пластична операция за отстраняване на бръчки покрай очите. — Б.р. ↑

Схватливият бухал от „Уейвърли“ знае как да (ре)стартира едно парти

След като си прехвърли няколко джойнта на терасата, компанията взе да утихва и партито стана почти летаргично. Сънливи доволни тела се бяха разположили по всевъзможни начини върху скъпите мебели.

— Но защо всички се държат като зомбита, когато се напушат? — недоволно каза Тинсли на Изи, който се бе проснал в ъгъла на дивана и безучастно прехвърляше телевизионните канали. Тя леко го подритна по пищяла с върха на сатенените си обувки, чиито връзки бяха разхлабени около крака ѝ. — Ехооо??

— Няма ли да направиш нещо за нас, Тин, и да съживиш купона? — Хийт се приближи зад нея и я обгърна с ръце, а алкохолният му дъх почти я задуши.

— Хм, добро предизвикателство — Тинсли махна ръцете му от себе си и прекоси стаята. Ако имаше някой, влюбен до уши в предизвикателствата, това беше тя. Първо, край с телевизора. Тинсли натисна копчето и „Саут Парк“ изчезна. После усили звука на стереото и новата песен на „Блек Айд Пийс“ наелектризира въздуха в стаята. Тя присви очи и огледа внимателно всички, които в момента бяха приковали очи в нея — *точно този* момент чакаше! Само с едно меко движение Тинсли се качи върху високото махагоново бюро до стената на дневната и започна да движи бедрата си в такт с тежкия пулсиращ ритъм, а присъстващите се наслаждаваха и на нея, и на отражението ѝ в голямото позлатено огледало отзад. Тя прокара пръст по ревера на сакото си и забави движение, когато ръката ѝ докосна горното копче. Палецът ѝ плавно го промуши през илика. Тинсли се усмихна — ето че отново настана купон...

— Свали го, свали го! — провикна се пьянски Райън Рейнълдс и се изправи върху креслото, което споделяше със Селин, в опити да плъзне ръце под полата ѝ. Селин го простреля с поглед, но той не забеляза.

Тинсли ги дари с дяволита усмивка и разтърси черните вълни на буйната си коса. Възможно най-протяжно се заигра и с второто копче — искаше да измъчи до последно жадната си публика, преди да освободи и него от илика му. Виолетовите ѝ очи се взираха в Хийт Феро, току-що надигнал глава от скута на Франсис, която масажираше главата му в другия край на стаята. Той започна да ръкопляска и да подвиква, когато Тинсли свали наполовина сакото си и разкри голо рамо. Кели ѝ наля друга чаша вино на бара, раздражена от тази нелепа гротеска. Беше ли необходимо това момиче да е винаги център на вниманието? Отпи голяма глътка и се огледа за Изи — не можеше да се контролира, правеше това цяла вечер. Наблюдаваше го с ъгълчето на окото си и броеше момичетата, с които говори. Беше жалка и го знаеше. Но сега, когато видя, че той следи с очи всяко движение на Тинсли, не издържа повече.

— Помогни ми — каза Кели, докато събуваше сандалите си, и хвана ръката на Тинсли.

— Уау! Умирам! — Алън изпълзя на колене върху бюрото и се поклони пред двете момичета няколко пъти, като пред свещен олтар.

— Ей, бейби — Тинсли отметна косата на Кели зад ухото ѝ и прошепна, — хайде да им покажем.

Тя отстъпи назад и небрежно свали сакото до лактите си, а отдолу се показа прозрачен черен сутиен „Ла Перла“ — дантелите му бяха стратегически разположени така, че да не разкриват абсолютно всичко. Отметна глава назад и се разсмя гърлено, сякаш за да демонстрира колко обичайно и комфортно беше за нея да танцува гола върху разни бюра в „Риц“. Кели искаше — не, тя трябваше — да бъде също тъй лека и безгрижна. Затова започна да плъзга настрани първо едната си тънка презрамка, после и другата, след това свали тънката червена рокля от раменете си, а накрая съвсем се измъкна от нея, без да спира танца си. Тя хвърли поглед към Изи, но него го нямаше на дивана. Нямаше го дори в стаята. Какво още да стори, за да спечели вниманието му, по дяволите?

— Какво правиш, Кели? — Тя успя да разграничи в тълпата едно познато лице. Брендън. Той се пресегна, за да я свали от бюрото, но Кели затанцува по-назад, далеч от обсега му.

— Танцувам, Брендън — Кели постави ръка около талията на Тинсли и двете започнаха да движат бедрата си в синхрон. Може би пък Изи ще се върне точно в този момент?

Хийт, нахлупил шапката на Изи и облечен в бял хотелски халат, се появи зад Брендън и се опита да го избута настрани.

— Пич, съсипваш партито!

Брендън го блъсна от себе си.

— Кели, ти си пияна. Моля те, просто... просто ела в нашата стая.

— Брендън! — изквича Кели, като се завъртя толкова бързо, че почти падна от бюрото. — Това е твоята стая, не нашата! Защо не отидеш там и не погледаш малко гей порно или друго платено филмче?

Тя му хвърли разярен поглед и се обърна към Тинсли, която не спираше да танцува с лукава усмивка на лице.

— Е, Хийт поне е забавен — прошепна й Кели така, че Брендън да чуе.

— Добре тогава. Прави се на глупачка — Брендън бутна Хийт и се втурна към вратата. Явно щеше да се порадва сам на шампанското и ягодите с шоколад, поръчани за другата стая.

*Мъдрият бухал знае, че пиянските думи
често са най-искрените*

— Уолш — Джеремая стисна ръката на Изи, която посягаше към почти празната бутилка „Джак Даниълс“, — трябва да спреш. Вече си *развалина*.

Изи се беше завлачил до импровизирания бар веднага, след като момичетата се качиха върху бюрото. Естествено той би се порадвал на едно добро шоу толкова, колкото и всеки друг, но откакто разбра, че Тинсли се е опитала да го изрита от „Уейвърли“, всичко около нея му изглеждаше добре *пресметнато*. Да, беше красива и екзотична, и вълнуваща, но освен това беше и невероятна кучка. Това отблъскваше Изи, а от начина, по който Кели нелепо се опитваше да ѝ подражава, направо му призля. Защо толкова се влияеше от мнението на хората? Това беше едно от нещата у Кели, което винаги го влудяваше.

— Тенкю, бро, обаче съм добре — бутилката чукна ръба на чашата му и течността се плисна върху топящите се бучки лед.

— Сега ще ти дам нещо, от което ще се почувстваш още по-добре — Джеремая се хилеше така загадъчно, сякаш току-що беше намерил Кийра Найтли гола, в някой от многобройните ъгли на апартамента.

— Наистина не ми се пуши, пич — Изи се беше довякъл насила до Бостън, тъй като изобщо не беше в парти настроение. Всичко, което беше искал от тази вечер, беше да изнесе одеяла на поляната в гората, да се сгуши с Джени върху тях и двамата да гледат звездите. Само че беше твърде горд, за да пропусне Бостън след това, което тя беше направила.

— Няма никаква трева — Джеремая извади черната „Моторола“ от джоба на дънките „Дизел“, — преди малко на секретаря ми се

записа едно доста секси съобщение, в което се твърди, че Брет много ме обича.

— Тва е супер, пич! — Изи погълна на един дъх чашата с уиски.
— Супер за теб!

— Не, супер е и за теб — потупа го по гърба Джеремая. — Съобщението е от Джени. Тя твърди и някои други, много интересни неща. Трябва да чуеш.

Джеремая натисна някакви копчета на телефона си и го връчи на Изи. Той го залепи за ухото си и остави топлия, леко пиян глас на Джени да се влее в него като най-силния наркотик. „Защото и аз обичам някого“, чу я да казва и изведнъж гневът му се стопи. Не желаше нищо друго, освен да я държи в ръцете си, докато тя изрича това.

— Яко, а? — Джеремая го сръчка в ребрата.

Изи се взираше зашеметено в брокатения тапет. Какво правеше той тук, в тъпия „Риц Бостън“? Не се вълнуваше от перспективата да гледа как Хийт Феро се съблича с момичетата. Единственото момиче, което би искал да види съблечено, сега се намиреше в „Уейвърли“.

— В състояние ли си да караш? — попита Изи.

Джеремая се ухили и потупа джобовете на кадифения си блейзър, в който издрънчаха ключовете от колата.

— Великите умове могат да четат мисли. Не пих тази вечер. Готов ли си да се омиташ оттук?

— Вече ме няма.

Бухалите от „Уейвърли“ трябва най-малкото да създават впечатление, че зачитат правилата

Кели се събуди стреснато. Беше задрямала в пианска омая и сънува един от онези ужасно живи, реалистични и почти физически осезаеми сънища. Лежеше под голямото си кашмирено одеяло с Изи, двамата бяха по бельо, а пръстите му се движеха по корема ѝ и изпращаха тръпки по целия ѝ гръбнак. Той ухаеше така, както винаги — на слама, коне и цигари — и когато я целуна в съня ѝ, Кели можеше да се закълне, че това се случва наистина и че устните му бяха действително върху нейните. И това беше така, но с малката разлика, че устните принадлежаха не на Изи, а на Хийт Феро.

— Събуди се, Спяща красавице.

Кели се отдръпна от него и избърса уста с опакото на ръката си. Едва не се разплака, когато осъзна, че не е в леглото си и че Изи го няма. Полуоблеченото ѝ тяло беше проснато върху кадифения хотелски диван. Масичката за кафе пред нея беше отрупана с празни винени чаши и намачкани салфетки, а между тях се мъдреха чифт сиви боксерки „Ралф Лорън“. Някой сресваше косата ѝ. Тя вдигна очи. Тинсли.

— Не заспивай отново.

Кели проучи стаята. Никой друг не беше буден или поне не мърдаше. Бени Кънингам лежеше по очи на ориенталския килим, а полата ѝ се бе вдигнала и изложила на показ червените ѝ прашки „Келвин Клайн“. Бени щеше да бъде ужасена от вида си, ако беше в съзнание. За момент Кели се замисли дали да не я снима с телефона си, но нямаше идея къде се е дянал той. Освен това езикът на Хийт беше в ухото ѝ.

— Махни се от мен, Хийт! — Кели се опита да се изправи, но краката ѝ не функционираха добре и тя се свлече на пода.

— Нима си забравила правилата? — лениво я попита той. — Време е за „Да-се-погушкаме-с-Хийт“.

— Хайде, Кей — Тинсли седна в скута на Хийт, — той е единственият оцелял. Заслужава награда.

— О, да, да — въздъхна горестно Хийт, — наградете ме, моля!

Кели грабна една от чашите, в която бе останало малко вино, и го погълна на екс. Какво ли би казала майка ѝ, ако я видеше сега? Примерната дъщеря на губернатора допива нечие, вероятно подсилено с друга неясна субстанция, вино и се кани да се отдаде на ласки с най-развратното момче на света, в осеян с боклуци апартамент на „Бостън Риц“. Би получила сърдечен удар. Тази мисъл направи ситуацията някак по-поносима за Кели. Тинсли се изсмя и бавно се надигна от скута на Хийт. Разтърси черните си коси и нетърпеливо погледна надолу към него.

— Хайде да излезем на терасата — предложи Хийт с подмолна и опиянена усмивка. — Скоро ще се покаже изгряващото над бостънското пристанище слънце.

По пътя си към плъзгащата стъклена врата той грабна кадифеното одеяло, покрило телата на Райън и Алисън. И двамата хъркаха на пода.

— Това може да ни потрябва — отбеляза Хийт.

— Но не и *това* — отвърна Тинсли, като смъкна халата от раменете си и тръгна към вратата само по сутиен и бикини. Тя пусна хавлията върху спящите Райън и Алисън. — Всъщност мисля, че терасата е зона за нудисти, затова, ако някой друг ще идва, нека го има предвид — Тинсли се усмихна многозначително на Кели.

Кели отривисто надигна пак чашата си. Да се остави Тинсли да я надмине? Не и този път. Пък и на кого му пука? Изи не се виждаше наоколо от часове, макар повечето реално да ѝ се губеха. Чувстваше се напълно объркана, сякаш целият ѝ свят се беше обърнал с краката нагоре. За кого би имало значение дали тя ще направи или няма да направи поредната си огромна грешка? Мисълта, че участва активно в съсипването на собствения си живот, вместо да го наблюдава отстрани безучастно, беше почти утешаваща.

— Идвам — с тези думи тя съблече червената си рокля и излезе навън, само и само за да не позволи на Тинсли да я изпревари. Не и този път.

Понякога бухалът трябва да се събуди, за да започне да сънува

Джени отвори очи в тъмнината, събудена от някакви гласове. Беше сънувала кошмар — класическата ситуация, в която изминаваш целия път до училище и тогава осъзнаваш, че си чисто гола. В съня й всички в класната стая — имаха час по американска история с г-н Уайлд — се струпяха около нея, закачаха я и се опитваха да я целунат влажно и непохватно. Единствено Изи, седнал сам на чин в ъгъла, не й обръщаше никакво внимание. Рисуваше картина на красиво момиче. Джени успя да се приближи и видя, че е Тинсли.

Но сега вече определено беше будна. И *действително* се чуваха гласове. Тя примигна няколко пъти в опит да свикне с мрака и успя да различи фигура, която се покатери в леглото на Брет. Оттам долетя приглушен кикот и Джени, все още замаяна от съня и водката, си припомни последния път, в който се беше събудила посред нощ заради момче в леглото на съквартирантка. Цялото й тяло помнеше как Изи беше седнал на леглото й и я галеше по гърба. Стомахът й се сви от желание.

Но какво ставаше?! „Джеремая!“, Джени чу щастливия шепот на Брет: „Кога се върнахте, момчета?“

Момчета? Сърцето й започна да бие учестено, докато се опитваше да проумее реалността. Означава ли това, че...

— Хей — някой се наведе над главата й. Изи.

— Но как се... — Джени замря в леглото си и се зачуди дали не е прекалено оскъдно облечена в черните си боксерки и потниче „Келвин Клайн“. — Какво стана с „Риц“?

Изи простря дългото си тяло на леглото до нея. Истина ли беше всичко или все още сън? Той й даваше втори шанс? Изи се пресегна и погали косата й.

— Ами, от една страна, „Риц“ е доста прехвалено място.
Ако Джени беше котка, в този момент щеше да замърка.

— О...

— А от друга страна — той леко се прокашля, — осъзнах къде наистина искам да бъда.

Джени преглътна. Дали имаше лош дъх? Изи се усмихна и каза:

— Хайде, да се махаме оттук. Трябва да ти покажа нещо.

Тя отхвърли завивките и изскочи от леглото. Усещаше очите на Изи върху тялото си, вместо да се почувства нервна от това, то просто я... стопли.

— Помниш ли какво се случи последния път, когато беше в тази стая?

— Бих ли могъл да забравя?

След като навлече първите панталони, които ѝ попаднаха под ръка — тесни дънки „Мис Сиксти“ — и навлече дебела жилетка с цвят на канела, Джени остави Изи да я хване за ръка и да я поведе към вратата. Не попита къде отиват — нямаше значение. Брет и Джеремайя, гушнати под дебелото одеяло, очевидно се намираха в своя собствен свят.

— Студено ли ти е? — попита Изи, докато стояха на скалите над ленивата Хъдзън. Небето изсветляваше в опушено сиво и те зачакаха изгрева. Той обгърна раменете ѝ с ръка.

— Не — облегна тя глава на шията му и отново усети с копнеж познатото ухание.

Без да отделя едната си ръка от нея, с другата Изи извади цигарата от устата си. Беше я запалил преди няколко минути, с леко треперещи пръсти. „Сякаш е нервен“, помисли си Джени удивена и вдигна очи към него.

— За онова нещо... — започна тя.

— Аз преиграх — поклати глава Изи, а после отново дръпна от цигарата и се излегна върху тревата, загледан в чезнещите звезди над себе си. — Просто си се забавлявала с приятелки. Няма проблем.

— Не — на свой ред поклати глава Джени и се заигра с нишка от пуловера си. — Искам да кажа, да, но... аз бих била абсолютно съкрушена, ако бях чула същото за теб — че си се целувал с друга.

Тя въздъхна и изпита желание да бъде напълно откровена с Изи, дори и с риск да прозвучи глупаво или инфантилно.

— Виж, аз просто... просто исках да съм като всички тези готини момичета и затова се съгласих да правя всичко, което правят те.

— Те са нищо в сравнение с теб. Честно.

Птичките започнаха да пеят и сякаш целият свят се пробуди, въпреки че слънцето все още не бе изплувало над хоризонта. Джени го погледна, пое си дълбоко въздух и каза:

— Никога не съм се чувствала така преди.

Изи захвърли цигарата в росната трева и придърпа Джени върху себе си. Сините му очи изглеждаха почти черни в тъмнината. Той кимна бавно и мъчително преглътна, сякаш нещо бе заседнало в гърлото му. А после отвърна:

— Знам.

Знам. Нямаше нужда от повече думи. Джени беше толкова замаяна, че се страхуваше да не припадне, затова преди той да помръдне, го целуна така, както стотици пъти го бе целувала в сънищата си.

*Един горд бухал не може да бъде принуден
да прави неща, които намира за противни*

На терасата Хийт беше събрал две огромни и меки лежанки заедно, оформяйки нещо като кралска постеля на открито. Улиците под тях бяха празни и самотни, и само от време на време случайни коли и таксите осветяваха с фаровете си сивия въздух на ранната утрин. Беше хладно, а Кели се чувстваше изтощена и безсилна, но нямаше намерение да се върне вътре, за да спи. Сви се под одеялото до Хийт, а от другата му страна беше Тинсли. Кели се прозя и погледна към терасите от двете им страни — изглежда никой друг не намираще септемврийските ранни утрини за романтични. Съвсем разбираемо. Хийт довърши цигарата си и пхна ръце под одеялото.

— Удобно ли ви е, дами?

Тинсли, завита до брадичката, плесна една от ръцете му, позволила си да стигне по-далеч.

— Не — смъмри го тя строго. — Ще ходиш само там, където аз ти кажа — Тинсли насочи ръката му под завивката, — например тук.

— О, мили боже! — Хийт прибели очи. — Обожавам тази част от програмата!

Кели ревниво награби другата ръка на Хийт.

— Или пък тук — обяви тя и притисна потната му длан към ключицата си.

— Какво мъчение! — изстена Хийт и се ухили екзалтирано. Кели отбеляза наум, че това вероятно е най-страхотната вечер в живота му. Слава богу, че се беше сетила да изрита фотоапарата под дивана — не искаше *такива* нейни снимки, публикувани във вестниците на Атланта.

— А тук как ти се струва? — лукаво просветнаха очите на Тинсли и премести ръката на Хийт. Кели тъкмо се канеше да направи

същото, когато усети, че той сам плъзга пръсти надолу по тялото ѝ. *О, не!* Допирът му беше отвратителен и отрезвяващ едновременно. Защо, по дяволите, се състезаваше с Тинсли за *Хийт Феро*? Защо му позволяваше да я *опипва*? Та тя дори не го харесваше.

— Не ме докосвай, перверзнико! — Кели отблъсна шавливите му ръце и се измъкна изпод одеялото. Студеният въздух я прониза и тя внезапно почувства вътрешен триумф. Беше се изморила от опитите си да впечатли Тинсли. Нямаше смисъл и беше наистина *изтощаващо*.

За минута Кели забрави, че е полугола. Усети как умът ѝ се прояснява, докато стоеше там, на терасата, и съзерцаваше Бостън. Почувства се силна и величествена — почти като богиня, както обичаше да я нарича Брендън. Щеше да влезе, да си вземе душ и да отмие всички следи от ръцете на Хийт, след което да си сложи чиста пижама и да изпадне в дълбок, отпускащ сън.

Звукова експлозия някъде наоколо рязко я изтръгна от мислите ѝ. Вратата на съседната тераса се беше отворила и познатите гласове от сутрешния телевизионен блок се понесоха над тях. Преди Кели да успее да се пресегне за някаква дреха, навън пристъпи декан Меримаунт, облечен в бяла хавлиена роба като тази, с която по-рано се разхождаше Хийт. Очите му се спряха върху Кели, замръзнала на мястото си, а после чифт смътно познати ръце с лунички се обвиха около кръста му. Анджелика Пардий застана до него, облечена в същия хавлиен халат.

— Кели! — възкликна тя ужасено.

— *О, по дяволите!* — извика Кели и веднага закри устата си с ръка. Хийт и Тинсли скочиха от лежанката, увити в одеялото, за да видят какво става, и Кели се шмугна при тях. Декан Меримаунт я беше видял по бельо! Но това като че ли не беше най-големият им проблем в момента.

— Ситуацията е леко смуцаваща — суховато призна деканът, неспособен да прикрие раздражението в гласа си.

— Да, определено — изломоти Хийт.

— Изтрийте тази неподходяща усмивка от лицето си, младежо.

Хийт незабавно спря да се усмихва, а Меримаунт се обърна и прошепна нещо на Пардий, която се прибра вътре.

— Така... не знам какво правите вие тримата в Бостън, когато се предполага, че сте в леглата си в „Уейвърли“... и не искам да знам.

— Декан Меримаунт, аз мога да обясня — гласът на Тинсли беше невинен и убедителен, но дори тя усещаше, че тук, надвесена над балкона на „Риц“ и полугола зад пренаселеното одеяло, трудно би вдъхнала някакво доверие. Меримаунт я прекъсна:

— Сигурен съм, че можеш. Но не ме интересува.

Колкото и да е странно, деканът изглеждаше още по-достопен и респектирац в халат за баня, отколкото в костюм. Дори и с разрошената си от палава нощ сива коса. *Пфу, гадост!*

— Връщайте се в училище. *Веднага!* — той погледна към китката си инстинктивно, преди да осъзнае, че там няма часовник. — И никой да не казва нито дума за *всичко това!*

Деканът се взря персонално във всеки от тях, заплашвайки ги само с поглед. „Впечатляващо изпълнение“, помисли си Кели, „предвид факта, че е заварен в хотелски апартамент с чужда съпруга.“ Но най-добре беше да се смутят, да се извинят и да се връщат в „Уейвърли“.

— Да, сър — сведе глава Тинсли. — Много съжаляваме, сър. Ще хванем следващия влак. — Не би могла да рискува да я изключат *отново*.

— Хайде, бързо! — Меримаунт почти изкрещя. — Ако не сте се прибрали до 09.00 ч, ще се обадя на родителите ви!

Тримата се заблъскаха към вратата така енергично, че Хийт не забеляза как боксерките му полетяха през терасата, подпомогнати от ръката на Кели.

Бухалите от „Уейвърли“ знаят, че понякога леките наказания са най-тежки

Няколко минути преди девет един сребрист „Мерцедес-Бенц“ спря пред портата на „Уейвърли“. Задните врати се отвориха и три много рошави бухала се изсипаха отвътре след очевидно дълга нощ на поквара и пьянство. По лицата на Тинсли и Кели бяха размазани остатъци от снощния грим.

— Бягайте! — заповяда Тинсли, след като хвърли едри банкноти на шофьора и тръшна вратата на колата. Беше я поръчала в секундата, в която влязоха обратно в хотелската стая, след което оставиха бележка на останалите, че ще пообиколят града и ще се видят по-късно в училище. Кели не можеше да мисли за нищо друго, освен за това, че деканът я видя гола. *Тъпо*. Слава богу, че *той* не беше гол!

Хийт се затича напред, а черната му кожена чанта подскачаше върху бедрото му. Кели завъртя отегчено очи, преди двете с Тинсли да започнат своя спринт през влажната трева, и каза:

— Загубеняк.

— Е, с него поне е по-интересно — Тинсли спря за миг, за да събуе сатенените си сандали. Трябва да инвестира в по-практични обувки. — Хайде, Кей, побързай. Имаме около две минути до девет.

Кели беше спряла и притискаше двете си ръце върху стомаха. По време на цялото пътуване се чувстваше зле, но сега, след тичането, непоносимо ѝ призля. Тя се наведе над една грижливо оформена цветна леха и повърна.

— По дяволите! — Тинсли прецени разстоянието, което им оставаше до общежитието. Нямаше начин да успее, ако се налагаше да чака Кели. Мамка му!

Кели избърса уста с ръкава на скъпия си черен пуловер. Точно така щеше да свърши, разбира се — сама наред моравата на

„Уейвърли“, повърнала червата си пред всички. Искаше да умре.

— Продължавай сама — каза тя, но Тинсли не помръдна. Вместо това отвори ципа на голямата си чанта „Прада“ и започна да рови вътре, докато не извади полупълна бутилка вода.

— Ето — подаде я тя на Кели. — Пий.

Кели се просълзи. Е, може би Тинсли не беше чак такава кучка. Десет минути по-късно, докато се промъкваша на пръсти в „Дъмбъртън“, те вярваха, че са се прибрали без проблем. Докато не влязоха в общото помещение и не съзряха декан Меримаунт, облегнат на камината.

— Закъсняхте — той въздъхна, като определено изглеждаше все още вбесен. Прокара ръка през посивялата си коса, сресана върху темето.

— Само с пет минути! — извика Кели, а после затисна уста от страх да не повърне върху него.

— Моля ви — промълви Тинсли покрусено, — трябва ли да ни наказвате?

— За нещастие, да — Меримаунт изпъна вратовръзката си в кафяво и тъмносиньо. Защо беше с вратовръзка в неделя сутрин и как, за бога, се беше върнал в кампуса толкова бързо? — Тази институция има правила, които трябва да се спазват. Въпреки това обаче — той ги погледна многозначително, — поради смекчаващи вината обстоятелства, наказанието ви ще бъде доста по-леко, отколкото се полага. И влиза в сила незабавно — вие двете вече няма да живеете заедно. Направих някои промени и освободих една стая долу, на първия етаж. Кели и Джени Хъмфри ще останат в 303, а Тинсли и Брет Месършмит ще се преместят в 121.

Тинсли зяпна изумено.

— Навярно се шегувате!

Тинсли и Брет, двете сами? Ето това вече беше нелепо. И какво щяха да правят? Да обсъждат уменията на Ерик да се целува, докато си лежат вечер в леглото? Тинсли почти се разсмя, толкова абсурдно й се стори. Ами Кели и Джени? Можеха да сравняват впечатленията си от Изи, докато взаимно си правят маникюр. Не, администрацията просто не би могла да измисли по-перфектно наказание, за която и да е от тях. Меримаунт я погледна строго.

— Стаята е свободна в момента. Не би трябвало да ви отнеме много време да се преместите — той се насочи към вратата. — Колкото по-скоро започнете, толкова по-добре.

— Тоя тъпак! — свирепо изсъска Кели в мига, в който вратата се затвори зад него. Гризеше ноктите си от напрежение. — Как се очаква от мен да живея с тази малка *курва*! Та тя сигурно ще спи с Изи всяка нощ!

— Да, сякаш ти никога не си правила това — прати ѝ въздушна целувка Тинсли. Кели яростно я стрелна със зелените си очи, но на нея не ѝ пукаше. Чувстваше се странно възбудена от новото стечение на обстоятелствата. Животът би бил твърде скучен, ако от време на време не се случваха такива неща, та да го раздвижат. — Хайде, нека разпространим новините.

Бухалът от „Уейвърли“ трябва да е оптимист, но не и наивен

Двайсет минути по-късно телефонът на Джени започна да вибрира от входящото повикване и я стресна. Беше заспала върху гърдите на Изи, докато двамата лежаха и се прегръщаха на дебелите груби одеяла върху скалите. Бяха прекалено заети да се целуват, за да обърнат голямо внимание на изгрева, който уж чакаха. Унесоха се в сън, точно когато красивата жълто-пурпурна зора се разпука, но за Джени това не беше особен пропуск — имаше предчувствието, че ще посреща още много изгреви с Изи.

— Ало? — прошепна Джени, за да не го събуди.

— Няма да повярваш!!! — крещеше Брет.

Джени се измъкна изпод одеялото и направи няколко крачки встрани. Бургундско червените ѝ обувки се хлъзгаха по влажната трева.

— Хванали са Кели и Тинсли в Бостън! И познай какво е наказанието им? — Брет направи пауза за половин секунда, без да даде шанс на Джени дори да пробва да се досети. — Разделят ги!

— Какво означава „разделят ги“? — не разбра Джени. — Как могат да го направят, когато всички ние...

— Тинсли ще се мести в друга стая с мен! — Брет беше бясна. — А ти оставаш с Кели.

Джени се пробуди напълно.

— Могат ли да направят *това*! Не е честно!

Тъкмо когато всичко си идваше на мястото, „Уейвърли“ щеше да я раздели от Брет! И то заради нещо, което са направили Тинсли и Кели! Ще я оставят сама с Кели Върнън, която я мрази толкова много, че вероятно ще я прободне в сърцето, докато спи — така ли!?

— Не е възможно!

— Е, вече е реалност — горчиво каза Брет. — Тинсли току-що напълни една чанта „Луи Вютон“ с обувки и я завлече надолу по стълбите. От мен се очаква да направя същото. Къде изобщо си ти, впрочем?

Джени се усмихна за първи път, откакто говореше с Брет. Погледна през рамо и видя Изи, който беше седнал и протягаше дългите си ръце над главата, а косата му стърчеше в милион различни посоки. На едната му буза се беше отпечатало вълненото одеяло, върху което е спал. Джени усещаше росата, просмукваща се в обувките ѝ, и топлината на утринното слънце, огряло лицето ѝ.

— Аз съм точно там, където искам да бъда.

— Добре — Джени усети как от другата страна Брет се усмихва. — Само ела да ме спасиш скоро.

— Проблеми ли има? — промърмори топлият сънлив глас на Изи, след като Джени затвори телефона си. Тя почувства как сърцето ѝ ускорява ритъма си и пропълзя отново под одеялото, за последна дълга целувка. Значи декан Меримаунт се месеше в живота ѝ. Колко лошо беше това?

OwlNet Instant Message Inbox

ТинслиКармайкъл: Още не мога да повярвам. Къде си?

КелиВърнън: Чакам Джени да излезе от укритието си.

ТинслиКармайкъл: Боже, това ще е забавно!

КелиВърнън: Ти си луда.

ТинслиКармайкъл: Много ясно.

КелиВърнън: Добре е, че се върна, Т.

ТинслиКармайкъл: О, аз тъкмо започвам...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.